

ကံ့ခိုင်လှသော

ပုံပြတရားတော်

မဟာစည်ဆွေကယိက

ပြန်တန်ဆာ အရှင်သုန္ဒရ ဟိမော

အမျိုးသားလေးကျော် အစိုးရလေးစံ့စိုသာ

သတ္တမအကြိမ်

၁၉၀၅-ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ၊ အုပ်ရေ [၃၅၀၀]

မုက်နှာဖုံး ပန်းချီနှင့် အတွင်းသရုပ်ဖော် ပန်းချီများ

ပန်းချီဆရာကြီး-ဦးကိုလေး။

ဘလောက် လွင် နှင့် သောင်းလှ

မုက်နှာဖုံးရိုက်-မျိုးညွန့်

ဘာသာရေးဆိုင်ရာစာပေ ခွင့်ပြုချက် အမှတ် [၇၅၂]

မုက်နှာဖုံး ခွင့်ပြုချက်အမှတ် [၄၂၀] ပညာအလင်းပြစာအုပ်ဆိုင်

တန်ဖိုး ၁၂-ကျပ်။

၁၃၀၊ ဗဟိုချုပ်ကမ်း-ရေ ကုန်မြို့

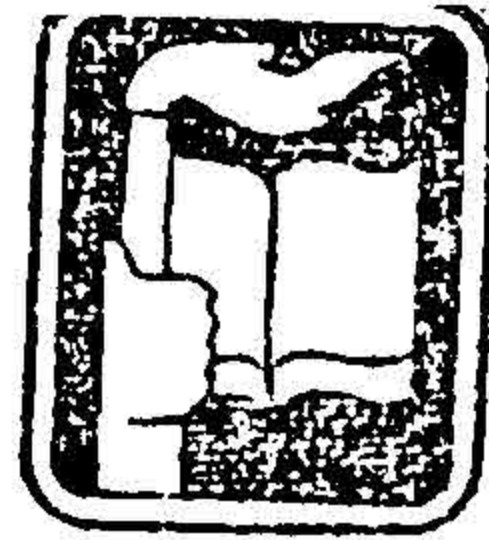
ဖုန်း-၆၀၉၂၇

ထုတ်ဝေသူ။

။ဒေါ်တီ (မြဲ-၀၀၆၈)၊ သီရိစာပေဖြန့်ချိရေး၊ အမှတ် ၃၈၊ ၈၇-လမ်း၊
ကန်တော်ကလေး၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ။

။ဒေါ်တီ (မြဲ-၀၁၂၆၁)၊ မျိုးညွန့်စာပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ် ၃၈၊ ၈၇-လမ်း၊
ကန်တော်ကလေး၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဝိရှိရတနာစာပေတိုက်

၁၆၆၊ ၃၃-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့

မဟာဝဠာ နိုင်ငံခြားသဘာဝ ဓမ္မကထိက
ပြန်တန်ဆာ အရှင်သုန္ဒရ (အိ-အေ)
အမျိုးသားပထမကျော်-အစိုးရဓမ္မာဓရိယ

ကံ နှင့် လူ့သား
ပုံပြတရား တော်

သီရိရတနာ ဝေပေတိုက်
၁၆၆၊ ၃၃ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

“ကံ နှင့် လူသား ပုံပြတရားတော်”

ပဏာမ

သုဘေန ပုစ္ဆိတံ ပဉ္စ၊ ဝိဿဒ္ဓိတုံ တထာဂတော။

စူဠကမ္ပံ အဒေသေသိ၊ နမာမိ သုဂတံ အဟံ။ ။

ယော တထာဂတော၊ ရှေးဘုရားတို့ကဲ့သို့ မခြားညီဘူ လာခြင်းကောင်းတော်မူသော အကြင် ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးသည်။ သုဘေန၊ တောဒေယျ ခေါ် ပုဇွန်ဟိတ် ပုဏ္ဏားကျော်၏ သားဖြစ်သော သုဘမည်တွင် ပုဏ္ဏားလုလင်က။ ပုစ္ဆိတံ၊ ယုတ်မြတ်နှစ်ဖြာ ကွဲရတာကို သေချာသိလို၍ မေးအပ်သော။ ပဉ္စ၊ တဆယ့်ငါးဖြာ ပြဿနာကို။ ဝိဿဒ္ဓိတုံ၊

တရုမကျန် ပြန်လည်ကြွေးရန်အလို့ငှာ၊ စူဠကမ္မ၊ စူဠကမ္မ ဝိဘင်္ဂခေါ် သုတ်တရားတော်ကို။
အသေယံ၊ သာဝဇ္ဇ်ပြည်မှန် ဇေတဝန်ရောင်မောင်း သဌေးကျောင်း၌ ကိန်းအောင်း
မွေ့လျော် သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ဟရုကာရွှေသွား ပညာအားဖြင့် ညွှန်ကြား
ဟောပြောတော်မူခဲ့လေပြီ။ သုဂတံ၊ ကောင်းသော ကောင်းကို ဆိုတော်မူတတ်သော။
တံတထာဂတံ၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားကို။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ အဟံ၊ စူဠကမ္မ ဝိဘင်္ဂခေါ်
သုတ်တရားတော်ကို နည်းမှီစံထား၍ “ကံနှင့် လူသား” သိဗ္ဗယ်များကို ဟောကြားတော့မည်
စိတ်ကရည်၍ ကြံစည်အားထုတ် အကျွန်ုပ်သည်။ နမာမိ၊ ဂုဏ်တော်ရှယ်ကိုး အားတော်
ကိုး၍ ရှိခိုးကန်တော့လိုက်ပါသည်ဘုရား။ နမာမိ၊ တရားဟော တရားနာ များစွာသော
ပရိသတ်အပေါင်း သူတော်ကောင်းတို့၏ ကိုယ်တိုင်းကိုယ်ပ အိမ်တိုင်းအိမ်ပ ရွာတိုင်းရွာပ
မြို့တိုင်းမြို့ပ ပါ မကျန် ဘေးအတန်တန် ရန်အသွယ်သွယ် အန္တရာယ်ဟူသမျှ ကင်းပစေ
ကြောင်း ဆုမွန်တောင်းကာ ငှိုခိုး ကန်တော့လိုက်ရပါတော့သည် ဘုရား။

“အကျဉ်း ဗုဒ္ဓဝင် သိဝေချင်”

ဒီပက်ရာ မြတ်စွာဘုရား ထံတော်ပါးမှာ နိယတဗျာဒိတ်ပန်း ဆင်မြန်းတော်မူခဲ့တဲ့ သုမေဓာ ရှင်ရသေ့ဘဝကစပြီးတော့ လေးသင်္ချေနဲ့ ကမ္ဘာတသိန်းတိုင်တိုင် ပါရမီ ဖြည့်ကျင့်တော်မူခဲ့ပြီးဖြစ်တဲ့ အလောင်းတော် သေတကေတု နတ်သားဟာ နတ်ဗြဟ္မာအမူ့တို့ရဲ့ စုပေါင်း တောင်းပန်ချက်အရ တုသိတာနတ်ပြည်မှ နတ်သက်ခြွေပြီးတော့ မဟာသက္ကရာဇ် ခြောက်ဆယ်ခုနစ်ခုနစ်၊ ဝါဆိုလပြည့်နေ့၊ ည သန်းခေါင်ယံမှာ ကပိလဝတ်ပြည့်ရှင် ဘုရင်သုဒ္ဓါဒိဋ္ဌိမင်းရဲ့ မိဖုရားခေါင်ကြီး ဖြစ်တဲ့ မဟာမာယာဒေဝီရဲ့ ငမ်းကြွာတိုက်မှာ ကိန်းပိုက်သန္ဓေ စံနေတော်မူခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီနောက် ကိုးလလွန်မြောက် ဆယ်လရောက်တဲ့ မဟာသက္ကရာဇ် ခြောက်ဆယ်ခုနစ်ခု၊ ကဆုန်လပြည့်၊ နေ့တချက်တီးအရောက်မှာ မယ်တော်မာယာဟာ လုဒ္ဓိနီသာမောအင်ကြင်းတော၌ အလောင်းတော် သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားကို မီးရှူးသန့်စင် ဖွားမြင်တော်မူခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီနေ့မှာပဲ “အာနန္ဒာ၊ ဗောဓိပင်၊ ကာဠုဒါယီ၊ ယသော်ဓရာ၊ ဆန္ဒ၊ ရွှေအိုးကြီးလေးလုံးနဲ့ ကဏ္ဍကမြင်း”ဆိုတဲ့ ဖွားဖက်တော် ခုနစ်ဦးတို့သည် မွေးဖွားပေါ်ထွန်းခဲ့ပါတယ်။

အလောင်းတော်ကို ဖွားမြင်ပြီးနောက်(၇)ရက်အရောက်မှာ မယ်တော်မာယာ နတ်ရွာစံခဲ့လို့ အလောင်းတော်မင်းသားငယ်ကို မိထွေးတော်ဂေါတမီက ကောက်ချီယုယ ပိုက်ထွေးခဲ့ရပါတယ်။

ဘုရားအလောင်းမင်းသားဟာ (၁၆) နှစ်အရွယ်မှာ ဖွားဖက်တော် ယသော်ရော မင်းသမီးနဲ့ ထိမ်းမြားလက်ဆက်တော်မူပြီးတော့ (၁၃) နှစ်တိုင်တိုင် ထီးနန်းစည်းစိမ်ကို ဝံ့စားတော်မူခဲ့ပါတယ်။

ဒဲဒီနောက် (၄) လတကြိမ်၊ (၄) လတကြိမ် ဥယျာဉ်တော်ထွက်ကြတော်မူမြဲ ဖြစ်တဲ့အတိုင်း ဥယျာဉ်တော်ထွက်အကြိမ်မှာ သူ့အို၊ သူ့နာ၊ သူ့သေ၊ ရဟန်းဆိုတဲ့ နိမိတ်ကြီးလေးပါးကိုမြင်ရလို့ ပြင်းစွာ သံဝေဂ ဖြစ်တော်မူခဲ့ပါတယ်။

ဒါကြောင့် သားတော်ရာဟုလာ ဖွားမြင်လာပြီးနောက် မဟာသက္ကရာဇ် (၉၇) ခုနှစ်၊ ဝါဆို လပြည့်နေ့ည သန်းဝေါ်ယံ အရောက်မှာ ဖွားဖက်တော် ဆန္ဒအမတ်ကို နောက်ပါခေါ်ပြီး ဖွားဖက်ခြင်း ကဏ္ဍက ခိုစီးကာ တောထွက်တော်မူခဲ့ပါတယ်။

အလောင်းတော်ဟာ တောတွက်စမှာ သက်တော် (၂၉) နှစ်မျှသာရှိသေးလို့ ကာမဂုဏ်စည်စိမ်ကို ခံစားမယ်ဆိုယင် ခံစားလို့ကောင်းတုန်းအရွယ်ပါပဲ။ ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒန မင်းကြီးကဆိုယင် ဘုရားလောင်းတောမထွက်ဖြစ်အောင် နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ အစွမ်းကုန်ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။ ဒီကြားထဲက အလောင်းတော်ဟာ ရမ္မ၊ သုရမ္မ၊ သုတဆိုတဲ့ ရွှေနန်းမသုံးဆောင်၊ ယသော်ရောအမှူးရှိတဲ့ မိဖုရားမောင်းမမိသံ ခြွေရံသင်းပင်းများနဲ့အကွဲ ဆွေတော်မျိုးတော်တို့ကိုစွန့်ခွာပြီး တောထွက်တော်မူခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

[၁] အလောင်းတော် သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား တောထွက်တော်မူပုံ။

ဒါဟာ ဘာကြောင့်လဲဆိုယ်။ သစ္စာလေးပါးကို ငါသိနိုင်လာယ် သတ္တဝါတွေကိုလည်း ငါ သိသလို သိစေမယ်။ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲမှ ငါလွတ်မြောက်နိုင်လာယ် သတ္တဝါတွေကိုလည်း ဝဋ်ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်စေမယ်။ သံသရာဇေယျာဉ်ကြောမှ ငါ ကူးမြောက်နိုင်လာယ် သတ္တဝါတွေကိုလည်း သံသရာဇေယျာဉ်ကြောမှ ကူးမြောက်စေမယ်။” လို့ သုခမောဘဝက ထားခဲ့တဲ့ ရည်စူးချက်အတိုင်း သတ္တဝါတွေကို ကယ်တင်လိုလို့ ဖြစ်ပါတယ်။

အလောင်းတော်ဟာ အနာမရူပသော အရောက်မှာ ဆံတော်ပယ်၊ ဃဋိကာဓမ္မဟောမင်း ဆက်ကပ်လှူဒါန်းတဲ့ ပရိက္ခရာ (၈) ပါးကိုခံယူပြီး ရဟန်းပြုခဲ့တယ်။ အဲဒီနောက် ဆန္ဒအမတ်နဲ့ ကဏ္ဍက မြင်းတော်တို့ကို နေပြည်တော်သို့ ပြန်လွှတ်ကာ တပါးတည်း ခရီးကြမ်းကို လှမ်းကြွခဲ့ပါတယ်။

ကနုပိယသင်္ကတောမှာ (၇) ရက်သီတင်းသုံးပြီး ရာဇဂြိုဟ်မြို့တွင်းသို့ ဆွမ်းခံအဝင်မှာ ဗိမ္ဗိသာရ မင်းက သီးနှံနီးစဉ်း စိမ်းတောက်ကို လွှဲအပ်ပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် လက်မခံပဲ ဘုရားအလောင်းဟာ ဥရုဇေဋ္ဌတောအရောက် တပါးတည်း လှမ်းကြွတော်မူခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီနောက် ဥရုဇေဋ္ဌတောမှာ အလွန် ပြန့်ဝင်ခဲ့တဲ့ ဒုက္ကရ စရိယ အကျင့်ကို (၆) နှစ်ကြာအောင် ခြိုးခြံပြင်းထန်စွာ ကျင့်ကြံတော်မူခဲ့ပါတယ်။ ဘယ်အထိ ခြိုးခြံပြင်းထန်စွာ ကျင့်ခဲ့သလဲလို့ဆိုယ် အချိုးနဲ့ အရေသာကျန်ပြီး အားပြတ်မေ့လဲတဲ့အထိပါပဲ။

[၂] အလောင်းတော်အား ဃဋိကာဓမ္မဟောမင်းက ပရိက္ခရာ (၈) ပါး ဆက်ကပ်နေပုံ။

အဲဒီလိုကျင့်ခဲ့ပေမယ့် တရားမရတဲ့အခါ ဒုက္ခရစရိယအကျင့်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပါတယ်။ ဒီနေ့က မိမိတလသားအရွယ်က အာနာပါနုရပြီး ပထမဈာန် ရခဲ့ဖူးတာကို ပြန်သတိရတာနဲ့ အဲဒီ အာနာပါနု ကမ္မဋ္ဌာန်းကို အားထုတ်ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။ အားမထုတ်ခင် အားအင်ပြန်လည်ပြည့်ပြီးလာအောင် အစာအာဟာရ ပြန်လည်မှီခိုခဲ့ပါတယ်။

အားအင် ပြည့်ပြီးလာပြီးနောက် မဟာသက္ကနုဇ်[၁၀၃]ခု၊ ကဆုန်လပြည့်နေ့ညနေချမ်းမှာ ဗောဓိမဏ္ဍိုင်သို့ ကပ်ရောက်တော်မူပြီးတော့ အပရာဇိဟ ပညွင်ပေါ်မှာ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ ထိုင်နေတော် မူပါတယ်။ ဘုရားမပြုခေလ်း ဒီအထိုင်ကို မပျက်ဘူးဆိုတဲ့ အဓိဋ္ဌာန်နဲ့ ဘုရားအားထုတ်ရန်ထိုင်နေ တော်မူခြင်းပါပဲ။

အဲဒီနေ့က နေမဝင်မီ မာရ်နတ်ရန်ကို အောင်မြင်တော်မူပါတယ်။ ညဉ့်ဦးယံမှာ ရှေးရှေး ဘဝ ခန္ဓာအစဉ်ကို ပြန်လည်သတိရနိုင် သိနိုင်တဲ့ အသိဉာဏ်အထူး[ပုဗ္ဗေနိဝါသနုဿတိ အဘိညာဉ်] ကို ရရှိတော်မူခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီနေ့က သနားခေါင်ယံမှာ ကြည့်လိုရာရာ အကြီးအသေး အနီးအဝေး ရှိရှိသမျှ သက်ရှိ သက်မဲ့ အရာဝတ္ထုတွေကို ကြည့်နိုင် မြင်နိုင်တဲ့ နတ်မျက်စိနဲ့တူတဲ့[ဒိဗ္ဗစက္ခု အဘိညာဉ်]အသိဉာဏ်အထူး ကို ရရှိတော်မူပါတယ်။

[၃] ဥရုဝေဋ္ဌတော၌ အလောင်းတော် ဒုက္ခရစရိယာ ကျင့်တော်မူပုံ။

မိုးသောက်ယံမှာ ကိလေသာ မှန်သမျှကို ဝါသနာနှင့် တကွ အကြွင်းမဲ့ ပယ်သတ်တဲ့ [အသဝက္ခယ]ဉာဏ်ကို ရရှိတော်မူပါတယ်။ ဒီဉာဏ်ကို အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်လို့လဲ ခေါ်ပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားဆိုတာဟာ [၁] ကိလေသာ မှန်သမျှကို ဝါသနာနှင့်တကွ ပယ်သတ်တတ်တဲ့ အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်၊ [၂] သိစရာမှန်သမျှတွေကို အကုန်အစင် သိမြင်တဲ့ သဗ္ဗညုတဉာဏ်၊ ဒီဉာဏ်တော် နှစ်ပါးကို ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မွန် ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်ပါပဲ။

အဲဒီ အဓိပ္ပာယ်ကို မှတ်ရလွယ်အောင် ဆောင်ပုဒ်ကဗျာလေး စီထားတယ်။ ကဲ... ဆိုကြည့်ကြ ရအောင်-

ကိလေသာတွေ အကုန်သတ်လို့၊ အရဟတ္တမဂ် ခေါ်ပါတယ်။
 သိစရာတွေ အကုန်သိကာ၊ သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်ဖြစ်တယ်။
 နှစ်ပါးဉာဏ်တော် ပိုင်ဆိုင်ထားတော့၊ “မြတ်ဘုရား”လို့ ခေါ်ကြတယ်။
 မှတ်ကွယ်၊ မှတ်ကွယ်။

ဒီနေ့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ (၁) ဟိန္ဒူဘာသာ၊ (၂) ဗုဒ္ဓဘာသာ၊ (၃) ခရစ်ယာန်ဘာသာ၊
 (၄) မူဆလင်ဘာသာရယ်လို့ ကိုးကွယ်ရာ အဓိက ဘာသာကြီး ၄ မျိုးရှိပါတယ်။ အဲဒီဘာသာတွေ

[၄] ဟောသက္ကရာဇ် ၁၁၃-ခုနှစ် ကဆုန်လပြည့်နေ့၌ ဗောဓိပင်နှင့် ရွှေပလ္လင်ကို အောင်မြင်စေခဲ့မှုပုံ။

ထဲက ဟိန္ဒူ။ ခရစ်ယာန်နှင့် မူဆလင်ဘာသာဝင် လူငယ်လူရွယ်တွေဟာ မိမိတို့ကိုးကွယ်ရာဘုရားများ အကြောင်းကို အသေးစိတ်မဟုတ်တောင် အကြမ်းဖျင်းလောက်တော့ သိကြတယ်လို့ကြားရပါတယ်။

ဒီခေတ်ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်လူငယ်လူရွယ်အတော်များများမှာတော့ မိမိတို့ကိုးကွယ်ရာဗုဒ္ဓအကြောင်းကို သိသူ အတော်နည်းလာတာ တွေ့ရပါတယ်။ ဒါဟာ အလွန်ဝမ်းနည်းစရာပါပဲ။ ဒီလိုမဖြစ်ရလေအောင် မိမိတို့ရဲ့သားသမီးငယ်၊ မြေးငယ်၊ တပည့်ငယ်လေးများကို မြတ်ဗုဒ္ဓအကြောင်းအသေးစိတ်မဟုတ်တောင် အကြမ်းဖျင်းလောက်တော့ ပြောကြား ပညာပေးထားဖို့ လိုပါတယ်။

ဒါကြောင့်လည်း ဦးပဉ္ဇင်းတို့ တရားဟောတဲ့အခါ ဗုဒ္ဓဝင် အကျဉ်းချုပ်ကလေးကို ထည့်သွင်းဟောကြားနေခြင်းပါပဲ။

သဗ္ဗညုစင်စစ်ဘုရားရှင်အဖြစ်သို့ရောက်တော်မူပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရားဟာ ရက်ပေါင်း(၆၀) လောက်သာ အေးအေးလူလူ သီတင်းသုံးတော်မူခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီနှစ် ၀၂ ဆိုလပြည့် နေ့မိဂဒါဝုန်တော အရောက် ကြွလှမ်းတော်မူပြီးနောက် ပဉ္စဝဂ္ဂါးဦးကို အမှူးထားပြီးတော့ နတ်ဗြဟ္မာအများတို့အား ဓမ္မစကြာတရားဦး ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီအချိန်ကစပြီး မြတ်စွာဘုရားဟာ ကုဿိန္ဒာရုံပြည် မလ္လာမင်းတို့ရဲ့ အင်ကြင်းဥယျာဉ်မှာ ပရိနိဗ္ဗာန်ဝံသွင်တော်မူခါနီးအထိ ၄၅-ဝါကလကြာအောင် အရပ်ဒေသအမျိုးမျိုးမှာ လှည့်လည် သီတင်းသုံးတော်မူပြီးတော့ ဗုဒ္ဓကိစ္စလို့ခေါ်တဲ့ နေ့စဉ်လုပ်ငန်းကြီးငါးပါးကို ဝေနေယျသတ္တဝါတို့ အကျိုးအတွက် မနားမနေ ဆောင်ရွက်တော်မူခဲ့ပါတယ်။

ဗုဒ္ဓကိစ္စ သိအပ်စွ

မြတ်စွာဘုရား နေ့စဉ်ဆောင်ရွက်တော်မူတဲ့ လုပ်ငန်းကြီးငါးပါးကို “ဗုဒ္ဓကိစ္စငါးပါး” လို့ ခေါ်ပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားဟာ နံနက်မျက်နှာသစ်တော်မူပြီးနောက် ဆွမ်းခံချိန်အထိ ဆိတ်ငြိမ်ရာမှာတပါး တည်း သီတင်းသုံးတော်မူတယ်။ ဆွမ်းခံချိန်မှာ ဆွမ်းခံကြွတော်မူတယ်။ သင့်လျော်ရာအနုမောဒနာ တရားဟောတော်မူတယ်။ ကျောင်းတော်ပြန်ရောက်တဲ့အခါ ရဟန်းတော်များ ဆွမ်းကိစ္စပြီးတဲ့အထိ စည်းဝေးဆောင်ရှိ ဘုရားနေရာမှာ စောင့်နေတော်မူပါတယ်။ ဒါတွေကတော့ နံနက်ပိုင်း ကစပြီးဆွမ်း ကိစ္စပြီးတဲ့အထိ ဆောင်ရွက်တော်မူရတဲ့ ပထမကိစ္စပါပဲ။ ပါဠိလိုတော့ ပုရေဘတ္တကိစ္စလို့ ခေါ်ပါတယ်။ အချိန်ပိုင်းနဲ့ပြောရယ် နံနက် ငါးနာရီခန့်မှ ဆယ်နှစ်နာရီအတွင်း ဆောင်ရွက်ရတဲ့ကိစ္စဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီနောက် ဂန္ဓကုဋီတိုက်သို့မဂင်မိ ရဟန်းတော်တို့အား ဒုလ္လဘတရားငါးပါးနဲ့ ဩဝါဒပေး တော်မူတယ်။ မွန်းလွဲအချိန်မှာ ခေတ္တမျှအနားယူလဲလျောင်းတော်မူတယ်။ ကျွတ်ထိုက်သူ လာရန်ရှိက အသင့်စောင့်ကြိုတော်မူတယ်။ ကိုယ်တော်တိုင်ကြွရောက်ပြီးဟောချွတ်ရမယ့်ပုဂ္ဂိုလ်ရှိယင်လည်းကြွရောက် ဟောချွတ်တော်မူတယ်။ ညနေအခါပရိသတ်လေးပါးတို့အားကမ္မဋ္ဌာန်းပေးခြင်း၊ တရားဟောခြင်းတို့ကို ပြုတော်မူရတယ်။ ဒါတွေကတော့ဆွမ်းကိစ္စပြီးတဲ့နောက် ဆောင်ရွက်တော်မူရတဲ့ဒုတိယကိစ္စပါပဲ။ ပါဠိ

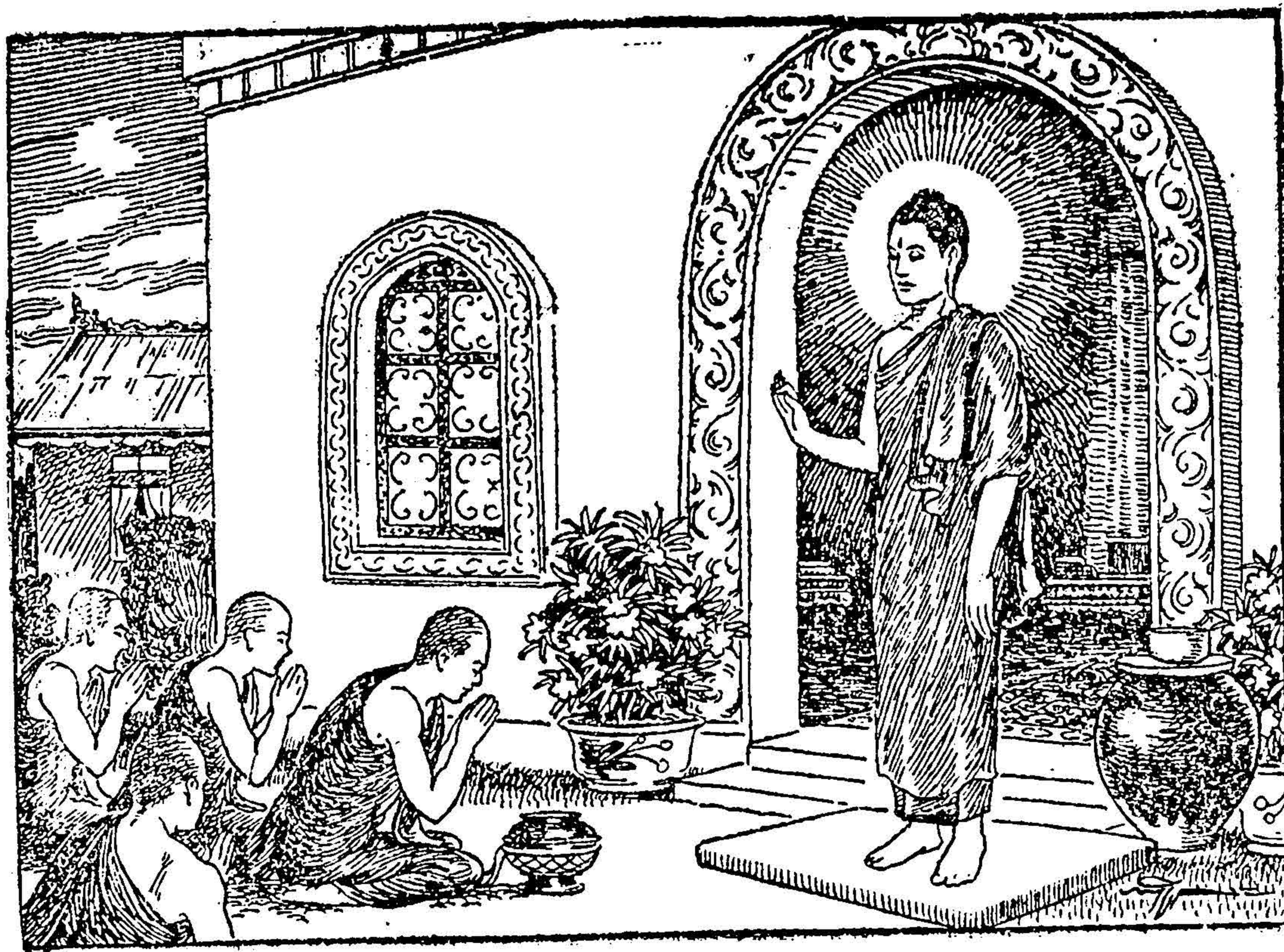
လိုတော့ ပစ္စာဘတ္တကိစ္စလို့ ခေါ်ပါတယ်။ အချိန်ပိုင်းနဲ့ပြောရယ် နေဆယ်နှစ်နာရီကျော်မှ ညနေ ငါးနာရီခန့်အတွင်း ဆောင်ရွက်ရတဲ့ကိစ္စ ဖြစ်ပါတယ်။

ညချမ်းအချိန်မှာအလိုရှိယင် ရေသုံးသပ်တော်မူတယ်။ ညဉ့်ဦးယံအခါ စည်းဝေးရောက်လာတဲ့ ရဟန်း ပရိသတ်အား ပညတ်ထိုက်တဲ့ သိက္ခာပုဒ်တို့ကို ပညတ်တော်မူရတယ်။ ကမ္မဋ္ဌာန်း ပေးရတယ်။ မေးလာတဲ့ပြဿနာကို ဖြေတော်မူရတယ်။ ဒါတွေကတော့ ညဉ့်ဦးယံမှာ ဆောင်ရွက်ရတဲ့ကိစ္စပါပဲ။ ပါဠိလိုတော့ ပုရိမယာမကိစ္စလို့ ခေါ်ပါတယ်။ အချိန်ပိုင်းနဲ့ပြောရယ် ညနေခြောက်နာရီခန့်မှ ညဆယ်နာရီခန့်အတွင်း ဆောင်ရွက်ရတဲ့ကိစ္စ ဖြစ်ပါတယ်။

သန်းခေါင်ယံမှာ မေးလျှောက်လာတဲ့နတ်ဗြဟ္မာတို့အား ပြဿနာဖြေကြားတော်မူရတယ်။ ဒါကတော့ညဆယ်နာရီခန့်မှ ညနှစ်နာရီအတွင်း ဆောင်ရွက်ရတဲ့ မဇ္ဈိမယာမကိစ္စ ဖြစ်ပါတယ်။

နံနက်နှစ်နာရီမှ သုံးနာရီခန့်အထိ စင်္ကြံကြွတော်မူတယ်။ သုံးနာရီခန့်မှ လေးနာရီအထိ သီဟ သေယျဖြင့် ကျိန်းစက်တော်မူတယ်။ လေးနာရီကျော်မှ ငါးနာရီအထိ ကျွတ်ထိုက်သူ ရှိမရှိသိရအောင် လောကကို ကြည့်တော်မူပါတယ်။ ဒါတွေကတော့ မိုးသောက်ယံလို့ခေါ်တဲ့ နံနက်နှစ်နာရီခန့်မှ ငါးနာရီခန့်အတွင်း ဆောင်ရွက်တော်မူရတဲ့ ကိစ္စပါပဲ။ ပါဠိလိုတော့ ပစ္စိမယာမကိစ္စလို့ ခေါ်ပါတယ်။

[၅] မြတ်စွာဘုရားသည် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးနောက် ဂန္ဓကုဋီတိုက်တော်သို့မဝင်မီ ခြေဆေးအင်း၍ နှစ်ရပ်တော်မူလျက် ရဟန်းတော်များအား သြဝါဒစကား မိန့်ကြားတော်မူနေပုံ။

ရှိခိုးရကျိုး ရည်မျှော်ကိုး

အဲဒီလို မြတ်စွာဘုရားဟာ “ဗုဒ္ဓကိစ္စငါးပါး” ကိုနေ့စဉ်ဆောင်ရွက်တော်မူယင်း အခါတပါးမှာ သာဝတ္ထိပြည်မှန် ဇေတဝန်ရွှေကျောင်း၌ ကိန်းအောင်းမို့ လျော် စံပျော်တော်မူပါတယ်။ အဲဒီအခါ သဘလုလင် မေ့တဲ့အမေးကို ဖြေကြားတဲ့အနေနဲ့ “စူဠကမ္မဝိဘင်္ဂသုတ်” ကို ထုတ်ဖော်ဟောကြားတော် မူခဲ့ပါတယ်။

ဒီနေ့ အဲဒီသုတ်ကို မှီငြမ်းပြုပြီးတော့ တရားဟောမှာဖြစ်လို့ တရား မဟောခင် အဲဒီသုတ်ကို ထုတ်ဖော် ဟောကြားတော်မူတဲ့မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးတဲ့ “ဗုဒ္ဓ ပဏာမ” စကားနဲ့ တရားပွဲကိုဖွင့်လိုက် ပါတယ်။

ဒီလိုဖွင့်ရတဲ့ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ မြတ်စွာဘုရားအား ရှိခိုး ပူဇော်ရတဲ့ပဏာမ ကုသိုလ်ဇော စေတနာကြောင့် တရားဟောတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ရော တရားနာတဲ့ပရိသတ်တွေပဲ ဘေးရန်အန္တရာယ်တွေကင်းကြ ပါစေလို့ ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ပါပဲ။

တရားခေါင်းစဉ် သိစေချင်

ဒီနေ့ဟောမယ့်တရားခေါင်းစဉ်က “ကံနှင့်လူသားသိဖွယ်များ” တဲ့။ မဇ္ဈိမနိကာယ်ဥပရိပဏ္ဏာသ ပါဠိတော် စူဠကမ္မ ဝိဘင်္ဂသုတ်ကို မှီငြမ်းပြု ဟောကြားမယ့် တရားပါပဲ။

ဟောကြားတဲ့အခါ တရားခေါင်းစဉ်မှာပါတဲ့ “ကံဆိုတာ ဘာလဲ၊ အဲဒီ ကံက လူသားတွေကို ဘယ်လိုခြယ်လှယ်နေသလဲ၊ လူသားတွေဟာ ကံရဲ့ခြယ်လှယ်မှုကို ဘာကြောင့် ခံကြရသလဲ၊ ကံရဲ့ခြယ် လှယ်မှုကို မခံချင်ကြပေမယ့် ဘာလုပ်ရမလဲ” ဆိုတဲ့ အချက်တွေကို ရှင်းလင်းဟောကြားမယ်။

ကမ္မဿကာ မာဏဝ၊ သတ္တာ ကမ္မ ဒါယာဒါ၊ ကမ္မယောနိ၊
ကမ္မ ဗန္ဓု၊ ကမ္မပဋိသရဏာ၊ ကမ္မသတ္တေ ဝိဘဇတိ။ ။

မာဏဝ၊ သိလိုရေးနဲ့ ပေးမြန်းလျှောက်ထားလေတဲ့ အမေဇင် သုဘပုဏ္ဏား။ သတ္တာ၊ လူနတ် ဗြဟ္မာ သတ္တဝါ အစားစားတို့သည်။ ကမ္မဿကာ၊ ကံသာလျှင် မိမိတို့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာ ရှိကြပေကုန်၏။ ကမ္မ ဒါယာဒါ၊ ကံသာလျှင် အမွေဆိုင်ပစ္စည်း ရှိကြကုန်၏။ ကမ္မယောနိ၊ ကံသာလျှင် ဖြစ်ကြောင်း ရှိကြပါကုန်၏။ ကမ္မ ဗန္ဓု၊ ကံသာလျှင် အဆွေအမျိုးရှိကြပေကုန်၏။ ကမ္မ ပဋိသရဏာ၊ ကံသာလျှင် ကိုးကွယ်လဲလျောင်းရာ ရှိကြပေကုန်၏။ ကမ္မ၊ မိမိတို့ပြုထားတဲ့ ကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံ မှန်သမျှ သည်။ သတ္တေ၊ ကံပိုင်ရှင်ဖြစ်ကြတဲ့ လူ နတ် ဗြဟ္မာ သတ္တဝါအစားစားတို့ကို။ ဝိဘဇတိ၊ ခွဲခြား ပေးဖန်တတ်၏။ (ဝါ) ဝိဘဇတိ၊ ယုတ်မြတ် နှစ်တန် ကွဲပြားဖို့ရန် စီမံ နှစ်ခွဲ၍ အမြဲတမ်း အုပ်ချုပ် ကွပ်ကဲလျက် နေပါပေသတည်း။ ။

[သာဓု...သာဓု... သာဓု။] ၅၈၂၂၁

ကံနှင့်ဆိုင်ရာ သိသင့်တာ

ကံဆိုတာဟာ သုတ္တန်နည်းအရပြောရယင် အလုပ်ဖြစ်တယ်။ အဘိဓမ္မာနည်းအရ ပြောရယင်တော့ စေတနာ ဖြစ်တယ်။

အဲဒီ အလုပ်ကံ သို့မဟုတ် စေတနာကံဟာ ကောင်းသောကံနဲ့ မကောင်းသောကံ ရယ်လို့ နှစ်မျိုးကွဲပြားပါတယ်။ ကောင်းသောကံကိုတော့ ကုသိုလ်ကံ၊ မကောင်းသောကံကိုတော့ အကုသိုလ်ကံလို့ ခေါ်ပါတယ်။

အဲဒီကုသိုလ်ကံ သို့မဟုတ် အကုသိုလ်ကံဟာ ကိုယ်ဖြင့်ပြုလုပ်တော့ ကာယကံ၊ နှုတ်ဖြင့်ပြောဆိုတော့ ဝစီကံ၊ စိတ်ဖြင့်ကြံစည်တော့ မနောကံရယ်လို့ သုံးမျိုးသုံးစား ကွဲပြားပြန်တယ်။

အဲဒီကံ တခုစီ တခုစီဟာ ပြုလုပ်၊ ပြောဆို၊ ကြံစည်ရာ ကာလအနေအားဖြင့် အတိတ်ကံ၊ ပစ္စုပ္ပန်ကံ ရယ်လို့ နှစ်ပါးစီ နှစ်ပါးစီ ကွဲပြားလာတယ်။

အတိတ်ကံဟာ ပစ္စုပ္ပန်ဘဝ ပဋိသန္ဓေအခါ ပဋိသန္ဓေအကျိုးကို တိုက်ရိုက် ဖြစ်စေနိုင်တယ်။ ပစ္စုပ္ပန်ကံဘဝ ပစ္စုပ္ပန်အကျိုးကိုတော့ အထောက်အပံ့သာ ပြုနိုင်တယ်။ တိုက်ရိုက် မဖြစ်စေနိုင်ဘူးတဲ့။

ပစ္စုပ္ပန်ကံကတော့ ပစ္စုပ္ပန်အကျိုးကိုလည်း တိုက်ရိုက် ဖြစ်စေနိုင်တယ်။ အနာဂတ် ပဋိသန္ဓေအကျိုးကိုလည်း တိုက်ရိုက်ဖြစ်စေနိုင်တယ်တဲ့။

အခါ နှစ်ပါး-ယူပုံပြား

ဒီနေရာမှာ ပဋိသန္ဓေအခါနှင့် ပဝတ္တိ အခါ ယူပုံ နှစ်မျိုးရှိပါတယ်။ အဘိဓမ္မာနည်းအရဆိုလျှင် ပဋိသန္ဓေစိတ်ရဲ့ ဥပါဒ်ခဏကို ပဋိသန္ဓေအခါလို့ ခေါ်ပါတယ်။ ပဋိသန္ဓေစိတ်ရဲ့ ဌိကာလမှစပြီး စုတိ စိတ်ရဲ့ ရွှေ့စိတ်တိုင်အောင် ကာလကို ပဝတ္တိအခါလို့ ခေါ်ပါတယ်။

သုတ္တန်နည်းအရဆိုလျှင် အမိဝမ်းမှာ ပဋိသန္ဓေယူချိန်မှစပြီး အမိဝမ်းမှ မကျွတ်မချင်းကာလကို ပဋိသန္ဓေအခါလို့ ခေါ်ပါတယ်။ အမိဝမ်းမှ ကျွတ်တဲ့ အချိန်ကစပြီးတော့ မသေခင်စပ်ကြားကာလကို ပဝတ္တိကာလလို့ ခေါ်ပါတယ်။

သုတ္တန်နည်းက မှတ်ရတာလွယ်ပါတယ်။ အဘိဓမ္မာနည်းကတော့ စာသမားပေသမားတွေမှသာ သဘောပေါက်နိုင်ပါတယ်။ အဘိဓမ္မာမသင်ဖူးလျှင် သဘောပေါက်ဖို့လွယ်ဘူး။ ဒါကြောင့် လွယ် တာနဲ့ပဲ ဆက်ပြောမယ်။

၄-မျိုးမနုဿ ခွဲဝေပြ

ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ လူတွေကို အတိတ်ကံ ပစ္စုပ္ပန်ကံ ၂-မျိုးနဲ့ ဝေဖန်လိုက်လျှင် လူ ၄-မျိုး ရှိပါတယ်။ သူတို့က (၁) အတိတ်ကံရော ပစ္စုပ္ပန်ကံပါ ကောင်းသူ။ (၂) အတိတ်ကံ ကောင်းပြီး ပစ္စုပ္ပန်ကံ ညံ့သူ။ (၃) အတိတ်ကံညံ့ပြီး ပစ္စုပ္ပန်ကံ ကောင်းသူ။ (၄) အတိတ်ကံရော ပစ္စုပ္ပန်ကံပါ ညံ့သူရယ်လို့ ၄-မျိုး ဖြစ်ပါတယ်။

ပစ္စည်းဥစ္စာ ချမ်းသာကြွယ်ဝသူ မိဘတို့ရဲ့ အိမ်မှာ လူလာဖြစ်ရတာဟာ အတိတ်ကံကောင်းလို့ ဖြစ်တယ်။ မွေးတဲ့အချိန်ကစပြီး မသေခင်စပ်ကြား ကာလမှာ ကြီးပွားရာ ကြီးပွားကြောင်းဖြင့် တဲ့ ပညာသင်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ဥစ္စာရှာခြင်း၊ မိတ်ဆွေကောင်းနှင့် ပေါင်းသင်းခြင်း၊ မိမိကိုယ်ကို ထိန်း သိမ်းခြင်းစတဲ့ ပစ္စုပ္ပန်ကြီးပွားရာ ကြီးပွားကြောင်းတွေကို ပြုလုပ်လို့ ကြီးပွားချမ်းသာသူများဟာ ပစ္စုပ္ပန်ကံ ကောင်းလို့ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီလို မိဘလက်ထက်မှာလဲ ချမ်းသာ၊ မိမိ ဘာသာ ဘဝ လူထောင်ရတဲ့အခါမှာလဲ ချမ်းသာ မြဲ ချမ်းသာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို အတိတ်ကံရော ပစ္စုပ္ပန်ကံပါ ကောင်းသူလို့ ခေါ်ပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်က ဇေတဝန်ကျောင်းကော အနာထပိဏ်တို့၊ ပုပ္ဖာရုံ ကျောင်းအမ ဝိသုဒ္ဓါတို့ဟာ ဒီအမျိုး အစားထဲမှာ ပါတာပေါ့။

လူလာဖြစ်တဲ့အခါ ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ မိဘအိမ်မှာတော့ လာဖြစ်ရပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် မွေးတဲ့ အချိန်ကစပြီး မသေခင်စပ်ကြားကာလမှာ အတတ်ပညာသင်ခြင်း၊ ဥစ္စာစီးပွားရှာဖွေခြင်း၊ မိမိကိုယ်ကို ထိန်းသိမ်းခြင်း၊ မိတ်ဆွေကောင်းနဲ့ ပေါင်းသင်းခြင်း စတဲ့ ပစ္စုပ္ပန် ကြီးပွားရာ ကြီးပွားကြောင်းတွေကို မလုပ်လို့ မိမိလက်ထက်မှာ ဆင်းရဲသွားသူဟာ အတိတ်ကံကောင်းပြီး ပစ္စုပ္ပန်ကံ ညံ့သူ ဖြစ်တယ်။

မိဘလက်ထက်မှာ ကုဋေရှစ်ဆယ် ကြွယ်ဝတဲ့ သဌေးသား ဖြစ်ခဲ့ပြီး မိဘတွေ မရှိတဲ့အခါ သုံး ပြောင်းလို့ ပစ္စည်းတွေကုန်တော့ ခွက်လက်ခွဲကာ ကောင်းစားရပြီး နောက်ဆုံးတော့ထဲမှာ ခွေးသေဝက်သေ သေသွားရတဲ့ ဗာရာဏသီ သဌေးသားဟာ အတိတ်ကံ ကောင်းပြီး ပစ္စုပ္ပန်ကံ ညံ့သူ ဖြစ်ပါတယ်။

ဆင်းရဲမဲ့တေသူ မိဘအိမ်မှာ လူလာဖြစ်ရတာဟာ အတိတ်ကံ ညံ့လို့ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် မွေးပြီး နောက်ပိုင်းအချိန်မှစ၍ မသေမိစပ်ကြားကာလမှာ ပစ္စုပ္ပန် ကြီးပွားရာ ကြီးပွားကြောင်း ဖြစ်တဲ့ အတတ်ပညာ သင်ယူခြင်း၊ ကုန်သွယ်ခြင်း စတဲ့ အလုပ်တွေကို လုပ်လို့ ချမ်းသာလာသူဟာ ပစ္စုပ္ပန်ကံ ကောင်းလို့ ဖြစ်တယ်။

ဒီလို မိဘတွေလက်ထက်က ဆင်းရဲပေမယ့် မိမိဘာသာ ဘဝထူထောင်ရတဲ့အခါ ချမ်းသာတဲ့ လူမျိုးကို အတိတ်ကံ ညံ့ပြီး ပစ္စုပ္ပန်ကံ ကောင်းသူလို့ ဆိုပါတယ်။

မြန်မာ့သမိုင်းမှာ နို့ထိန်းရဲသားဘဝကနေ တိုင်းပြည်ခေါင်းဆောင်ကောင်း ဘုရင်ကြီးတပါး အထိ ဖြစ်သွားတဲ့ ဘုရင့်နောင်ကျော်ထင်နော်ရထာဟာ အတိတ်ကံညံ့ပြီး ပစ္စုပ္ပန်ကံ ကောင်းသူပါပဲ။

တရုတ်ပြည်၊ ကုလားပြည်မှ လာကေ ဘောင်ဘီဇုတ်နဲ့ လန်ကွတ်တီသာပါပြီး မြန်မာပြည် ရောက်မှ ချမ်းသာလာတဲ့ ကုလားသဌေး၊ တရုတ်သဌေးတွေကိုလဲ ဒီအတိတ်ကံ ညံ့ပြီး ပစ္စုပ္ပန်ကံ ကောင်းသူတွေထဲ ထည့်ချင် ထည့်နိုင်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ဒီလိုရောက်လာတဲ့ ကုလားတိုင်း၊ တရုတ်တိုင် ချမ်းသာလာကြတာမဟုတ်တဲ့အတွက် ပစ္စုပ္ပန်ချမ်းသာမှုဟာ အတိတ်ကံရဲ့အထောက်အပံ့မရပဲ မမြှင့်နိုင်ဘူးဆိုတာကိုတော့ သတိပြုရမယ်။

လူလာဖြစ်တဲ့အခါမှာလဲ ဆင်းရဲသူမိဘအိမ်မှာ လာဖြစ်ရ၊ မွေးတဲ့အချိန်မှစပြီး မသေမိစပ်ကြား ကာလမှာ ပစ္စုပ္ပန် ကြီးပွားရာ ကြီးပွားကြောင်းတွေကိုလဲ မပြုလုပ်လို့ မိမိ လက်ထဲမှာလဲ ဆင်းရဲမြဲ

ဆင်းရဲရသူတွေဟာ အတိတ်ကံရော ပစ္စုပ္ပန်ကံပါ ညံ့သူတွေဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလူတွေကတော့ ကယ်ပါလို့ ခေါ်တဲ့ သူတောင်းစားတွေပါပဲ။

လေးပါး သမ္ပဒါ သိသင့်တာ

ပစ္စုပ္ပန် ကြီးပွားချမ်းသာရေးအတွက် ပစ္စုပ္ပန်ကံဟာ အဓိက အရေးအကြီးဆုံးပါပဲ။ ဒါ့ဒီ ပစ္စုပ္ပန် ကြီးပွားရာ ကြီးပွားကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ “သမ္ပဒါတရားလေးပါး” ကို မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတာ ရှိပါတယ်။

သုတိက ဘာတွေလဲလို့ဆိုယင် (၁) မိမိပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ရမယ့် အမှုကိစ္စမှန်သမျှမှာ ထကြွ လုံ့လဝီရိယရှိမှု၊ (၂) ရှာဖွေရရှိလာတဲ့ ဥစ္စာပစ္စည်းများကို လုံလုံခြုံခြုံ သိုမှီးသိမ်းဆည်း စောင့်ရှောက်တတ်မှု။ (၃) မိမိရဲ့ဝင်ငွေနဲ့ ထွက်ငွေမျှတအောင် ချေတာသုံးစွဲတတ်မှု။ (၄) မိမိမှာ အရေး ကိစ္စကြုံလာယင် ကူညီနှိုင်းမယ့်မိတ်ဆွေကောင်းများနဲ့ ပေါင်းသင်းတတ်မှုတို့ ဖြစ်ကြပါတယ်။

အဲဒါကို ဆိုရမှတ်ရ လွယ်အောင် ဆောင်ပုဒ်လေးတွေ စီထားပါတယ်။ ကဲ...ဆိုကြဦးစို့—

“မျက်မှောက်ချမ်းသာဖြစ်စေတတ်တဲ့၊ တရားလေးရပ် ဖော်ပြမယ်။”

[၁] မိမိပြုဖွယ် မှန်သမျှကို၊ ထထ ကြွကြွ ပြုရမယ်။

[၂] ရှာဖွေရလာ ဥစ္စာများကို၊ လုံစွာထားလို့ စောင့်ရှောက်ကွယ်။

[၃] ဝင်ငွေ ထွက်ငွေ နှိုင်းချိန်ဆလို့၊ ချွေတာမူတ သုံးစားကွယ်။

[၄] အရေးကြုံယင် အကူတောင်းဖို့၊ မိတ်ဆွေကောင်းလဲ ရှိရမယ်။

ဤလေးပါးကို အမှန်ပြုမှ၊ ယခုဘဝ ချမ်းသာမယ်။

မှတ်ကွယ်...မှတ်ကွယ်။ ။

အတိတ်ကံ ကောင်းပေမယ့် ပစ္စုပ္ပန်ကံညံ့ယင် ဆင်းရဲနိုင်တယ်။ အတိတ်ကံညံ့ပေမယ့် ပစ္စုပ္ပန်ကံ ကောင်းယင် ချမ်းသာနိုင်တယ်။ အတိတ်ကံရော ပစ္စုပ္ပန်ကံပါ ကောင်းယင်တော့ ဆင်းရဲဖို့ လမ်းမရှိ တော့ဘူး။ အတိတ်ကံရော ပစ္စုပ္ပန်ကံပါ ညံ့ယင်တော့ ကုန်းကောက်စရာ မရှိအောင် မဲ့ဖို့ သေချာ ပါတယ်။

အထက်ပါ အကြောင်းအရာတွေကို ကြည့်လိုက်ယင် လူသားတွေရဲ့ကြီးပွားချမ်းသာမှု၊ ဆင်းရဲ ဆုတ်ယုတ်မှုတွေဟာ မိမိတို့ရဲ့ ကံစီမံတဲ့အတိုင်း ဖြစ်နေရတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားပါတယ်။ ဒါကြောင့်လဲ မြတ်စွာဘုရားက “ကံတရားတွေဟာ သတ္တဝါတို့ကို စီမံခန့်ခွဲအုပ်ချုပ်ကွပ်ကဲနေတယ်”လို့ ဟောတော် မူခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

အဖေ တောဒေယျ သား သုဘ

ဒီလို ကံ က သတ္တဝါတွေကို စီမံ ခြယ်လှယ်နေတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားဟာ သာဝတ္ထိပြည်မှန် ဇေတဝန်ရောင်မောင်း သဌေးကျောင်း၌ ကိန်းအောင်းမွေလျော် စံပျော်တော် မူစဉ် သုဘ ပုဏ္ဏားလုလင်ကိုအကြောင်းပြုပြီး ဟောတော်မူခဲ့တယ်တဲ့။

သုဘ ပုဏ္ဏားလုံလင် ဆိုတာ - တောဒေယျ ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားကြီးရဲ့ သားဖြစ်တယ်။ အဲဒီ ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားကြီးဟာ သာဝတ္ထိပြည့်ရှင် ဘုရင်ကောသလရဲ့ မင်းဆရာ တပါးပါပဲ။ သာဝတ္ထိ ပြည်နဲ့ မနီးမဝေးမှာရှိတဲ့ တုဒိရွာကို အပိုင်စားရလို့ တောဒေယျလို့ ခေါ်ခြင်း ဖြစ်တယ်။ ဒီပုဏ္ဏား ကြီးဟာ ပစ္စည်းဥစ္စာ ၈၇-ကုဋေ ကြွယ်ဝချမ်းသာတယ်တဲ့။

သုံးမျိုး သုံးစနစ် သဋ္ဌေးများ

ဒီနေရာမှာ သဋ္ဌေးက သုံးမျိုးရှိတယ်။ (၁) ခတ္တိယ မဟာသာလ၊ (၂) ဗြာဟ္မဏမဟာသာလ၊ (၃) ဂဟပတိမဟာသာလ တို့ပါပဲ။

ခတ္တိယ မဟာသာလဆိုတာ မင်းသဋ္ဌေးမျိုးတဲ့။ မသုံးမစွဲပဲ စုဆောင်းထားတဲ့ငွေကြေးပမာဏက ကုဋေတစ်ရာ၊ ကုဋေတစ်ထောင်ရှိတယ်။ နေ့စဉ်သုံးငွေက လှည်းတစ်စီးတိုက်၊ နေ့စဉ်ဝင်ငွေက လှည်း နှစ်စီးတိုက် ရှိတယ်။

ဗြာဟ္မဏ မဟာသာလဆိုတာက ပုဏ္ဏားသဋ္ဌေးမျိုးဖြစ်တယ်။ မသုံးမစွဲပဲ စုဆောင်းထားတဲ့ ငွေကြေးပမာဏက ကုဋေရှစ်ဆယ်ရှိတယ်။ နေ့စဉ်သုံးငွေက လှည်းစီးဝက်၊ ဝင်ငွေက လှည်းတစ်စီးတိုက် ဖြစ်တယ်။

ဂဟပတိ မဟာသာလ ဆိုတာက သူကြွယ်သဋ္ဌေးမျိုးတဲ့။ စုဆောင်းထားတဲ့ ငွေကြေးပမာဏက ကုဋေလေးဆယ်၊ နေ့စဉ်သုံးငွေက လှည်းစီးတစ်စီး၊ နေ့စဉ်ဝင်ငွေက လှည်းစီးဝက် ဖြစ်တယ်။

တောဒေယျဟာ ကုဋေ ၈၇ ကုဋေကြွယ်ဝတယ်ဆိုတော့ ပုဏ္ဏားသဌေးမျိုးပေါ့။ ဒီလို ကြွယ်ဝ
ချမ်းသာပေမယ့် အလှူဒါနကျတော့ လုံးဝ ပြုလေ့မရှိဘူးတဲ့။

သာဝတ္ထိပြည်သို့ အလှူပွဲ

မြတ်စွာဘုရားဟာ ဝါ ၂၀-ရပြီးနေ့ဘက်ပိုင်းမှာ သာဝတ္ထိပြည်မှာချည်း [၂၄] ဝါ တိတိ
ဝါကပ်တော်မူခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာပဲ သီတင်းသုံးတာ များပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်က သာဝတ္ထိနေပြည်တော်မှာ လူဦးရေ [၇] ကုဋေ ရှိပါတယ်။ အဲဒီ
အထဲက [၅] ကုဋေဟာ အရိယာတွေဖြစ်တယ်။ ကျန် [၂] ကုဋေသာ ပုထုဇဉ်တွေ ဖြစ်ကြတယ်။

အရိယာတွေဟာ နံနက်ပိုင်းမှာ အလှူအတန်းပြုကြ၊ ညနေပိုင်းကျတော့ ပန်းနံ့ သလက်စွဲပြီး
ဘုရားဖူး သွားကြ၊ တရားနာကြနဲ့ အချိန်ကုန်ကြတယ်။

ဇေတဝန်ကျောင်းဒကာ အနုသထိဏ်တို့၊ ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းအမ ဝိသုဒ္ဓိတို့ ဆိုယင်လည်း
မြတ်စွာဘုရား ကျောင်းတော်ကို တနေ့ [၂] ခေါက် ရောက်လေ့ရှိတယ်။ သွားမောက်တဲ့ အခေါက်
တိုင်းမှာ လှူစရာ တန်းစရာ တခုခုကို ယူသွားလေ့ရှိတယ်။ နေ့စဉ် သူတို့အိမ်မှာလည်း သံဃာ
၂-ထောင်ကို ဆွမ်းဆက်ကပ်လှူဒါန်းမြဲ ဖြစ်တယ်တဲ့။

ဒါပေမယ့် သူတို့အိမ်က ဆွမ်းလှူပွဲတွေကို သူတို့ကိုယ်တိုင် အမြဲတမ်း မဆောင်ရွက်နိုင်ကြရှာ
ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတို့က မြို့ထဲမှာပြုလုပ်တဲ့ ဆွမ်းကျွေးပွဲတွေမှာ ဝေယျာဝဇ္ဇ ဆောင်
ရွက်ပေးကြရလို့ပါပဲတဲ့။

ဒါကြောင့်လဲ ဝိသုဒ္ဓါသီလိယာ သံဃာတော်တွေကို အိမ်မှာ ဆွမ်းကပ်လှူဖို့ သားကမ္မေးတဲ့ မြေးမလေးကို သူ့ကိုယ်စား တာဝန်ပေးထားရတယ်။ အနာထပိဏ် သဌေးကလည်း သူ့အိမ်မှာ သံဃာတော်တွေကို ဆွမ်းကပ်လှူဖို့ သမီးတွေကို တလှည့်စီ တာဝန်ပေးထားရတယ်တဲ့။

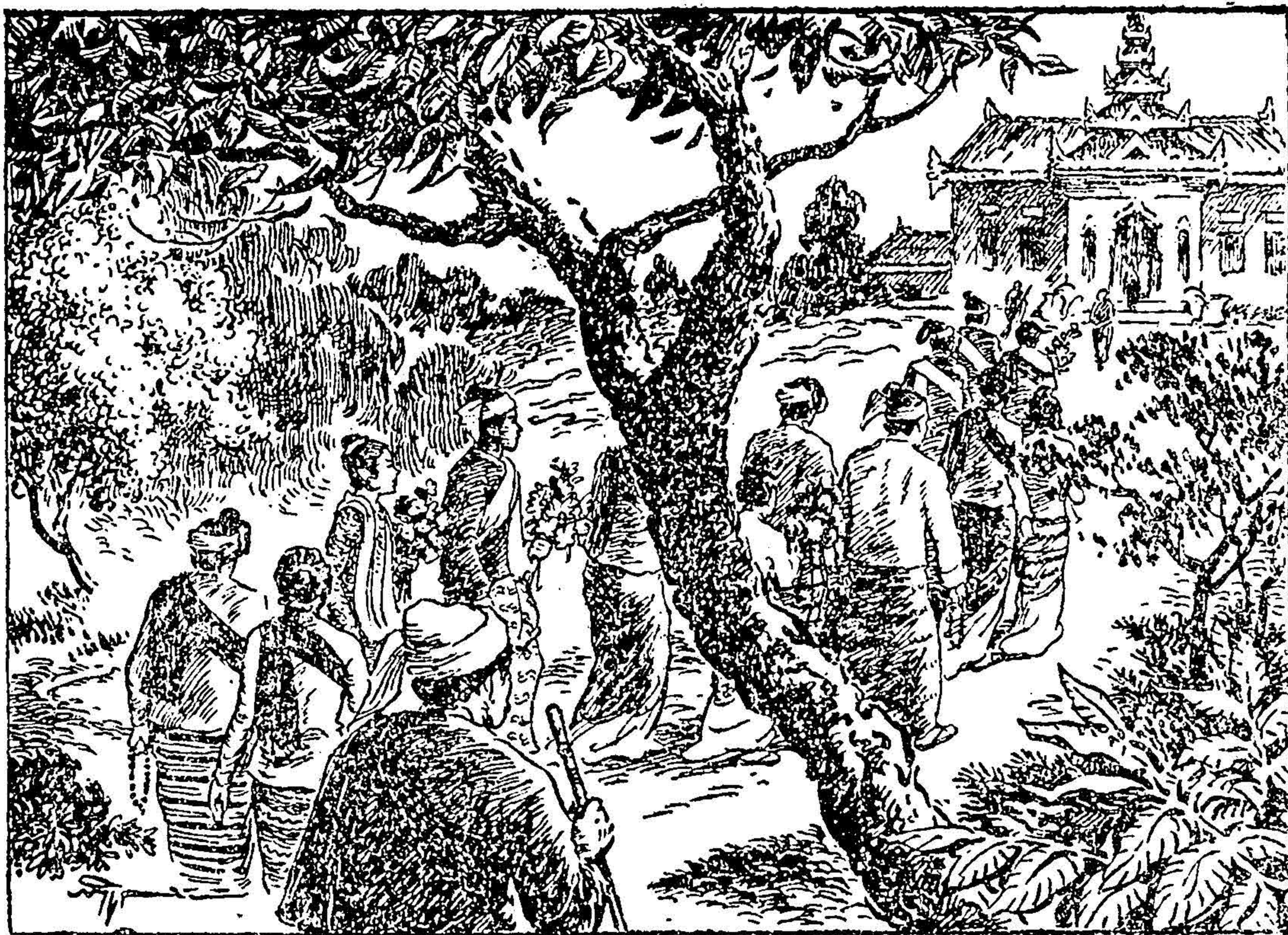
ကောသလဘုရင်ကိုယ်တိုင်လည်း သူ့နန်းတော်မှာ သံဃာတော်ငါးရာကို နေ့စဉ် ဆွမ်းဆက် ကပ်လှူဒါန်းလေ့ရှိပါတယ်။ အဲဒီလောက် သာဝတ္ထိပြည်တော်မှာ အလှူအတန်းပြုသူတွေ ပေါများ ခဲ့ပါတယ်။

တောဒေယျဝါဒ မလိုက်ကြနဲ့

ဒါပေမယ့် တောဒေယျ ပုဏ္ဏားကြီးကတော့ ဘုရားအမှူးရှိတဲ့ သံဃာတော်တွေကို ဆွမ်း ကလေးတဇွန်းလောက်၊ ယာဂုကလေး တမှုတ်လောက်တောင် မလှူခဲ မတန်းခဲဘူးတဲ့။

သူ့အယူအဆက “ဒေတော ဘောဂါနံ အပရိက္ခယောနာမ နတ္ထိ”တဲ့။ ဒေတော၊ စွန့်ကြဲ မေးကမ်း လှူဒါန်းသောသူအား။ ဘောဂါနံ၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့၏။ အပရိက္ခယောနာမ၊ ကျန်ခန်း ခြင်းမည်သည်။ နတ္ထိ၊ မရှိချေတဲ့။

[၆] မြတ်စွာဘုရားသက်ထက်က သာဝတ္ထိပြည်သူများသည် ညနေချမ်းအချိန်၌ ကျောင်းတော်သို့ ဘုရားဖူး တရားနာ သွားရောက်နေကြပုံ။

ပေးတယ် ကမ်းတယ် လှူတယ် တန်းတယ်ဆိုတာ ပစ္စည်းဥစ္စာမကုန်ခန်းပဲမဖြစ်လို့၊ ပေးဖန်
များ လှူဖန်များယင် ပစ္စည်းဥစ္စာ ကုန်ခန်းသွားတက်တယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် သူကိုယ်တိုင်လည်းမလှူဘူး၊
သန့်နီစပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များကိုလည်း သူ့ရဲ့လက်သုံးဂါထာလေး ရွတ်ရွတ်ပြပြီးတော့ မလှူဖို့ မတန်းဖို့
ပြောဆိုလေ့ရှိတယ်တဲ့။

အဉ္ဇနာနံ ခယံ ဒိသ္မာ၊ ဝမ္ဘိကာနဉ္စ သဉ္ဇယံ။

မဇ္ဇနဉ္စ သမာဟာရံ၊ ပဏ္ဍိတော ဃရမာဝသေ။

အနတ္တံ၊ အမောင်တို့ အမိတို့။ အဉ္ဇနာနံ၊ မျက်စဉ်းကျောက်တို့၏။ ယေဉ္စ၊ သွေးဖန်များ
တော့ ကုန်ခန်းသွားပုံကို လည်းကောင်း။ ဝမ္ဘိကာနံ၊ ခြေပုန်းငယ်တို့၏။ ဝါ၊ ခြကောင်တို့၏။
သဉ္ဇယဉ္စ၊ စုဖန်များတော့ တောင်ပို့ကြီးဖြစ်လာပုံကို လည်းကောင်း။ မဇ္ဇနံ၊ ပျားကောင်တို့၏။
သမာဟာရဉ္စ၊ ဝန်းဝတ်ရည် စုပ်ယူဖန် သယ်ယူဖန် များတော့ ပျားအုံ ပျားလပို့ဖြစ်လာပုံကိုလည်း
ကောင်း။ ဒိသ္မာ၊ မျက်မြင်ကိုယ်ခံကြည့်ရှု၍။ ပဏ္ဍိတော၊ ပစ္စည်းဥစ္စာ တိုးပွားရေးကို လိုလားတဲ့
ပညာရှိ အမျိုးကောင်းသားသည်။ ဃရမာဝသေ၊ အိမ်ရာတည်ထောင် လူ့ဘောင်၌ နေသင့်ပေရာ၏။

[၇] ဘောဒေယျ ပုဏ္ဏားကြီးက တပည့်တပန်းများအား မလှူဖို့ မတန်းဖို့ ပြောဟောနေပုံ။

ဒါကတော့ သူ့ ရဲ့လက်သုံးဂါထာပါပဲ။ အစီပွဲယ်ကိုလည်း ဆက်နားထောင်ကြည့်ကြပါဦး။

“အမောင်တို့ အမိတို့၊ မျက်စဉ်းကျောက်ကလေးဟာ သွေးဖန်များယင် ကုန်ခန်းသွားသလိုပဲ၊ ပစ္စည်းဥစ္စာဆိုတာလဲ ပေးဖန်များယင် ကုန်ခန်းတတ်တယ်။ အမောင်တို့ အမိတို့၊ ခြကောင်များ၊ ပျားကောင်များဟာ စုဖန်များတော့ခြအံ့၊ ပျားအံ့ကြီးဖြစ်လာသလိုဥစ္စာပစ္စည်းဆိုတာလည်း စုဖန်များယင် ချမ်းသာလာမယ်။ ဒါကြောင့် ပစ္စည်းကိုသာ စုကြ၊ မလှူကြနဲ့” တဲ့။

သူ့ဝါဒက ဒီတဘဝတည်းအတွက် ကုန်ပြီးကြည့်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များ မလှူမတန်းလိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များ အဖို့တော့ ကြိုက်ချင်စရာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီဝါဒကိုတော့ ယောင်မှားပြီး မလိုက်ကြနဲ့၊ ဒုက္ခလှလှ ကြီးတွေသွားမယ်။ ပုထုဇဉ်ဆိုတာ ဘဝဆုံးသေးတာ မဟုတ်သေးဘူး။ သေပြီးတဲ့နောက် ဂတိလည်း မြဲသေးတာမဟုတ်သေးဘူး။ အဲဒီဝါဒရှင်ပုဏ္ဏားကြီးကိုယ်တိုင် ဘာဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာလည်း ဆက်နားထောင်ကြည့်ကြအုံး။

တောဒေယျပုဏ္ဏား ခွေးဖြစ်သွား

အဲဒီလို မလှူမတန်းပဲ နေလာတဲ့ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားကြီး သေဆုံးတဲ့အခါ သူ့ သားသံတပုဏ္ဏားက အိမ်ထောင်ဦးစီး ဖြစ်လာတယ်။ ပုဏ္ဏားကြီးကတော့ ဥစ္စာပစ္စည်းတွေ စွဲပြီးသေလို့ သူ့အိမ်မှာပဲ ခွေးကလေး ဖြစ်ရရှာတယ်တဲ့။

[၈] တောဒေယျပုဏ္ဏားကြီး သေဆုံးပြီးနောက် သူ့အိမ်မှာပင် ခွေးကလေး ပြန်ဖြစ်နေပုံ။

တောဒေယျဝင်စားတဲ့ ခွေးကလေးကိုသူတပုဏ္ဏားလုလင်ကအလွန်ချစ်တယ်။ သူစားတဲ့အစား အစာကို ကျွေးတယ်။ အဲဒီ ခွေးကလေးကို ပေ့ချီပြီးတော့မြင့်မြတ်တဲ့ အိပ်ရာမှာသိပ်တယ်။ သူ့အဖေ ဝင်စားတယ်ဆိုတာကိုတော့ မသိရှာဘူးတဲ့။

ကရုဏာရှင် ရှုဆင်ခြင်

မြတ်စွာဘုရားဟာ ကျွတ်ထိုက်တဲ့သတ္တဝါ ရှိ မရှိ သိရအောင် လောကကို နေ့စဉ်နံနက်တကြိမ်၊ ညနေတကြိမ် ကြည့်ရှုတော်မူမြဲ ဖြစ်ပါတယ်။

နံနက်မိုးသောက်ထ တကြိမ်မှာဆိုယင် စကြဝဠာကမ္ဘာ့ အနားရေးက စပြီးတော့ ဂန္ဓကုဋီ ကျောင်းတော် တံခါးဝအထိ တဖြည်းဖြည်းချဲ့ပြီးတော့ ရွှေဉာဏ်တော်ဖြင့် ကြည့်ရှုတော်မူပါတယ်။

ညနေအကြိမ်မှာတော့ ဂန္ဓကုဋီကျောင်းတော် တံခါးဝမှစပြီး စကြဝဠာ ကမ္ဘာ့အနားရေး ထိအောင် တဖြည်းဖြည်းချဲ့ပြီးတော့ ရွှေဉာဏ်တော်ဖြင့် ကြည့်ရှုတော်မူပါတယ်။

အဲဒီလိုကြည့်ရှုတော်မူလို့ရွှေဉာဏ်တော်မှာ ကျွတ်ထိုက်တဲ့သတ္တဝါထင်လာယင်၊ အဲဒီသတ္တဝါထံ ကိုယ်တော်တိုင် ကြွသင့်ယင်ကြွတော်မူတယ်။ မကြွပဲစောင့်ကြည့်သင့်ယင်လည်း စောင့်ကြိုတော်မူတယ်တဲ့။

[၉] မိုးသောက်ယံ၌ မြတ်စွာဘုရား မဟာကရုဏာ သမုဒ္ဓပဗ္ဗ ဝင်စားနေပုံ။

အဲ...တခုသော မိုးသောက်ယံမှာ ရွှေညက်တော်ကွန်ယက်ကို ဖြန့်ကျက်တော်မူပြီး လောကကို မြတ်စွာဘုရားကြည့်ရှုတော်မူတဲ့အခါ ဥစ္စာပစ္စည်းစွဲပြီးသေလို့ တောဒေယျကြီး ခွေးဖြစ်နေတာကို မြင်တော်မူပါတယ်။ အဲဒီပုဏ္ဏား ခွေးဖြစ်သွားရတာကို အကြောင်းပြုပြီးတော့ သုဘပုဏ္ဏား သရဏဂုံ တည်မှာကိုလည်း မြင်တော်မူပါတယ်တဲ့။

ဘုရားကိုတောင် ဟောင့်တဲ့ခွေး

ဒါကြောင့် အဲဒီနေ့ ဆွမ်းခံချိန်မှာ သုဘလုလင်မရှိခိုက် မြတ်စွာဘုရားဟာ သုဘအိမ်ကိုဆွမ်းခံ ဝင်ပါတယ်။ တောဒေယျခွေးလေးဟာ မြတ်စွာဘုရားကို မြင်တယ်ဆိုယင်ပဲ အနားလာပြီးတော့ ဘုရားကို ရန်မူတဲ့အနေနဲ့ လှည့်ပတ်ဟောင့်နေတယ်တဲ့။

အဲဒီအခါ မြတ်စွာဘုရားက “တောဒေယျ၊ သင်ဟာ လူ့ဘဝတုန်းက ငါဘုရားကို ‘ဂေါတမ ဂေါတမ’နဲ့ ရင့်ရင့်သီးသီးခေါ်ခဲ့တယ်။ သေပြီးလို့ အခု ခွေးလာဖြစ်တော့လဲ ငါဘုရားကို ဟောင့်နေ ပြန်ပြီ၊ သင်ဟာ မကြာမီ အဝီစိငရဲရောက်ရလိမ့်အုံးမယ်” လို့ မြတ်စွာဘုရားကမိန့်ကြားတော်မူတယ်တဲ့။

လူသေတိုင်း လူမဖြစ်

ဒီနေရာမှာ သတိပြုဖို့ကတော့ တောဒေယျဟာ သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်ဘူး။ မင်းဆရာ ပညာရှိ သဌေးကြီးဖြစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ပုထုဇဉ်ဆိုတာဟာ ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်မှ ဂတိမမြဲသေးဘူး။ ပုထုဇဉ်ဘဝနဲ့

[၁၀] သုဘအိမ်သို့ ဆွမ်းခံကြွတော်မူလာသော မြတ်စွာဘုရားကို တောဒေယျ ခွေးကလေးက ရန်မူပြီး ဆီးဟောင့်နေပုံ။

သေယင် (၁) လူပြန်ဖြစ်ယင်လဲဖြစ်မယ်၊ (၂) နတ်သွားဖြစ်ယင်လဲ ဖြစ်မယ်၊ (၃) တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ယင်လဲ ဖြစ်မယ်၊ (၄) ငရဲကျယင်လဲ ကျမယ်၊ (၅) ပြိတ္တာဖြစ်ယင်လဲ ဖြစ်မယ်။ ဒီဂတံငါးပါးထဲက တပါးပါး လားကြရတယ်။

ဒါကြောင့်လဲ တောဒေယျဟာ သေတဲ့အခါ သူ့ရဲ့ အကုသိုလ်ကံအားလျော်စွာ ခွေးလာဖြစ်ရ ခြင်းပါပဲ။

အဲဒါကို သတ်ပြုကြဖို့ တရားဆောင်ပုဂံလေး စီထားတယ်။ ကဲ....ဆိုကြအုံးစို့.

ပုထုဇဉ်တွေ သေလွန်သွားတော့၊ လားရာဂတိ မမြဲဘူးကွယ်။

လူ၊ နတ်၊ တိရစ္ဆာန် ပြိတ္တာများနဲ့၊ ငရဲဘုံသား ဖြစ်နိုင်တယ်။

တောဒေယျခေါ် ထိုပုဏ္ဏားမှာ၊ သေလွန်သွားတော့ ခွေးဖြစ်တယ်။

ခွေးဘဝသေ တဖြစ်လဲတော့၊ အဝီစိငရဲ ရောက်ပြန်တယ်။

မှတ်ကွယ်၊ မှတ်ကွယ်။ ။

သုဘပုဏ္ဏား ဘုရားထံသွား

ကဲ... ဇာတ်လမ်းပြန်ဆက်ကြဦးစို့။ ။ အဲဒီလိုမြတ်စွာဘုရား မိန့်ကြားတဲ့ စကားကို ကြားရတော့ တောဒေယျ ခွေးကလေးဟာ “ငါ့အကြောင်းကိုတော့ ရဟန်းဂေါတမ သိသွားပြီ” ဆိုပြီး အကြီး အကျယ် စိတ်ပျက်သွားပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရားလည်း ကျောင်းတော်ကိုပြန်ကြွပါတယ်။ ခွေးကလေး

လည်း စိတ်ပျက်ပြီး မီးဖိုဆောင် ဖိုခနောက်အကြားက ပြာပုံပေတို့မှာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချပြီးအိပ်နေပါတယ်။ အိမ်ကလူတွေက သွားချီပြီး မြင့်မြတ်တဲ့နေရာမှာ သိပ်တာတောင် မအိပ်တော့ဘူးတဲ့။

အဲ...သုဘလုလင်ပြန်ရောက်လာတဲ့အခါ သူ့ခွေးကလေးပြာပုံပေတို့မှာ အိပ်နေတာတွေတော့ အိမ်သူအိမ်သားတွေကို အကျိုးအကြောင်း မေးပါတယ်။ အိမ်သူအိမ်သားတွေက မြတ်စွာဘုရားကြွလာပြီး မိန့်ကြားသွားတဲ့စကားတွေကို အစအဆုံး ပြန်ပြောကြပါတယ်။

အဲဒီအခါ သုဘပုဏ္ဏားဟာ မြတ်စွာဘုရားအပေါ် အတော်ဒေါသဖြစ်သွားတယ်။ “ငါ့ဖခင်ဟာ ဗြဟ္မာ့ပြည်မှာ ရောက်နေတာပဲ၊ တောဒေယျခွေးရယ်လို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒါနဲ့များတောင် ရဟန်းဂေါတမက ငါ့ဖခင်ကိုခွေးဖြစ်နေတယ်လို့ ပြောသွားတယ်။ ဒီရဟန်းဂေါတမဟာ ပါးစပ်ထဲတွေရာတွေ အရမ်း လျှောက်ပြောသွားတာပဲ။ ဒီရဟန်းဂေါတမတော့လား မုသာဝါဒနဲ့စွပ်စွဲပြီး အရှက်ခွဲပစ်မယ်”လို့ ကြိမ်းမောင်းပြီး မြတ်စွာဘုရားထံ ဒေါကြီး မောကြီးနဲ့ သွားတယ်။

ဥစ္စာရရေး ဘုရား နည်းပေး

မြတ်စွာဘုရားထံ ရောက်တဲ့အခါ သူ့ဖခင် ခွေးဖြစ်နေတယ်လို့ပြောတာ မှန်သလားလို့ မေးပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရားကလည်း “မှန်တယ်၊ မယုံယင် အိမ်ကိုပြန်ပါ၊ ရေမရေတဲ့နို့ ဆန်ပြုတ်ကို ခွေးကလေးအား ဝအောင်တိုက်ကျွေးပါ၊ မြင့်မြတ်တဲ့ အိပ်ရာမှာ ခွေးကလေးကို သိပ်ပါ၊ ခွေးကလေးအိပ်လို့ မပျော်၊ တပျော်အချိန်မှာ သင့် ဖခင်က သင့်ကို မပြောပဲ မြှုပ်ထားခဲ့တဲ့ ဥစ္စာကို မေးပါ။

အဲဒီအခါ အကုန်ပြောပြလိမ့်မယ်။ ဒီတော့မှ ခွေးကလေးဟာ သင့်ဖခင်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သင်ကိုယ်တိုင် သိလာလိမ့်မယ်”လို့ သုဘပုဏ္ဏားအား နည်းပေးစကား မိန့်ကြားတော်မူတယ်တဲ့။

ဘောဒေယျပုဏ္ဏားကြီးဟာ သူ့သားကို အသိမပေးပဲ (၁) တစ်သိန်းတန် ရွှေခွက်ရယ် (၂) တစ်သိန်းတန် ရွှေပန်းကုံးရယ် (၃) တစ်သိန်းတန် ရွှေခြေနင်းရယ်(၄) အသပြာတစ်သိန်းရယ် ဒီပစ္စည်း လေးမျိုးကို တိတ်တဆိတ်မြှုပ်ထားခဲ့ပါတယ်။ သုဘလုလင် အနေနဲ့ မြှုပ်နှံထားမှန်းသာ သိတယ်။ ဘယ်နေရာမှာ မြှုပ်ထားမှန်းကိုတော့ မသိဘူးတဲ့။

ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားရှဲ့နည်းပေးစကားကို ကြားရတော့ သုဘဟာ ဝမ်းသာသွားတယ်။ “ကဲ....ရဟန်း ဂေါတမ ပြောတဲ့အတိုင်းမှန်ယင် ပစ္စည်းတွေရမယ်၊ မမှန်ယင်လဲ ရဟန်း ဂေါတမကို မုသာဝါဒနဲ့ စွပ်စွဲနိုင်မယ်” ဆိုပြီး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အိမ်ပြန်သွားပါတယ်။

အိမ်ရောက်တော့ မြတ်စွာဘုရားနည်းပေးတဲ့အတိုင်း ပြုလုပ်ပြီး ခွေးကလေးကို မေးပါတယ်။ အဲဒီအခါ “ငါ့အကြောင်းတော့ သိကုန်ပြီ” ဆိုပြီး ခွေးကလေးဟာ မျက်ရည်ကျကာ အူပြီးတော့ ဥစ္စာ လေးမျိုးမြှုပ်ထားတဲ့နေရာကို လက်နဲ့ယှက်ပြပါတယ်။ အဲဒီနေရာကိုတူးကြည့်တဲ့အခါ ပစ္စည်းအားလုံး ပြန်ရတယ်တဲ့။

[၁၁] သူ့အားခွေးဖြစ်နေသည်ဟု ပြော မပြော မြတ်စွာဘုရားအား သုဘပုဏ္ဏားကရန်တွေမေးမြန်းနေပုံ၊

ဘုရားထံမှောက် နောက်ထဲခေါက်

အဲဒီအခါ သုဘပုဏ္ဏားဟာ မြတ်စွာဘုရားကို တော်တော် ကြည်ညိုသွားတယ်။ “ရဟန်း ဂေါတမဟာ အဝဖြင့်ဖုံးလွှမ်းအပ်တဲ့ သိမ်မွေ့တဲ့ အခြားပဋိသန္ဓေကိုတောင် သိနိုင်ပါပေတယ်၊ သဗ္ဗညု ဘုရားဆိုတာ ကေန့်စင်စစ် မှန်ပါပေတယ်”လို့ မြတ်စွာဘုရားကို ယုံကြည်သွားပါတယ်။

အဲဒီနောက် မြတ်စွာဘုရားကို မေးဖို့ ပြဿနာ ၁၄-ခုစီစဉ်ပါတယ်။ အဲဒီပြဿနာကို လက် ဆောင်အဖြစ် ယူပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရားထံ ဒုတိယအကြိမ်ရောက်လာပါတယ်။ ဒီအခေါက်မှာတော့ သင့်တင့်ရာအရပ်မှာ ရှိရှိသေသေ ထိုင်တယ်။

ချဉ်းကပ်အပ်စွာ သင့်ဖူးရာ

သင့်တင့်ရာ အရပ်ဆိုတာ အပြစ်ခြောက်ပါးလွှတ်တဲ့ အရပ်တဲ့။ အပြစ်ခြောက်ပါးဆိုတာက (၁) ဝေးလွန်းခြင်း (၂) နီးလွန်းခြင်း (၃) မြင့်တဲ့နေရာ (၄) လေညာအရပ် (၅) ရွှေတည့်တည့် (၆) နောက်ဘက်အရပ်တို့ ဖြစ်တယ်။

(၁) ဝေးလွန်းတဲ့နေရာမှာ နေရာယူယင် ဝကားပြောတဲ့အခါ အော်ဟစ်ပြောဆိုရလို့မသင့်ဘူး။ (၂) နီးလွန်းတဲ့နေရာမှာ နေပြန်တော့လဲ အချင်းချင်းထိခိုက်တတ်လို့မသင့်ပြန်ဘူး။ (၃) လေညာ လေတင်မှာ နေရာယူယင် မိမိရဲ့ မကောင်းတဲ့ ကိုယ်နံ့ဟာ ကြီးမြတ်သူထံ ရောက်တတ်လို့ မသင့်ဘူး။

[၁၂] လူ့ဘဝတုန်းက သူ ဥစ္စာ ၄-မျိုးမြှုပ်ထားရာနေရာကို တောဒေယျခွေးလေးက လက်ဖြင့်ယက်ပြနေပုံ။

(၄) မြင့်ရာမှာနေယင်လဲ မရှိသေ့ရာကျလို့မသင့်ဘူး။ (၅) ရွှေတည့်တည့်မှာနေယင်လဲ စကားပြော တဲ့အခါ မျက်စိချင်းဆုံတွေ့နေတတ်လို့ မသင့်ပြန်ဘူး။ (၆) နောက်တည့်တည့်မှာ နေပြန်တော့လဲ ပြောစရာဆိုစရာရှိယင် နောက်ဘက်ပြန်လှည့်နေရလို့ မသင့်ဘူးတဲ့။

ဒါကြောင့် ကြီးမြတ်သူထံ ချဉ်းကပ်နေထိုင်တဲ့အခါ အဲဒီအပြစ် ၆-ပါး လွတ်ရာအရပ်မှာ နေထိုင်ရတယ်။ ဓားလွယ်ခုတ် မျက်စောင်းထိုးလို့ နေရာမျိုးမှာ နေရမယ်လို့ ဆိုလိုတယ်။ အဲဒီလို နေထိုင်တာကိုပဲ သင့်တင့်ရာအရပ်မှာ နေထိုင်တယ်လို့ ဆိုရပါတယ်။

ကဲ....ဆောင်ပုဒ်လေး ဆိုကြရအောင်။

ဝေးနီး လေညာ မြင့်ရာများနဲ့၊ နောက်ပါး၊ ရွှေတည့်၊ ပြစ် ၆-သွယ်။

ကြီးမြတ်သူထံ ချဉ်းကပ်သွားတော့၊ ဤ ၆-ပါးကို ရှောင်သင့်တယ်။

မှတ်ကွယ်၊ မှတ်ကွယ်။ ။

တဆယ်လေးဖြာ ပြဿနာ

အဲ....သုတပုဏ္ဏားဟာ သင့်တင့်ရာအရပ်မှာ ရှိသေ့စွာထိုင်ပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရားကို ပြဿနာ မေးလျှောက်ပါတယ်။

[၁၃] သုတပုဏ္ဏားသည် ဘုရားထံမှောက်သို့ နောက်ဘခေါက် ရောက်လာပြီး သင့်တင့်ရာမှာ ရှိရှိ သေသေ ထိုင်ပြီး ပြဿနာမေးလျှောက်နေပုံ။

သူမေးတဲ့ ပြဿနာတွေကတော့ “ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား၊ အချို့ လူတွေဟာ အသက် တိုကြပါတယ်၊ အချို့ လူတွေကတော့ အသက် ရှည်ကြပါတယ်။ ဒါ့ဘာကြောင့်ပါလဲ” စသည်ဖြင့် ပြဿနာ ၁၄-ခုကို ၂-ခုတစုံ၊ ၂-ခုတစုံတဲပြီး မေးတဲ့ပြဿနာတွေပါပဲ။

သူ မေးတဲ့ပြဿနာ ၁၄-ခုလုံးကို သိမ်းကျုံးပြီး “ကံကြောင့် ဖြစ်တယ်” လို့ မြတ်စွာဘုရားက ခပ်လွယ်လွယ် ခပ်ပေါ့ပေါ့ ဖြေကြားလိုက်ပါတယ်။ ဒီတော့ သုဘပုဏ္ဏားက “ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား၊ ဒီလို အကျဉ်းမျှဖြေပြလို့ တပည့်တော်နားမလည်ပါ။ အကျယ် ဖြေပြတော်မူပါ” လို့ ထပ်မံလျှောက်ထားပါတယ်။

ဒီနေ့ရာမှာ မြတ်စွာဘုရားက စ၊ စခြင်း အကျယ်မဖြေတာကတော့ သုဘပုဏ္ဏားရဲ့ မာန်မာနကို ချိုးနှိမ်လိုလို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ဟိုခေတ်က ပုဏ္ဏားဆိုတာ ခေတ်ပညာတတ်၊ အထက်တန်းလွှာ လူတန်းစားဖြစ်တယ်။ သုဘဟာ အင်္ဂဝိဇ္ဇာတတ် ထိပ်တန်းစား ပုဏ္ဏားသဌေးပဲ။ ပညာမာန်ရှိတယ်။ သူ့လိုလူ မရှိဘူးလို့ အထင်ရောက်နေသူ ဖြစ်တယ်။

ဒါ့ကြောင့် သူမေးတဲ့ပြဿနာကို အသေးစိတ် ဖြေလိုက်ယင် “ဒီရဟန်းဂေါတမဟာ ငါသိတာတွေကို ဖြေတာပဲ။ သူ့အဖြေဟာ ငါသိတာနဲ့ထူးပါတယ်” လို့ ဒီလိုပြောချင်ပြောမှာ ဖြစ်တယ်။ ဒါ့ကြောင့် သူကိုယ်တိုင်က “ပြဿနာရဲ့အဖြေကို မသိပါဘူး” လို့ ဝန်ခံပြီးမှ သူမေးတဲ့ပြဿနာတွေကို မြတ်စွာဘုရားက အသေးစိတ် ဖြေကြားတော်မူတယ်လို့ အဋ္ဌကထာဆရာက ဖွင့်ပြထားပါတယ်။

ယခုအချိန်ကစပြီး သုဘပုဏ္ဏားရဲ့အမေးနဲ့မြတ်စွာဘုရားရဲ့ အဖြေများကို ဖော်ပြသွားပါမယ်။
ဒါပေမယ့်ပါဠိတော်လာအတိုင်း ပါဠိတွေ အနက်တွေကိုအသေးစိတ်ရှုတ်ပြနေယင် လူငယ်လူရွယ်တွေ
အတွက် ငြိ ငွေဖွယ်ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာမို့ ပါဠိတော်လာ ဆိုလိုချက်ကိုပဲ “အမေးအဖြေ ကောင်းပြ၊ ဝတ္ထု
ဆောင်ပုဒ်လေးတွေ”နဲ့ ဖော်ပြသွားပါမယ်။

မထမ မေး ဖြေ, စကားဖြေ

မြတ်စွာဘုရား....အချို့လူတွေဟာ အသက်တိုကြပါတယ်။အချို့လူတွေကျတော့ အသက်ရှည်ကြပါတယ်။ လူချင်း တူကြပါလျက် ဒီလို“အသက် တို-ရှည်” ကွဲပြားခြားနားကြတာဟာ ဘာကြောင့်ပါလဲ။

သုဘပုဏ္ဏား....ယောကျ်ားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မိန်းမပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အချို့လူတွေဟာ အသက်ကို သတ်လေ့ရှိတယ်၊ ကြမ်းကြုတ်တယ်၊ သွေးစွန်းတဲ့လက်ရှိတယ်၊ သတ်ဖြတ်တာကိုစိတ်ဝင်စားတယ်၊ သတ္တဝါတွေအပေါ် သနားစိတ် လုံးဝမထားကြဘူး။

ဒီလို သူ့အသက်ကို သတ်လေ့ရှိသူများသေယင် ချမ်းသာကင်းရာ၊ မကောင်းတဲ့လားရာ၊ ဖရိုဖရဲကျရာ ငရဲသို့ ရောက်ရတတ်တယ်။

တကယ်လို့ မဲဒီလူမျိုးသေပြီး ငရဲမကျတာတောင် လူပြန်ဖြစ်တဲ့အခါမှာ အသက်တမ်းတိုတတ်တယ်။ သူ့အသက်ကိုသတ်ဖြတ်တဲ့ အကုသိုလ်ကံဟာ အသက်ကိုတိုစေတတ်တဲ့ အကျင့်ပင် ဖြစ်ပေတယ်။

သုဘပုဏ္ဏား....ယောကျ်ားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မိန်းမပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အချို့လူတွေကျတော့ သူ့အသက်သတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်တယ်။ သူ့အသက်သတ်ဖို့ တုတ်၊ ဓား၊ လက်နက်တွေကိုမကိုင်တော့ဘူး။ သူ့အသက်

သတ်ရမှာရှက်တယ်၊ သတ္တဝါတွေကို သနားတတ်တယ်။ သတ္တဝါတွေရဲ့အကျိုးစီးပွားတွေကိုသာလိုလားတယ်။

ဒီလိုလူမျိုးသေယင် ကောင်းတဲ့လားရာ နတ်ရွာနတ်ပြည်သို့ ရောက်ရတယ်။

တကယ်လို့ သေပြီးနောက် နတ်ပြည်မရောက်တာတောင် လူပြန်ဖြစ်တဲ့အခါ အသက်ရှည်တယ်။ သူ့အသက်ကိုသတ်ဖြတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်တာဟာ အသက်ရှည်စေကြောင်း အကျင့်ကောင်းဖြစ်တယ်။

အခုပေဉ်ပြခဲ့တာတွေကတော့ “ပထမအမေးအဖြေ” ဆိုလိုချက် စကားပြေဖြစ်ပါတယ်။ လုံးစေ့ပါဌ်စေ့ဘာသာပြန်ထားတဲ့ စကားပြေတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီလောက်ဆိုယင် သင့်လောက်ပါပြီ။

သူ့အသက်သတ်က ငရဲကျ

သူ့အသက်သတ်ဖြတ်တဲ့သူသေယင် ငရဲကျတတ်တယ်ဆိုတာနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဝတ္ထုကြောင်းလေး ဆက်ကြဉ်းစို့။

မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်က ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှာ စုန္ဒအမည်ရှိတဲ့ဝက်သတ်သမားတဦးရှိခဲ့ဖူးတယ်။

သူဟာ ၅၅-နှစ်လုံးလုံး မွေးမြူသတ်ဖြတ်ရောင်းစားပြီး အသက်မွေးပါတယ်။

သူ ဝက်သတ်ပုံကလည်း ကြားရသူ အသည်းချမ်းလောက်အောင် ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်လွန်းပါတယ်။

ဝက်ကိုမလှုပ်နိုင်အောင် ခြေရော လက်ရော ကြိုးနဲ့တုပ်၊ ဝက်တကောင်လုံး ဖူးဖူးရောင်လာတဲ့ အထိ နေရာအနှံ့ အရှင်လတ်လတ် တင်းပုတ်နဲ့လိုက်ထူ၊ ဝက်ပါးစပ်ကိုတုတ်နဲ့ထောက်ဖြဲပြီး ပွက်ပွက်ဆူနေတဲ့ရေခွေးကို ဝက်ဝမ်းထဲ အတင်းလောင်းသွင်းတယ်။ အထဲက အညစ်အကြေးတွေ ရေခွေးပူနဲ့ ရောပြီးထွက်လာလို့ အညစ်အကြေးကုန်စင်မှ ရေခွေးပူလောင်း ရပ်တယ်တဲ့။

အဲဒီနောက် ဝက်ဘကိုယ်လုံးကို ကျန်နေတဲ့ရေခွေးပူနဲ့လောင်းပက်တယ်။ ရေခွေးပူလောင်းပြီး အရေခွဲတွေဖြစ်လာတဲ့အခါကျမှ အမွေးတွေကို မီးနဲ့မြှိုက်တယ်။ နောက်ဆုံးကျမှ ဝက်ကိုခေါင်းဖြတ်တယ်။ ငက်သေးကိုခံယူပြီး အသားနဲ့ရောနယ်ကာ ချက်ပြုတ်စားသောက်တယ်။ ကျန်တာကိုမှရောင်းစားတယ်တဲ့။ ကြမ်းကြုတ်တဲ့နေရာမှာ ဗိုလ်တကဘုရင်ပါပဲ။

ဒီလိုနဲ့ အသက်မွေးလာလိုက်တာ ၅၅-နှစ်ကြာတဲ့အခါ ရောဂါရလာတယ်။ သူ့တကိုယ်လုံးမှာ အဝီစိငရဲမီးပူတေ ပေါ်လာတယ်။ အဲဒီအခါမှာ စုန္ဒဟာ မနေနိုင်အောင် ပူလွန်းလို့ ဝက်လိုလေးဘက်သွားပြီး ၇-ရက်လုံးလုံး ဝက်လို အော်မြည်နေရတယ်တဲ့။

အိမ်သူ အိမ်သားတွေက သူ့ကို ဘယ်လိုမှမကယ်နိုင်တာနဲ့ အိမ်ထဲမှာ တံခါးပိတ်လှောင်ပြီး ဒီအတိုင်း ပစ်ထားရပါတယ်။

[၁၄] စုန္ဒဝက်သတ်သမားသည် သေခါနီး ၇-ရက်လုံးလုံး ငက်လို လေးဘက်သွားပြီး ဝက်လိုအော်မြည်နေရပုံ။

အဲဒီရက်အတွင်းမှာပဲ ရဟန်းတော်အချို့ဟာ သူ့အိမ်နားကဖြတ်သွားမိတဲ့အခါ စုန္ဒ ဝက်လို အော်နေတဲ့အသံကို တကယ့်ဝက်သံထင်ပြီး ကျောင်းတော်ရောက်တော့ မြတ်စွာဘုရားကိုဒီလိုလျှောက်ထားကြတယ်တဲ့။

“ဘုန်းတော်ကြီးသောမြတ်စွာဘုရား၊ စုန္ဒဝက်သတ်သမားဟာ အိမ်တံခါးပိတ်ပြီး ဝက်တွေကို သတ်နေတာ ဒီနေ့ ၇ ရက်မြောက်ပါပြီ။ သူ့အိမ်မှာ ကောင်းမှုမင်္ဂလာတခုခုတော့ ပြုမယ် ထင်ပါတယ်။ ဒီနေ့အထိ ဒီဝက်သတ်သမားဟာ မေတ္တာစိတ်၊ ကရုဏာစိတ် လုံးဝမရှိခဲ့ဘူး။ ဒီလောက် ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်တဲ့လူမျိုးကို တပည့်တော်တို့ တခါမှ မမြင်ဘူးပါဘုရား....” လို့လျှောက်ထားကြတယ်။

အဲဒီအခါ မြတ်စွာဘုရားက “ချစ်သားတို့၊ စုန္ဒဟာ ၇-ရက်လုံးလုံး အိမ်တံခါးပိတ်ပြီး ဝက်တွေကိုသတ်နေတာမဟုတ်ဘူး။ သူကျူးလွန်လာခဲ့တဲ့အကုသိုလ်ကံက လောလောဆယ် အကျိုးပေးနေပြီ။ သူ့တကိုယ်လုံးမှာ အဝီစိငရဲမီးတွေ တောက်နေပြီ။ ပူလွန်းလို့ သူတို့တိုင် ဝက်လိုအော်နေတာဖြစ်တယ်။ မကြာခင် ငရဲရောက်တော့မယ်” လို့ မြတ်စွာဘုရားက ရှင်းလင်းမိန့်ကြားတော်မူပါတယ်။

အဲဒီ ၇-ရက်မြောက်တဲ့နေ့မှာပဲ စုန္ဒဟာ သေဆုံးပြီးတော့ အဝီစိငရဲသို့ကျရောက်သွားတယ်တဲ့။

ဒီဝတ္ထုကို ကြည့်ရှုခြင်းဖြင့် အသက်သတ်ဖြတ်သူများသေယင် ငရဲကျတတ်တယ်ဆိုတာ သုတ္တံပြုပြီး သူ့အသက်သတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ကြဖို့ပါပဲ။

အသက်တိုတာ သူ့ကြောင့်သာ

သူ့အသက်သတ်ဖြတ်သူများသေလို့ လူပြန်ဖြစ်ယင် အသက်တိုတတ်တယ် ဆိုတာနဲ့ ပတ်သက် လို့တော့ မိမိရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလေ့လာကြည့်ယင် မှန်းဆနိုင်ပါတယ်။

မိမိရဲ့ မျက်စိအောက်မှာ အသက်အရွယ်ငယ်ငယ်နဲ့သေဆုံးကြတဲ့ သူတွေကို မကြာခဏဆိုသလို တွေ့နေကြသားပဲ။ မိမိရဲ့ အမျိုးအဆွေတွေထဲမှာရော၊ သူတပါးရဲ့ အမျိုးအဆွေတွေထဲမှာပါ ဒီလို သေနေကြတာတွေ ရှိတာပဲ။ ဒီလိုသေကြရတဲ့သူတွေဟာ အများအားဖြင့် ရှေးဘဝက သူ့အသက် သတ်ဖြတ်ခဲ့ကြသူတွေပါပဲ။

အသက်ရှောင်ဖယ် ဗျိုင်းမငယ်

သူ့အသက်သတ်ဖြတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်တဲ့သူများ သေယင် နတ်ပြည် ရောက်ရတယ်ဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဝတ္ထုကြောင်းလေး ဆက်ကြဦးစို့။

မြတ်စွာဘုရားမပွင့်မီက မဂဇတိုင်း မစလရွာမှာ မဃအမည်ရှိတဲ့ လူလင်တဦး ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ သူ့မှာ သူဇာ၊သူဓမ္မာ၊စိတ္တာ၊နန္ဒာ ဆိုတဲ့ ဇနီးလေးယောက်ရှိတယ်။ သူနဲ့အတူ ကောင်းမှုပြုဘက် အမျိုးသား ၃၃ ယောက်လည်း ရှိတယ်တဲ့။

သူ့ဇာတိပါး သူတို့အားလုံးဟာ လမ်းပြင်၊ မြေဖို့၊ တံမြက်လှည်း၊ တံတားခင်း၊ ဇရပ်ဆောက်၊ ရေနံတူး၊ သစ်ပင်စိုက် စတဲ့ ကုသိုလ်တွေပြုခဲ့ကြလို့ သေတဲ့အခါ တာဝတိံသာနတ်ပြည်သို့ ရောက်ကြတယ်။ မဃလုလင်က သိကြားမင်း ဖြစ်သွားတယ်။

ဘဝကောင်းမှုမှမပြုခဲ့ပဲ သေသွားတဲ့သူဇာကတော့ တောင်ချောက်ကြားတခုမှာဗျိုင်းအောက်မလေး သွားဖြစ်ရရှာတယ်။

သိကြားမင်းဟာ ဇနီးဟောင်းဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ သူဇာဗျိုင်းမလေးကို နတ်ပြည်သို့ယူဆောင်ပြီး နန္ဒာရေနံထဲမှာ လွှတ်ထားပါတယ်။

အဲဒီနောက် အခြားမိဖုရားတွေက အတင်းဝိုင်းမေးတာနဲ့ “သူဇာ ဗျိုင်းမ ဖြစ်နေတယ်၊ နန္ဒာကန်ထဲမှာရှိတယ်” လို့ သိကြားမင်းက ပြောပြပါတယ်။ အဲဒီအခါ နတ်သမီးတွေက သူဇာဗျိုင်းမလေးထံသွားပြီး လှောင်ပြောင်ကြပါတယ်။

“ရှင်မသူဇာရဲ့ နှုတ်သီးက ဘယ်လို၊ ခြေထောက်က ဘယ်နှယ်၊ ငါးထိုးဆိတ်ပုံက ဘယ်သို့” စသည်ဖြင့် ပြောဆိုသရော်ကြပါတယ်။

သူဇာဗျိုင်းမလေးဟာ ရှေး လူဖြစ်စဉ်က မိမိရဲ့ လက်အောက်ခံဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ နတ်မိဖုရားတွေရဲ့ အလှောင်အပြောင်ခံရတဲ့အခါ အလွန်အလွန် ရှက်သွားပါတယ်။

[၁၅] သူဇာဗျိုင်းမလေးကို နတ်မိဖုရားတွေက လှောင်ပြောင်နေကြပုံ။

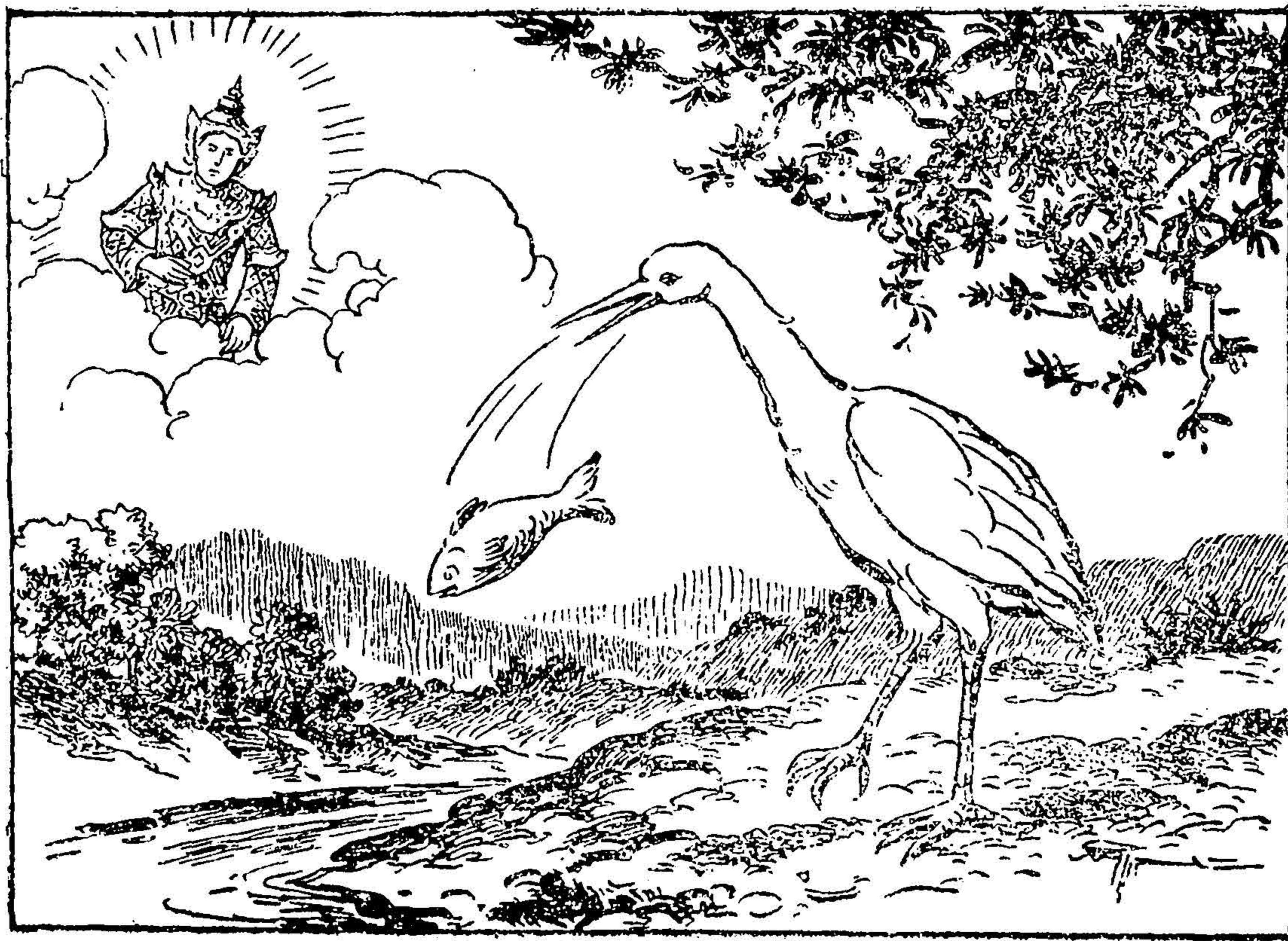
ဒါကြောင့် မိမိနေရာ တောင်ကြားထဲပဲ ပြန်ပို့ပေးဖို့ သိကြားမင်းကို တောင်းပန်ရှာတယ်။ သိကြားမင်းဟာ သူ့ကို တောင်ကြားထဲပြန်ပို့ပြီး သူ့အသက်သတ်ဖြတ်ခြင်းမှရှောင်ကြဉ်ဖို့သီလစောင့် ခိုင်းတယ်။

ဗျိုင်းဆိုတာ ငါး၊ ဖားစတဲ့ရေပိုးရေမွှားတွေကိုရှာဖွေသတ်ဖြတ်စားရတဲ့ငှက်မျိုးပဲ။ သူ့အသက် သတ်ဖြတ်ခြင်းမှရှောင်ကြဉ်ရမယ်ဆိုယင် သူ့အတွက် အသက်ရှင်ဖို့ တယ်လွယ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ့စာ ဗျိုင်းမလေးဟာ သိကြားမင်းရဲ့ အဆုံးအမအတိုင်း အသက်သတ်ဖြတ်ခြင်းမှရှောင်ကြဉ်ပြီး သီလ စောင့်တယ်တဲ့။

တနေ့မှာ သူ့ကိုစမ်းသပ်တဲ့အနေနဲ့ သိကြားမင်းက သူ့ရှေ့မှာ ငါးသေယောင်ဆောင်ပြတယ်။ သူ့စာဗျိုင်းမလေးက ငါးသေအထင်နဲ့ စားဖို့ထိုးယူလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီအခါ သိကြားမင်းငါးက လှုပ်ရှားပြတယ်။ သူ့စာလည်း ငါးရှင်မှန်းသိတော့ စေးပဲ ပြန်လွှတ်ချလိုက်တယ်တဲ့။

ဒီတော့မှ သိကြားမင်းလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်သွားတယ်။ သူ့စာရှေ့မှာ ကိုယ်ထင်ပြုပြီး ဒီအတိုင်း သီလဆက်စောင့်ယင် မကြာခင် နတ်မိဖုရားတို့ရဲ့ အကြီးအမှူးအဖြစ် မြှောက်တင်မယ်လို့ အားပေးစကားပြောကြားပြီး နတ်ပြည်သို့ ပြန်သွားတယ်တဲ့။

သူ့စာဗျိုင်းမလေးရဲ့သက်တမ်းဟာအနှစ်ငါးရာဖြစ်ပါသတဲ့။ ဒါပေမယ့်သူဟာ တသက်လုံးလုံး သူ့အသက်သတ်ဖြတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ပြီး သီလစောင့်ခဲ့ရလို့ ဝဝလင်လင်မစားရရှားဘူးတဲ့။

ဒီလိုနဲ့ သက်တမ်းကုန်လို့ သေတဲ့အခါ ဗာရာဏသီပြည်မှာ အိုးထိန်းသည်ရဲ့ သမီး သွားဖြစ် တယ်တဲ့။

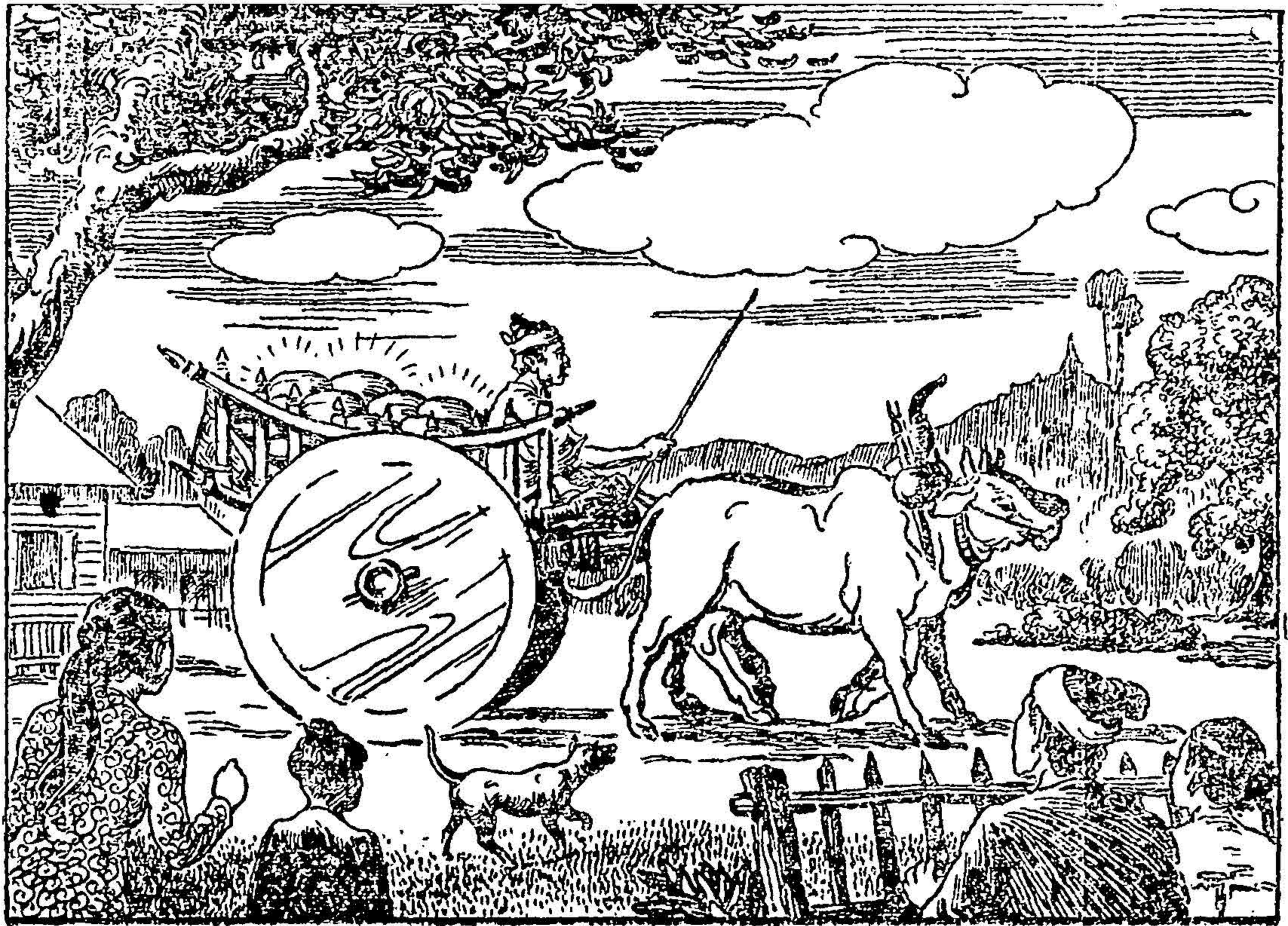
သူ့ဘာ ဗျိုင်းမသေး သေဆုံးပြီးနောက်နတ်ပြည်ရောက်မလာတဲ့အခါ သိကြားမင်းက ဆင်ခြင် ကြည့်ရှုတယ်။ အိုးထိန်းသည်ရဲ့ သမီး ဖြစ်နေတာ တွေ့ရတဲ့အခါ အကူအညီပေးဖို့ စဉ်းစားတယ်။

အဲဒီနောက် သိကြားမင်းကိုယ်တိုင် လူ့ပြည်ဆင်း၊ အဖိုးအိုယောင်ဆောင်၊ လှည်းပေါ်မှာ ရွှေသခွားသီးတွေ အပြည့်တင်ပြီးတော့ အော်ဟစ်ရောင်းချတယ်တဲ့။

ဒါပေမယ့် သူ့သခွားသီးက ပိုက်ဆံနဲ့ဝယ်ယူသူတွေ၊ သိလနဲ့ဝယ်မှ ရောင်းတယ်။ သူ့အသက် သတ်ပြတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်မှုတွေ ဒါပေါ့။ သိလ စောင့်ထိန်းသူဆိုလျှင် အလကားပေးမယ်တဲ့။

အဲဒီအခါ သူ့ဘေထွိုရတဲ့ အရပ်မှာ သိလစောင့်ထိန်းသူ၊ သိလအကြောင်းနားလည်သူ မရှိ ကြဘူး။ သူ့ဘေဦးသာ ရှေးသူဝ ဗျိုင်းဖြစ်စဉ်ကတည်းက သိလစောင့်ခံတဲ့ အထံ ဝါသနာကြောင့် သိလအကြောင်းလည်း နားလည်တယ်။ သိလလည်း စောင့်ထိန်းတယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် အဲဒီရွှေသခွားသီး တွေကို သူတဦးတည်းသာ ရပါတယ်။ အမှန်ကတော့ သူ့ကိုပေးဖို့ ယူလာခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပါတယ်။

[၁၇] အဖိုးအိုယောင်ဆောင်ထားသော သိကြားမင်းက ရွှေသခွားသီးတွေကို သိလနှင့် ရောင်းမည်ဟု အော်ဟစ်နေပုံ၊

သူဇာဟာ အိုးထိန်းသည် သမီးဘဝမှာလည်း သူ့အသက်သတ်ခြင်း၊ စသည်မှ ဆက်လက် ရှောင်ကြဉ်ခဲ့လို့ သေတဲ့အခါ အသူရာ နတ်ပြည်မှာ ဝေပစိတ္တ အသူရာ နတ်မင်းကြီးရဲ့ သမီးတော် သူဇာနတ်ကညာ သွားဖြစ်တယ်။ ရှေးဘဝတွေက သီလစောင့်ခဲ့လို့ ရုပ်အဆင်း အလွန်လှတယ်တဲ့။

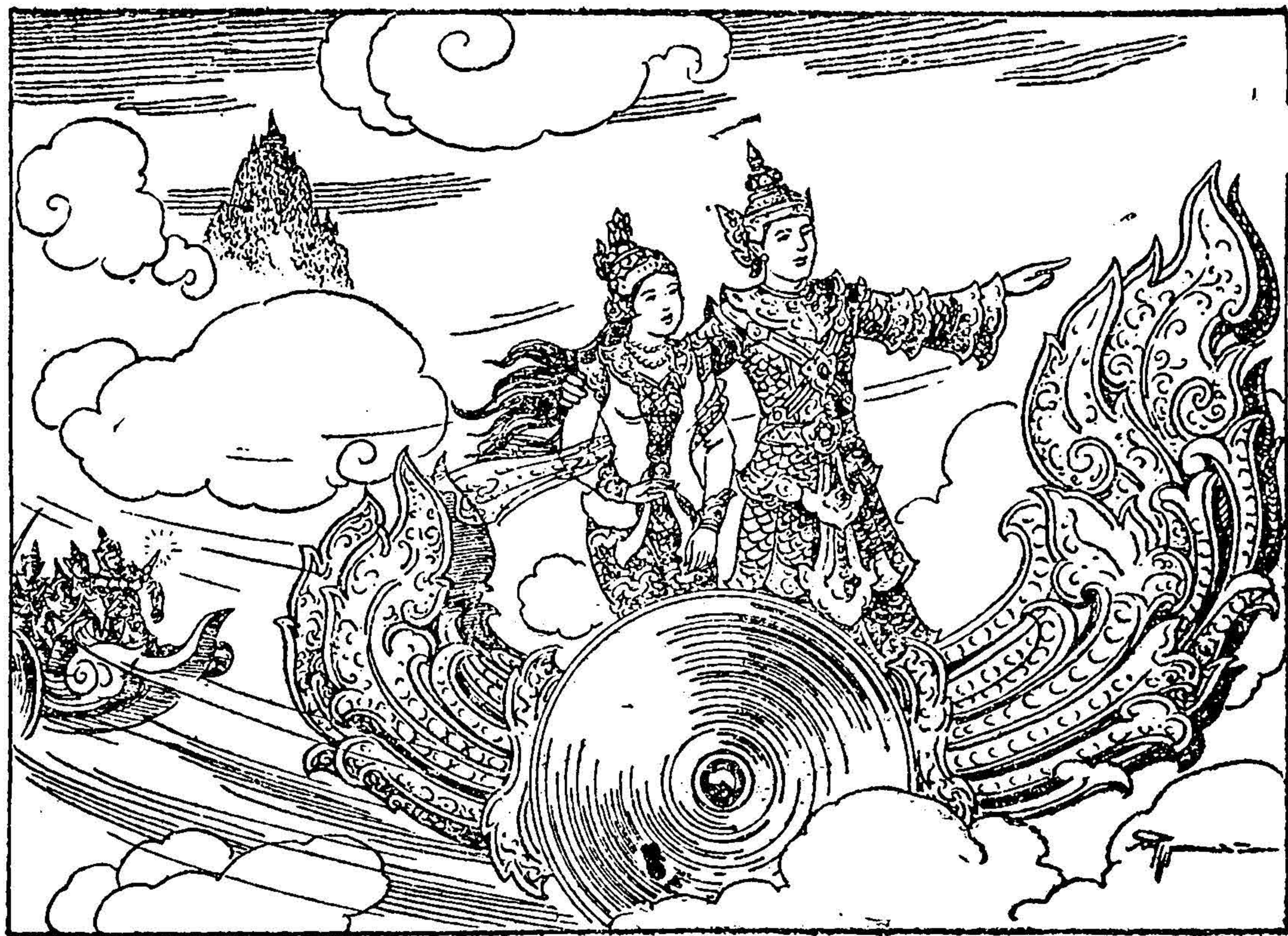
သိကြားမင်းလည်း သူဇာ ဘယ်ဘုံမှာ သွားဖြစ်သလဲလို့ ဆင်ခြင် ကြည့်ရှုတဲ့အခါ အသူရာ နတ်မင်းကြီးရဲ့ သမီးတော် သွားဖြစ်နေတာကို တွေ့ရပါတယ်။ အသူရာနတ်နဲ့ တာဝတိံသာနတ်တို့ဟာ ရန်ဘက်တွေဖြစ်ကြတယ်။ ဒါကြောင့် သိကြားမင်းဟာ သူဇာကို သွားမခေါ်နိုင်သေးပဲ အခြေ အနေကို စောင့်ကြည့်နေရပါတယ်။

တနေ့မှာ သူဇာ နတ်ကညာအတွက် ခင်ပွန်းလောင်းရွေးတဲ့ ပန်းကုံးစွပ်ပွဲကြီး ကျင်းပပါတယ်။ အဲဒီပွဲကို သိကြားမင်းဟာ အသူရာယောင်ဆောင်ပြီး ရောက်လာပါတယ်။

ပန်းကုံးစွပ်ချိန် ရောက်တဲ့အခါ သူဇာက အသူရာယောင် ဆောင်ထားတဲ့ သိကြားမင်းကို ပန်းကုံးစွပ်လိုက်မိတယ်။ သိကြားမင်းလည်း ချက်ချင်း သူဇာကို လက်ဆွဲပြီး တာဝတိံသာနတ်ပြည်သို့ တကြိုးတည်း တက်ပြေးတယ်။

အသူရာ နတ်တွေက သိကြားမှန်း သိတယ်ဆိုယင်ပဲ ဖမ်းဆီးဖို့ ညာသံပေးပြီး အတင်း ဝိုင်းလိုက်ကြတယ်။

[၁၈] သိကြားမင်းက အသူရာနတ်ကညာ သူဇာကို လက်ဆွဲပြီး တာဝတိံသာနတ်ပြည်သို့ တက်ပြေးနေပုံ။

ဒါပေမယ့် အသူရာနတ်မင်းကြီးက “ငါ့သမီးကိုယူပြီးသူဟာ သိကြားမင်းဖြစ်ယင် 'သင်တို့ မလိုက်ကြနဲ့၊ နတ်တွေထဲမှာ ငါကလွဲယင် သိကြားမင်းဟာ အမြတ်ဆုံးပဲ” လို့ ပြောဆိုတားမြစ်ပါတယ်။

ဒါနဲ့ အသူရာတွေလည်း ဆက်မလိုက်ကြတော့ဘူး။ သိကြားမင်းလည်း တာဝတိံသာနတ်ပြည် ရောက်တဲ့အခါ သူ့ဇာကို နတ်မိဖုရားခေါင်းကြီးအဖြစ် မြှောက်တင်လိုက်တယ်တဲ့။

သူ့ဇာဟာ ဗျိုင်းဘဝ၊ အိုးထိန်းသည်သမီးဘဝတွေမှာ သူ့အသက်သတ်ခြင်း စသည်မှ ရှောင်ကြဉ်ခဲ့တဲ့အတွက် နောက်ဆုံး တာဝတိံသာ နတ်ဘုံထက်မှာ နေပွန်းဟောင်းနဲ့ ပြန်လည် ပေါင်းဆုံရခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် သူ့အသက်သတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်တာဟာ နတ်ပြည်ရောက်ကြောင်း အကျင့် ကောင်းဖြစ်တယ်ဆိုတာ သတိပြုကြပြီး အတုယူကာ လိုက်နာ ကျင့်ကြံကြဖို့ပါပဲ။

လူဖြစ်ပြန်က အသက်ရှည်ရ

သူ့အသက်သတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်တဲ့သူများ သေလို့ လူပြန်ဖြစ်ယင် အသက်ရှည်တတ် တယ်။ သက်တမ်းကုန်အောင် နေကြရတယ်။

မြတ်စွာဘုရားရှဲ့ယောက်ျားမြတ် လက္ခဏာ ၃၂-ပါးထဲမှာ (၁) ဖုရောင့်တော်ရှည်ခြင်း။ (၂) ခြေချောင်းလက်ချောင်းတော်ရှည်သွယ်ခြင်း။ (၃) ကိုယ်ကာယဖြောင့်မတ်တော်မူခြင်းတို့လည်း

ဒီလို လက္ခဏာရှင်ဟာ သူတပါးပယောဂကြောင့် အသက်မသေနိုင်ပဲ သက်တမ်းပြည့် အသက် ရှည်ရှည် နေရတတ်တယ်တဲ့။

အဲဒီလက္ခဏာတော်များက ညွှန်ပြတဲ့ အတိုင်းပါပဲ။ မြတ်စွာဘုရားဆိုတာ သူတပါး ပယောဂ ကြောင့် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုရတဲ့ထုံးစံ မရှိပါဘူး။

အခါတပါးမှာ မြတ်စွာဘုရားဟာ ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်၌ ကိန်းအောင်း မွေ့လျော် စံပျော်တော်မူနေပါတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ဒေဝဒတ်ဟာ သူ့ဒကာ အဇာတသတ်မင်းထံမှ လေးသမား ၃၂-ယောက်ကို သူ့ကျောင်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားတယ်။ အဲဒီနောက် မြတ်စွာဘုရားကို လေးဖြင့် လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ရန် အသေးစိတ် စီမံညွှန်ကြားပြီး လေးသမားများကို လွှတ်လိုက်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် လေးသမားတွေဟာ မြတ်စွာဘုရားထံရောက်တယ်ဆိုယင်ပဲ သရဏဂုံတည်သူ တည်၊ အကျွတ်တရားရသူရ ဖြစ်ကုန်ကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒေဝဒတ်ဟာ မြတ်စွာဘုရားကို သတ်ဖြတ်ဖို့ အကြံ မအောင်မြင်ပဲ ဖြစ်သွားတယ်။

ဒါပေမယ့် ဒေဝဒတ်ဟာ လက်မလျော့ဘူး။ တနေ့မှာ မြတ်စွာဘုရားဟာ ဂိဗ္ဗုကုဋ်တောင်ခြေ၌ စကြိုကြွေးတော်မူနေပါတယ်။ အဲဒီအခါ ဒေဝဒတ်ဟာ တောင်ထိပ်ပေါ် ကိုယ်တိုင်တက်တယ်။ သူ့လူတွေ ရဲ့အကူအညီနဲ့ ကျောက်မောင်းဆင်ပြီး မြတ်စွာဘုရားအပေါ် ကျောက်တုံးကြီးတလုံးလှိမ့်ချလိုက်တယ်။

ဘုရားဘက် လိမ့်ကျလာတဲ့ကျောက်တုံးကို အခြား ကျောက်တုံးတခုက ကြားမှဆီးပြီးခံလိုက် ပါတယ်။ ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားကို ကျောက်တုံးမဖိမိပဲ ကျောက်တုံးချင်းဆောင့်မိလို့ စဉ်ထွက်လာ တဲ့ ကျောက်လွှာတခုသာ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ခြေမတော်ကို လာမှန်ပါတယ်။

ဒီအခါမှာလည်း မြတ်စွာဘုရားကို အသေသတ်ဖို့ အကြံကြီးကြံတဲ့ ဒေဝဒတ်ဟာ အကြံမအောင် မြင်ပဲ ဖြစ်သွားပြန်တယ်။

ဒါနဲ့လဲ ဒေဝဒတ်ဟာ လက်မလျှော့သေးဘူး။ တနေ့မှာ သူ့ ဒကာ အဇာတသတ်မင်းနဲ့တိုင်ပင် ပြီး နာဠာဂီရိ ဆင်ကြမ်းကြီးကို အရက်တွေမူးအောင် ကြိုတင်တိုက်ထားတယ်။ ရာဇဂြိုဟ်မြို့တွင်းသို့ ရဟန်းတော်များနှင့်အတူ မြတ်စွာဘုရားဆွမ်းခံကြွဝင်လာတဲ့အခါ အရက်မူးနေတဲ့နာဠာဂီရိဆင်ကြမ်း ကြီးကို မြတ်စွာဘုရားဘက်သို့ မောင်းလွှတ်လိုက်တယ်။

ဆင်ကြမ်းကြီးဟာ မိုးထစ်ချုန်းသံလို ကြောက်မက်ဖွယ်အသံကို ဟစ်အော်ကာ မြတ်စွာဘုရား ဘက်သို့တဟုန်ထိုး ပြေးသွားပါတယ်။ မြင်ရသူလူအပေါင်းတို့က နာဠာဂီရိဆင်ကြမ်းကြီးရဲ့အစွယ်ဖျား မှာ မြတ်စွာဘုရား ဒုက္ခရောက်တော့မှာပဲလို့တောင် ထင်ကြပါတယ်။

ဒါပေမယ့် နာဠာဂီရိဆင်ကြမ်းကြီးဟာ ဘုရားအနီးရောက်တယ်ဆိုသော် အရက်မူးပြေပျောက် ကာ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ခြေတော်ရင်းမှာ ရှိသေစွာဝပ်စင်းပြီး နေပါတယ်။

ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားကို ဆင်နဲ့ထိုးသတ်ဖို့ ကြံတဲ့ ဒေဝဒတ်ရဲ့အကြံဟာ မအောင်မြင်ပဲ ဖြစ်သွားပါတယ်။ ဒီလို ဒေဝဒတ်က ရှင်တော်မြတ်ကိုသတ်ဖို့ အမျိုးမျိုး ကြိုးစားကြံစည်ပေမယ့် မအောင်မြင်ပဲ မြတ်စွာဘုရားဟာ သက်တမ်းပြည့် အသက်ရှည်ရှည် နေတော်မူသွားရပါတယ်။

ဒီလို အကျိုးတရားကိုရတာဟာ အကြောင်းမဲ့သက်သက် အလကားရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရှေးရှေး ဘဝကြီးငယ်တွေမှာ သူ့အသက်ကို သတ်ဖြတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခဲ့လို့သာ ရရှိခြင်းဖြစ်ပါတယ်တဲ့။

ကဲ....ပထမအမေးအဖြေနဲ့ပတ်သက်လို့တော့ တော်လောက်ပါပြီ။ တရားဆောင်ပုဒ်လေးတွေ ဆိုကြဦးစို့။

- မေး။ ။အချို့လူတွေ အသက်တိုကြလို့၊ အချို့လူက သက်ရှည်တယ်။
ဒီလိုဖြစ်တာ ဘာကြောင့်လဲလို့၊ ကွဲကွဲပြားပြား သိချင်တယ်။
- ဖြေ။ ။အသက်သတ်သူ သေယင်မလွဲပ၊ အပါယ်ငရဲ ကျလိမ့်မယ်။
လူဖြစ်ပြန်သော် ကံဟုန်နည်းလို့၊ အသက်တမ်းလည်း တိုတတ်တယ်။
မသတ်ဖြတ်သူ သေယင်မှတ်တော့၊ နတ်ပြည်ခြောက်ထပ် ရောက်ရမယ်။
လူဖြစ်ပြန်သော် ကုသိုလ်စွမ်းကြောင့်၊ အသက်တမ်းလည်း ရှည်နိုင်တယ်။
မှတ်ကွယ်....မှတ်ကွယ်။

ဒုတိယ မေး၊ ဖြေ စကားပြေ

မြတ်စွာဘုရား... အချို့လူတွေဟာ ရောဂါများကြပါတယ်။ အချို့လူတွေကတော့ အနာရောဂါနည်းကြပါတယ်။ လူချင်းတူကြပါလျက် ဒီလို “အနာရောဂါအနည်းအများ”ကွဲပြားခြားနားကြရတာဟာ ဘာကြောင့်ပါလဲ။

သုဘပုဏ္ဏား... ယောက်ျားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မိန်းမပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အချို့လူတွေဟာ လက်နဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ခဲ၊ တုတ်၊ ဓား တခုခုနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် သတ္တဝါတွေကို ညှဉ်းဆဲလေ့ရှိတယ်။

ဒီလို ညှဉ်းဆဲတာဟာ မှားယွင်းတဲ့ကံပဲ။ အဲဒီလို လူမျိုးသေယင် ချမ်းသာကင်းရာ၊ မကောင်းတဲ့လားရာ၊ ဖရိုဖရဲကျရာ ငရဲရွာသို့ ရောက်ချတတ်တယ်။

ဧကယ်လို့ ငရဲမရောက်တာတောင် လှူပြန်ဖြစ်တဲ့အခါ အနာ ရောဂါများတတ်တယ်။ ဒီလို သတ္တဝါတွေကို ညှဉ်းဆဲတာဟာ အနာရောဂါ များစေတတ်တဲ့ အကျင့်ဆိုးဖြစ်တယ်။

သုဘပုဏ္ဏား... ယောက်ျားပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ မိန်းမပဲ ဖြစ်ဖြစ် အချို့လူတွေဟာ သတ္တဝါတွေကို လက်နဲ့လဲ ညှဉ်းဆဲလေ့မရှိဘူး၊ ခဲ၊ တုတ်၊ ဓား တခုခုနဲ့လဲ ညှဉ်းဆဲလေ့ မရှိဘူး။

ဒီလို မညှဉ်းဆဲတာဟာ ကောင်းမြတ်တဲ့ကံဖြစ်တယ်။ အဲဒီလူမျှားသေယင် ကောင်းတဲ့လားရာ နတ်ပြည်နတ်ရွာသို့ ရောက်ရတယ်။

တကယ်လို့ နတ်ပြည်မရောက်တာတောင် လူပြန်ဖြစ်တဲ့အခါ အနာရောဂါ ကင်းကြရတယ်။ ဒီလို သတ္တဝါတွေကို မညှဉ်းဆဲမနှိပ်စက်တာဟာ အနာရောဂါကင်းစေကြောင်း အကျင့်ကောင်းပင် ဖြစ်တယ်။

အခု ဖော်ပြခဲ့တာကတော့ ဒုတိယ အမေးအဖြေ ဆိုလိုချက် စကားပြေပါပဲ။

ညှဉ်းပန်းတတ်က အပါယ်ကျ

သတ္တဝါတွေကို ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်သူမျှားသေယင် အပါယ်ငရဲကျတတ်တယ်ဆိုတာနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဝတ္ထုကြောင်းလေး ဆက်ကြဦးစို့။

မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်က သာဝတ္ထိပြည်မှာ ကောက အမည်ရှိတဲ့ ခွေးမုဆိုးတဦး ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ သူဟာ တနေ့နံနက်မှာ လေး မြား လက်စွဲပြီး ခွေးတအုပ်နဲ့ အမဲလိုက် ထွက်သွားပါတယ်။

လမ်းခရီးအကြားမှာ ဆွမ်းခံကြွလာသူ ရဟန်းတော်တပါးနဲ့ တိုးမိပါတယ်။ အဲဒီအခါ အမျက်ထွက်ပြီး “ငါတော့ ဒီရဟန်းယုတ်နဲ့မှ လာတိုးနေရတယ်။ ဒီနေ့ ဘာမှ ရှာလို့ဖွေလို့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”လို့ စိတ်ထဲကကျိတ်ပြီး ရေရွတ်ကာ ဆက်လက် ထွက်ခွာသွားပါတယ်။

သူထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ။ တောထဲမှာ ဘာသားကောင်မှ ရှာမရဘူး၊ စိတ်ပျက်ပျက်နဲ့ ပြန်လာတဲ့ အခါ နံနက်ပိုင်းစောစောက တွေ့ခဲ့တဲ့ ရဟန်းတော်နဲ့ လမ်းပေါ်မှာ ထပ်တိုးမိနေပြန်ပါတယ်။

အဲဒီအခါ “ဒီရဟန်းယုတ်ကြောင့် ငါ သားကောင်ရှာမရတာပဲ” လို့ ကြိမ်းဝါးပြီး ရဟန်းတော်ကို ခွေ တွေ့နဲ့ရှုံးတိုက်ပါတယ်။ ရဟန်းတော်က ဒီလိုမလုပ်ဖို့ တောင်းပန်ရှာပါတယ်။ မုဆိုးက နားမထောင်ပဲ ရဟန်းတော်ကို ခွေတွေ့နဲ့ အတင်းရှုံးတိုက်တယ်။

ရဟန်းတော်ခမြာ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ နီးရာ သစ်ပင်တပင်ပေါ် တက်ပြေးပြီး လူဟရပ်လောက်အမြင့်မှာ ခိုကပ်နေရှာပါတယ်။ ခွေတွေဟာ ရဟန်းတော်ကိုမမီတာနဲ့ သစ်ပင်ကို ဝိုင်းထားပြီး ဟောင်နေကြတယ်။

အဲဒီအခါ မုဆိုးယုတ်က “အံ့မာ....ဒီလို သစ်ပင်ပေါ်တက်ပြေးလို့ လွတ်ရိုးလား” ဆိုပြီး ရဟန်းတော်ရဲ့ခြေဖဝါးကို မြားနဲ့ လှမ်းထိုးတယ်။ ရဟန်းတော်ခမြာ နာရှာလွန်းလို့ အထိုးခံရတဲ့ ခြေကို မြှောက်ထားယင် မုဆိုးက ကျန်ခြေဖဝါးကို မြားနဲ့လှမ်းထိုးတယ်။ တဘက်ကို မြှောက်ထားယင် ကျန်တဘက်ကို ပြောင်းထိုးတယ်။

[၁၉] ကောသလမုဆိုးနှင့်ခွေးဆိုးများက သစ်ပင်ပေါ်တွင် ကြောက်ရွံ့စွာ တက်ရောက် ခိုကပ်နေရှာသူ ရဟန်းအား ခြောက်လှန့်နှိပ်စက်နေကြပုံ။

အောက်ကခွေးတွေကလည်း စားတော့ ဝါးတော့မလို ဟောင်တဲ့ကောင်က ဟောင်၊ သစ်ပင်ပေါ် ကုတ်တက်ဖို့ ကြိုးစားတဲ့ခွေးက ကြိုးစားနဲ့ ဆူပွက်ပြီး ကြောက်မက်ဖွယ်ဖြစ်နေတယ်။ ရဟန်းတော်ခံမြှာ နာလည်းနာ၊ ကြောက်လည်းကြောက်နဲ့ တကိုယ်လုံး မီးမြှိုက်ခံရသလို ပူလောင်ပြီး တဆတ်ဆတ်တုန်နေပါတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ ရုံထားတဲ့သင်္ကန်းကွာကျတာတောင် ကျမှန်းမသိအောင် ဖြစ်ရရှာပါတယ်။

အဲဒီ လျှောကျသွားတဲ့သင်္ကန်းဟာ သစ်ပင်အောက်ကမုဆိုးပေါ်ပုံကျပြီး မုဆိုးတကိုယ်လုံးကို ဖုံးအုပ်မိရက်သား ဖြစ်သွားတယ်။

အဲဒီအခါ သူ့ရဲ့ခွေးတွေက သစ်ပင်ပေါ်က ရဟန်းတော် ကျလာတယ်ထင်ပြီး သင်္ကန်းထဲ အဘင်းတိုးဝင်ကာ ကောကမုဆိုးကို ဝိုင်းကိုက်သတ်ကြတယ်။ အသားတွေကုန်ပြီး အရိုးလောက်သာ ကျန်တဲ့အထိ ကိုက်ဖဲ့ စားသောက် ပစ်ကြတယ်တဲ့။

အဲဒီနောက်မှာ သစ်ပင်ပေါ်က ရဟန်းတော်က သစ်ကိုင်းခြောက်တခုကိုချိုးယူပြီး ခွေးတွေကို သစ်ကိုင်းခြောက်နဲ့ ခြောက်လှန့် ပစ်ပေါက်ပါတယ်။ ဒီတော့မှ ခွေးတွေလဲ သူတို့သခင်ကို မှားပြီး ကိုက်သတ်စားမိကြောင်း သိတာနဲ့ တောထဲကို ဝင်ပြေးကြပါသတဲ့။

အဲဒီ ရဟန်းတော်ဟာ မိမိသင်္ကန်းအတွင်းမှာ ကောကမုဆိုး ခွေးစားခံရပြီးသေသွားတာဖြစ်လို့ မိမိမှာ အပြစ်ရှိ မရှိ ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါနဲ့ မြတ်စွာဘုရားထံ သွားပြီး အဖြစ်အပျက်ကို လျှောက်ထားပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားက “သင့်မှာ ဘာအပြစ်မှမရှိပေ။ ကောကမုဆိုးဟာ သူ့ရဲ့ အကုသိုလ်ကံစီမံတဲ့ အတိုင်း မကောင်းကျိုးခံစားသွားရခြင်းသာ ဖြစ်တယ်။ ဒီကောကမုဆိုးဟာ အတိတ်ဘဝကလဲ ဒီလို မကောင်းကျိုးမျိုးကို ခံစားခဲ့ရဖူးပြီ” လို့ မြတ်စွာဘုရားက ကောကရဲ့ အတိတ် ဇာတ်ကြောင်းကို ထပ်လောင်း ဟောကြားတော်မူပါတယ်။

အတိုတ်ဘဝတခုမှာ ကောကအလောင်းဟာ ဆေးသမားတဦး ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ သူဟာ တနေ့မှာ ရွာတရွာကိုဝင်ပြီးဆေးကုဖို့ လူနာရွာပေမယ့် ဆေးမကုရတဲ့အခါ ရွာအပြင် ထွက်လာပါတယ်။

ရွာတံခါးဝမှာ ကလေးတွေဆော့ကစားနေကြတာ တွေ့ရတယ်။ အဲဒီနားက သစ်ပင်ခွကြား တခုမှာ ခေါင်းထွက်ပြီး အိပ်နေတဲ့မြွေတကောင်ကိုလည်း သူတွေ့ရတယ်။ အဲဒီအခါ ကလေးတွေကို မြွေကိုက်ခံရအောင်လုပ်ပြီး ဆေးဝါးကုသဖို့ ယုတ်မာတဲ့အကြံ ရလာတယ်။

ဒါကြောင့် သူငယ်တယောက်ကိုခေါ်ပြီး “သစ်ပင်ခွကြားမှာ သာလိကာငယ်တကောင် အိပ်နေတယ်၊ တက်ဖမ်းပါ” လို့ လိမ်လည်တိုက်တွန်းတယ်။ ကလေးငယ်က အဟုတ်ထင်ပြီး သစ်ပင်ပေါ် တက်ကာ မြွေကိုသာလိကာထင်ပြီး ဆုပ်ဖမ်းပါတယ်။ သူငယ်ဟာ မြွေလည်ပင်းကိုဆုပ်ကိုင်မိပြီး မြွေမှန်း သိတာနဲ့ မလွှတ်ပဲ မြဲမြဲကိုင်ထားပြီး အောက်က ဆေးသမားခေါင်းပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်တယ်။

အဲဒီမြွေဟာ ဆေးသမားရဲ့ပခုံးရိုးကိုကိုယ်လုံးဖြင့်ငုတ်ကာ မိမိရေကိုက်လိုက်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကောကအလောင်း ဆေးသမားဟာ နေရာတွင် ပဲ့ချင် ပြီး သေဆုံးသွားတယ်တဲ့။

မြတ်စွာဘုရားဟော ကောကမုဆိုးရဲ့ အတိတ်ဘဝကအဖြစ်အပျက်နှင့် ယခုဘဝ အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်လည်ဆက်စပ်ကာ “သူတပါးကိုပြစ်မှားသူညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်သူများဟော ဒီဘဝမှာလည်း မကောင်းကျိုးခံစားရတတ်တယ်။ သေပြီးနောက်မှလည်း အကုသိုလ်ကံစီမံတဲ့အတိုင်း အပါယ်ငရဲကျရတယ်” လို့ နိဂုံးချုပ် ဟောကြားတော်မူပါတယ်။

လူဖြစ်ပြန်လဲ ရောဂါစွဲ

သူတပါးကိုညှဉ်းပန်းသူများ သေပြီးလို့ လူပြန်ဖြစ်ယင် အနာရောဂါ စွဲတတ်တယ်ဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ငတ္ထုကြောင်းလေးဆက်ကြဦးစို့။

မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်က သာဝတ္ထိပြည်မှာ မဟာပါလအမည်ရှိတဲ့သူကြွယ်ဟော မြတ်စွာဘုရား ရှစ်ရားတော်ကို နာကြားရတာနဲ့ သံဝေဂရကာ ရှိပစ္စည်းတွေကို ညီဖြစ်သူ စူဠပါလအား လွှဲအပ်ပေးကမ်းပြီး ရဟန်းပြုသွားပါတယ်။

သူ့ဟာ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသမားများထံမှာ ၅-ဝါမျှနေထိုင်ပါတယ်။ ကြီးမှ ရဟန်းပြုလာသူ ဖြစ်လို့ စာပေကျမ်းဂန် သင်အံ့မပြုတော့ပဲ ဝိပဿနာတရားသာ ကြိုးစားအားထုတ်တော့မယ် ဖြစ်ကြောင်း မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ထားပြီး ကမ္မဋ္ဌာန်းတောင်းပါတယ်။

[၂၀] ကလေးငယ်ငယ်လိုက်သော ကောကမုဆိုးလောင်း ဆေးသမားအား ရှစ်ပတ်၍ကိုက်ခဲ့နေပုံ။

အဲဒီနောက် မိမိနှင့်အတူ လိုက်မည့် ရဟန်းတော် ၆၀-ကို ခေါ်ဆောင်ပြီး 'သာသတ္ထိပြည်မှ ယူဇနာ ၁၂၀ ခန့် ဝေးကွာတဲ့ပစ္စန္ဒရ်ရတနာတရွာသို့ ကြွသွားပါဇာယံ။ ရွာသူရွာသားတွေက ရဟန်းတော်များကို ကြည်ညိုစားနဲ့ ပစ္စည်း ၄ ပါး လှူဒါန်းကြတယ်။ သူတို့ရွာမှာပဲ ဝါကပ်ဖို့တောင်းပန် လျှောက်ထားကြပါတယ်။

မဟာပလ္လဇထေရ်နှင့်တကွ ရဟန်းတော် ၆၀ တို့ဟာ အဲဒီရွာမှာ ဝါကပ်ပြီး ရဟန်းတရားပွားများ အားထုတ်ကြပါတယ်။ မဟာပလ္လဇဟာ အခြားရဟန်းတော်များကို "ငါ့ရှင်တို့၊ ငါတို့ဟာ မြတ်စွာဘုရားထံမှာ ကမ္မဋ္ဌာန်းတောင်းလာသူတွေ ဖြစ်ကြတယ်။ မမေ့မလျော့အားထုတ်ကြ" လို့ တိုက်တွန်းပြောကြားတယ်။

သူကိုယ်တိုင်လဲ ဝိပဿနာတရားကို အပြင်းအထန် မအိပ်မနေ ကြိုးစားအားထုတ်ပါတယ်။ ဒီလိုအားထုတ်လို့ တလကြာပြီး နောက်တလအရောက်မှာ မဟာပလ္လဇထေရ်ဟာ မျက်စိရောဂါရလာပါတယ်။ မျက်ရည်ပူတွေကျပြီး မကြည့်နိုင်အောင် ဖြစ်လာတယ်။ ဒါပေမယ့် မလျော့ပဲ တရားကိုသာ ဆက်လက်အားထုတ်တယ်တဲ့။

မဟာပလ္လဇထေရ် မျက်စိရောဂါရတာကို ရွာရှိ ဆေးသမားသိသွားတဲ့အခါ ငဆးဖော်ငယ်ပြီး ပေးပါတယ်။ သူ့ဆေးက လွဲအိပ်ပြီး နှာခေါင်းထဲလောင်းထည့်ရမယ့်ဆေး ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် မထေရ်ဟာ ထိုင်လျက်သာ ဆေးကိုနှာခေါင်းထဲလောင်းထည့်ပြီး ရှူပါတယ်။ မအိပ်မလွှဲပဲတရားအားထုတ်မယ်ဆိုတဲ့ အဓိဋ္ဌာန် ပျက်မှာစိုးလို့နဲ့တူပါတယ်။

ဆေးဆရာက ဆေးကို အိပ်ပြီးချုပ်ဖို့ အဘန်တန် တောင်းပန်ပြောကြားတာတောင် လက်သင့် မခံဘူး။ “မဟာပါလ၊ သင့်မျက်စိ ကန်းချင်ကန်းသွားပါစေ၊ အားထုတ်ခဲ့တဲ့ ရဟန်းတရားကိုသာ ဆက်အားထုတ်ပါ၊ နောက်မဆုတ်နဲ့” လို့ သူ့ကိုယ်သူ ဆုံးမအားပေးပြီး တရားကိုသာ မအိပ်မနေ အားထုတ်ပါသတဲ့။

ဒီလိုနဲ့ အားထုတ်လာလိုက်တာ တည သန်းကောင်ယံ အလွန်လောက်မှာ မျက်စိလဲ ကန်း၊ ရဟန္တာလဲ ဖြစ်သွားပါတယ်။

မဟာပါလထေရ် မျက်စိကန်းရတာဟာ ရဟန်းတရားကို မအိပ်မနေ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကြိုးစား အားထုတ်လို့ဟု ထင်စရာ ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဟုတ်တော့မဟုတ်ပါဘူး။ အတိတ်ဘဝက သူကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ အကုသိုလ်ကံရဲ့ခြယ်လှယ်မှုကို ခံရခြင်းသာဖြစ်ပါတယ်။

သူဟာ အဘိတ်ဘဝတခုမှာ ဆေးသမားတဦး ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ တနေ့မှာ မျက်စိရောဂါရှင် အမျိုးသမီးတဦးကို တွေ့ရပါတယ်။ အဲဒီအမျိုးသမီးက သူ့မျက်စိရောဂါပျောက်ကင်းအောင် ကုသ ပေးနိုင်ယင် သားသမီးများနှင့်အတူ သူပါ ဆေးဆရာထံ ကျွန်ခံပါ့မယ်လို့ ပြောပါတယ်။

ဒါနဲ့ မဟာပါလအလောင်း ဆေးဆရာဟာ အဲဒီ မျက်စိဝေဒနာရှင် အမျိုးသမီးကို ဆေးကု ပေးပါတယ်။ မျက်စဉ်းတခါမျှ ခတ်ပေးလိုက်ရုံနဲ့ အဲဒီအမျိုးသမီးရဲ့ မျက်စိရောဂါ ပျောက်ကင်း သွားပါတယ်။

ဒါပေမယ့် အမျိုးသမီးက ပြောထားတဲ့ ကတိအတိုင်း ကျွန်ခံရမှာစိုးတာနဲ့ မျက်စိရောဂါ မသက်သာဘူးလို့ လိမ်ပြောပါတယ်။ မဟာပါလအလောင်းဟာ အမျိုးသမီးက ဆေးဖိုးဝါးပေး ရမှာစိုးတာနဲ့ လိမ်ပြောမှန်း သိပါတယ်။

ဒါကြောင့် သူဟာ မျက်စိကန်းစေတတ်တဲ့ဆေးကို ဖော်စပ်ပေးပြီး အဲဒီ အမျိုးသမီးကို ထင်မံ ခတ်ခိုင်းပါတယ်။ အမျိုးသမီးဟာ နောက်ဆေးကို ခတ်လိုက်ရတာနဲ့ မျက်စိလုံးလုံးကန်းသွားရှာတယ်တဲ့။

အဲဒီ ဆေးဆရာဘဝက ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ အကုသိုလ်ကံကြောင့် မဟာပါလမထေရ်ဟာ ရဟန္တာ လာဖြစ်တဲ့အခါမှာတောင် မကောင်းကျိုးခံစားသွားရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် သူတပါးကိုညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်သူများဟာ လူပြန်ဖြစ်ယင် အနာရောဂါစွဲတတ်တယ် ဆိုတဲ့ ဘုရားဟောစကားကို တထစ်ချ မှတ်သားပြီး အဲဒီ အကုသိုလ်ကံမျိုး မကျူးလွန်မိအောင် ရှောင်ကြဉ်သင့်ကြပါတယ်။

မညဉ်းဆဲလျှင် ရောဂါစင်

သတ္တဝါတွေကို မညဉ်းဆဲသူများ လူပြန်ဖြစ်တဲ့အခါ အနာရောဂါ ကင်းရှင်းကြတယ်တဲ့။

အလောင်းတော်သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားရဲ့ယောကျ်ားမြတ်လက္ခဏာ ၃၂-ပါးထဲမှာ “နှမ်းတလုံးစာမျှ အစားအစာကို လျှာပေါ်တင်လိုက်ရုံနဲ့ တကိုယ်လုံး အရသာပျံ့နှံ့သွားအောင် ဆောင်နိုင်တဲ့ အရသာ

ကြောတွေဟာ အလောင်းတော်ရဲ့လည်တိုင်မှာ ပေါင်းဆုံတည်ရှိခြင်း”ဆိုတဲ့ လက္ခဏာလည်း တပါး အပါအဝင် ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီ လက္ခဏာရှင်မျိုးဟာ လူအဖြစ်နေယင် စကြာမင်း၊ ရဟန်းပြုယင်ဘုရားဖြစ်နိုင်တယ်။ အစာကို ညီညီမျှမျှ ကြေစေနိုင်တဲ့ဝမ်းမီးနဲ့ပြည့်စုံတယ်။ အနာရောဂါကင်းတယ်တဲ့။

ဒီလို“အနာရောဂါကင်းခြင်း”ဆိုတဲ့ အကျိုးတရားမျိုးကို အကြောင်းမဲ့သက်သက်ရတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ရှေးရှေးဘဝကြီးငယ်တွေမှာ သတ္တဝါတွေကို ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်ကံကြောင့် ရရှိခြင်းသာ ဖြစ်ပါတယ်။

ကဲ....ဒုတိယ အမေးအဖြေနဲ့ ပတ်သက်လို့တော့ တော်လောက်ပါပြီ။ ဒါနဲ့ဆိုင်တဲ့ ဆောင်ပုဒ် ကဗျာလေးတွေ ဆိုကြဉ်းစို့။

မေး။ ။ အချို့လူတွေ ရောဂါများလို့၊ အချို့လူကား နည်းလှတယ်။

ဒီလိုဖြစ်တာ ဘာကြောင့်လဲလို့၊ ကွဲကွဲပြားပြား သိချင်တယ်။

ဖြေ။ ။ ညှဉ်းပန်းတက်သူ သေယင်မလွဲပဲ၊ အပါယ်ငရဲ ကျလိမ့်မယ်။

လူဖြစ်ပြန်သော် ရောဂါစွဲလို့၊ ဆေးကုသော်လဲ ပျောက်ခဲ့တယ်။

မညှဉ်းဆဲသူ သေယင်မှတ်တော့၊ နတ်ပြည်ခြောက်ထပ် ရောက်ရမယ်။

လူဖြစ်ပြန်သော် ရောဂါနည်းလို့၊ ယာယီနာပဲ ဖြစ်တတ်တယ်။

မှတ်ကွယ်....မှတ်ကွယ်။

တတိယ မေး၊ ဖြေ စကားပြေ

မြတ်စွာဘုရား....အချို့ လူတွေဟာ ရုပ်အဆင်းမလှကြပါ။ အချို့ လူတွေကျတော့ ရုပ်အဆင်း လှကြပါတယ်။ လူချင်းတူပါလျက် ဒီလို“ရုပ်အဆင်း လှ-မလှ”ကွဲပြားခြားနားရတာ ဘာကြောင့် ပါလဲ။

သုကပုဏ္ဏား....ယောကျ်ားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မိန်းမပဲဖြစ်ဖြစ် အချို့ လူတွေဟာ အမျက်ဒေါသထွက် တတ်တယ်။ ပြင်းစွာ ပင်ပန်းခြင်းများတယ်။ နည်းနည်းပါးပါး မနှစ်သက်ဖွယ်စကား အပြောခံရရုံနဲ့လဲ အလွန်စွဲမြဲငိုကပ် အမျက်ထွက်တတ်တယ်။

ဒီလို အမျက်ဒေါသကြီးတာဟာ မှားယွင်းတဲ့ကံပဲ။ ဒီလို လူမျိုးသေယင် ချမ်းသာကင်းရာ၊ ကောင်းတဲ့လားရာ၊ ဖရိုဖရဲကျရာ ငရဲရွာသို့ ရောက်ရတတ်တယ်။

တကယ်လို့ ငရဲမကျပဲ လူပြန်ဖြစ်ယင်လဲ အရုပ်ဆိုးတတ်တယ်။ ဒီလို အမျက်ဒေါသကြီးတာဟာ အရုပ်ဆိုးစေတတ်တဲ့ အကျင့်ပင် ဖြစ်ပါတယ်။

သုဘပုဏ္ဏား....ယောကျ်ားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မိန်းမပဲဖြစ်ဖြစ် အချို့ လူတွေဟာ အမျက်ဒေါသထွက်လေ့
မရှိဘူး။ ပြင်းစွာပင်ပန်းခြင်းလည်း များလေ့ မရှိဘူး။ မနှစ်သက်ဖွယ်စကားကို များများအပြောခံရ
ပေမယ့် စွဲစွဲမြဲမြဲ မငြိကပ် အမျက်မထွက်တတ်ဘူး။

ဒီလို ဒေါသမကြီးသူဟာ သေယင် နတ်ပြည်နတ်ရွာ ရောက်ရတယ်။

တကယ်လို့ နတ်ပြည်မရောက်တာတောင် လူပြန်ဖြစ်ယင် ရုပ်ရည်အဆင်းလှပတယ်။ အမျက်
မထွက်တာဟာ ရုပ်အဆင်းလှပစေကြောင်း အကျင့်ကောင်းပင် ဖြစ်တယ်။

အခု ဖော်ပြခဲ့တာကတော့ တတိယအမေးအဖြေ ဆိုလိုချက် စကားပြေပါပဲ။

ဒေါသကြီးက ရဲကျ

အမျက်ဒေါသကြီးတဲ့သူများ သေယင် အပါယ်ရဲ ကျတတ်တယ် ဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့
ဝတ္ထုကြောင်း ဆက်ကြည့်စို့။

ရှေးအခါက ဗာရာဏသီပြည် ကလာဗုမင်းလက်ထက်မှာ ဘုရားအလောင်းဟာ ကုဋေရှစ်ဆယ်
ကြွယ်ဝချမ်းသာတဲ့ ပုဏ္ဏားသဌေးမျိုး၌ ဖြစ်တယ်တဲ့။ အရွယ်ရောက်တော့ တက္ကသိုလ်ပြည်သွားပြီး
ပညာသင်ယူတယ်။ ပညာတတ်မြောက်လို့ ပြန်ရောက်တဲ့အခါ ဥစ္စာစီးပွားရှာဖွေတယ်တဲ့။

ဘုရားအလောင်းဟာ မိဘများသေဆုံးတဲ့အခါ ပစ္စည်းအားလုံးကိုစွန့်လှူပြီး ဟိမဝန္တာတောမှာ
ရသေ့ရဟန်းလုပ်နေတယ်။ တေးတဲမှာသစ်သီးကြီးငယ်သာစားသုံးပြီးအချိန်ကြာမြင့်စွာနေခဲ့ပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ကြာလာတော့ သူဟာ “ချဉ်ဆား” စားလိုတဲ့စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာတယ်။ တောထဲမှာ ချဉ်တဲ့အသီးအရွက် ရနိုင်ပေမယ့် ဆားတော့ ရနိုင်မယ် မဟုတ်ဘူးပေါ့။

ဒါနဲ့ ဘုရားအလောင်းလည်း တောထဲမှ မြို့ဘက်သို့ ခရီးထွက်ခဲ့တယ်။ မြို့ရောက်တော့ မင်းဥယျာဉ်မှာ တညနေတယ်။ နောက်နေ့မနက်ကျတော့ ဆွမ်းခံလှည့်လည်ယင်း စစ်သူကြီးရဲ့အိမ်ရှေ့ ရောက်လာပါတယ်။

စစ်သူကြီးဟာ ရှင်ရသေ့ရဲ့သွားလာလှုပ်ရှားမှု သိမ်မွေ့တည်ငြိမ်ပုံကို အလွန်ကြည်ညိုသွားတယ်။ ဒါနဲ့ အလောင်းတော်ရသေ့ကို အိမ်ပေါ်ပင့်တင်၊ ကိုယ်တိုင်ဆွမ်းကပ်လှူပြီး မင်းဥယျာဉ်မှာ ဆက်လက် သီတင်းသုံးစေပါတယ်။

တနေ့မှာ ကလာဗုမင်းဟာ အရက်သေစာသောက်စားပြီး အခြွေအရံ အမျိုးသမီးများနဲ့အတူ ဥယျာဉ်ကစား ထွက်ပါတယ်။

ဥယျာဉ်တော်ရောက်တော့ မင်္ဂလာကျောက်ဖျာပေါ်မှာ နေရာခင်းစေပြီး အချစ်ဆုံး အမျိုးသမီးရဲ့ရင်ခွင်ထက်မှာ အိပ်စက်တယ်။ သူ့အနားမှာလည်း အမျိုးသမီးတွေက ဝန်းရံပြီး သီချင်းဆိုကြ၊ တီးမှုတ်ကြနဲ့ သူအိပ်ပျော်သွားတဲ့အထိ ဖျော်ဖြေကြရတယ်။

ဘုရင်အိပ်ပျော်သွားတဲ့အခါ အဲဒီဖျော်ဖြေသူအမျိုးသမီးတွေဟာ စောင်းငြင်းစတဲ့ တူရိယာ တွေကို ချထားခဲ့ပြီး ဥယျာဉ်ထဲ လျှောက်လည်ကြတယ်။ သစ်သီးသွတ်သူဆွတ်၊ ပန်းခူးသူ ခူးနဲ့ မြူးချင်တိုင်း မြူးနေကြတာပေါ့။

သုတ္တိဟာ ပင်လုံးကျွတ်ပွင့်နေတဲ့ ပန်းပင်တပင်အောက်မှာ ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေတဲ့ ဘုရား အလောင်းရသေ့ကို မမျှော်လင့်ပဲ သွားတွေ့ကြတဲ့အခါ အနားသွားရှိခိုးပြီး တရားနာကြတယ်တဲ့။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ရှင်ဘုရင်ကိုပေ့ ပိုက်ထားရတဲ့အမျိုးသမီးက လှုပ်ရှားလိုက်တာနဲ့ ကလာဗုမင်း လည်း အိပ်ရာမှနိုးလာပါတယ်။ သူ့အနားမှာ ဖျော်ဖြေသူအမျိုးသမီးတွေ မတွေ့တဲ့အခါ ဒေါသ တွက်ပြီး “ဒီမိန်းမယုတ်တွေ ဘယ်ရောက်ကုန်သလဲ” လို့ မေးပါတယ်။

ရသေ့ယံမှာ တရားသွားနာနေကြောင်း သိရတဲ့အခါ ဘုရင်ဟာ ဒေါသမိုင်းဗုံးဝုန်းကနဲကွဲထွက် သွားတယ်။ ချက်ချင်းကုန်းထ၊ သံလျက်ဆွဲယူပြီး “ဒီရသေ့ယုတ်တွေ မှတ်လောက်သားလောက်အောင် လုပ်လိုက်ဦးမှ” လို့ ကြိမ်းမောင်းပြီး ဘုရားအလောင်းရှိရာသို့ ဒေါနဲ့မောနဲ့သွားတယ်။

သုတ္တိဘုရင် ဒေါသအိုးကွဲလာတာကိုမြင်ရတဲ့ အကြောင်းသိ အချော့ကောင်း အမျိုးသမီး တွေက ပြေးသွားဆီးကြိုပြီး သံလျက်ကို ချော့မော့ သိမ်းယူလိုက်ကြပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ဒေါသကြီးတဲ့ဘုရင်ဟာ ဘုရားအလောင်းထံသွားပြီး “ဟေ့ ရသေ့၊ သင်ဟာ ဘာ အယူဝါဒရှိသလဲ” လို့ ငေါက်ငမ်းမေးမြန်းတယ်။ ဘုရားအလောင်းက “သည်းခံတဲ့ အမျက်မထွက်တဲ့ ခန္တီဝါဒရှိတယ်” လို့ ဖြေပါတယ်။

အဲဒီအခါ အဝီစိမ့်မှာ ချိုးကပ်မည့်ဒေါသအိုးဘုရင်မိုက်ဟာ သူ့လက်သုံးတော် လူသတ်မှုးကို နေငါလိုက်ပါတယ်။ လူသတ်မှုးရောက်တဲ့အခါ “ဒီရသေ့ယုတ် ရသေ့ညစ်ကို မြေပေါ်တုန်းလဲ့ပစ်၊ ဆူးပါ

တဲကြိမ်နဲ့ ကျောတစ်ထောင်၊ ရစ်တစ်ထောင်ရိုက်စမ်း” လို့ ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း အမိန့်ပေးပါတယ်။ လူသတ်မှူးလည်း အမိန့်အတိုင်း ပြုရတော့တာပေါ့။

ဘုရားအလောင်းဟာ အချက်နှစ်ထောင်တိတိ အရိုက်အနှက်ခံရပေမယ့် ဒေါသအမျက် တစက်မှ မထွက်ဘူး။ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်ကတော့ ဘယ်သက်သာပါ့မလဲ။ အရေပါးအရေထူသာမက အသားတွေပါ ပေါက်ပြဲစုတ်ပြတ်ပြီး သွေးစိမ်းရှင်ရှင် စီးထွက်တဲ့အထိ မချိမဆန့်ခံရရှာပါတယ်။

ကလာဗုမင်းက “သင် ဘာဝါဒီသလဲ” လို့ ထပ်မေးပါတယ်။ ဘုရားအလောင်းကလဲ “သည်းခံ တဲ့၊ အမျက်မထွက်တဲ့ ဝါဒရှိတယ်” လို့ ထပ်မံဖြေကြားတယ်။

အဲဒီအခါ ဒေါသစရိုက်ကြီးလတ်မင်းမိုက်ဟာ ဘုရားအလောင်းရဲ့ ခြေ၊ လက်၊ နား၊ နှာခေါင်း ကိုကို အင်္ဂုဏ်အတိုင်း ဖြတ်စေတယ်။ ဖြတ်ပြီးတိုင်း ဖြတ်ပြီး ဘုရားအလောင်းကို “သင် ဘာဝါဒီ သီသလဲ” လို့ ထပ်လပ်မေးတယ်။ မေးတိုင်းမေးလိုင်း ဘုရားအလောင်းကလည်း “သည်းခံတဲ့၊ အမျက် မထွက်တဲ့ ဝါဒ ရှိတယ်” လို့ ထပ်ကာထပ်ကာ ဖြေတယ်။

ဒီလို ဘုရားအလောင်းက အမျက်မထွက်လေလေ၊ ဘုရင်ဆိုးက ဒေါသအိုး ကွဲလေလေပါပဲ။ ဒါကြောင့် နောက်ဆုံးမှာ ‘ဒီလောက်တောင်ရှိလှတဲ့ရသေ့စုတ်၊ နင့်ဝါဒယုတ်နဲ့ နင့်သေပေတော့’ လို့ ဆဲဆို ကြိမ်းမောင်းကာ ဘုရားအလောင်းရဲ့ရင်ကို ခြေထောက်နဲ့ ဆာင့်ကန်တုန်းလွဲပြီး ထွက်သွားတယ်တဲ့။

[၂၁] ဘုရားအလောင်း ခန္တီဝါဒီသေ့ကို ကလာဗုမင်းက ငေါက်ငမ်းမေးမြန်းနေပုံ။

ဘုရင်ယုတ်ထွက်သွားမှ စစ်သူကြီးရောက်လာပြီး ဘုရားအလောင်းကို ရိုရိုသေသေထူမပေးပြီး ဘောင်းပန်ရှာတယ်။ “ရှင်ဘုရင်ကိုသာအမျက်ထွက်ချင်ထွက်ပါ၊ ကျန်လူများကိုတော့ သည်းခံတော်မူပါ”လို့ လျှောက်ထားပါတယ်။

ဘုရားအလောင်းက ဘယ်သူ့ကိုမှ အမျက်မထွက်ကြောင်း၊ ဘုရင်ကိုလည်း အမျက်မထွက်ပဲ သည်းခံကြောင်းပြောဆိုပါတယ်။

ဒေါသစရိုက်ကြီးမားလှတဲ့ဘုရင်မိုက်ဟာ ဥယျာဉ်တံခါးဝသို့ဆိုက်ရောက်တယ်ဆိုယင်ပဲ အရှင်လတ်လတ် မြေမျိုခံရပြီး အဝီစိငရဲသို့ တိုက်ရိုက်ဆင်းသွားရတယ်တဲ့။ အလောင်းတော်ရသေ့လည်း အဲဒီနေ့မှာပဲ အနိစ္စရောက်သွားရရှာပါတယ်။

ဒီပတ္တမြား ဒေါသကြီးတဲ့ဘုရင်မိုက်ကြောင့် အပြစ်မရှိသူရသေ့ခမြာလည်း အကျိုးမဲ့ အသက်ဆုံးပါးသွားရရှာတယ်။ ဘုရင်ကိုယ်တိုင်လည်း ဘာအကျိုးအမြတ်မှမရပဲ အဝီစိငရဲမှာ ချိုးကပ်ရတာသာ အမတ်တင်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် ဒေါသအမျက်မထွက်မိအောင်၊ ထွက်မိယင်လဲ ချက်ချင်းပြေပျောက်အောင် အားထုတ်သင့်ကြပါတယ်။

[၂၂] ဒေါသစရိုက်ကြီးသူ ကလာမင်းမိုက် အရှင်လတ်လတ်မြေမျိုခံရပြီးအဝီစိငရဲထိဆိုက်ရောက်သွားပုံ။

လူဖြစ်ပြန်လဲ ရုပ်ရည်မဲ့

ဒေါသကြီးသူများသေလို့ လူပြန်ဖြစ်ယင် အရုပ်ဆိုးတတ်တယ်ဆိုတာနဲ့ပတ်သက်တဲ့ သဘော
ဝတ္ထုတော့ ခုအထိ မတွေ့မိသေးဘူး။

ဒါပေမယ့် လူတိုင်းတည်းကိုစူးစိုက်အကဲခတ်ကြည့်ယင် ဒေါသထွက်နေတဲ့အခါ သူ့ရဲ့ရုပ်အဆင်း
က အကျည်းတန်ပြီး၊ ဒေါသအမျက်မထွက်တဲ့အခါ သူ့ရဲ့ရုပ်အဆင်းကကြည်ကြည်လင်လင်ရှိနေတာကို
တွေ့နိုင်ပါတယ်။

ဒီလို လူတိုင်းတည်းမှာပင် ဒေါသဖြစ်တဲ့အခါ အရုပ်ဆိုးပြီး ဒေါသမဖြစ်တဲ့အခါ ရုပ်အဆင်း
ကြည်လင်တာကို မြင်ရသိရခြင်းအားဖြင့် “ဒေါသကြီးသူများ သေလို့ လူပြန်ဖြစ်ယင် အရုပ်ဆိုးတတ်
တယ်”ဆိုတဲ့ ဘုရားဟောစကား မှန်ကန်ကြောင်း စာရှုသူ မှန်းဆသိနိုင်ကောင်းလောက်ပါပြီ။

သိကြားမင်းလဲ ဒေါသနဲ့

ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးတွေဟာ နတ်စည်းစိမ်ကို အထင်ကြီးကြ လိုသားကြတာ များတယ်။
နတ်တွေကို အစိုးရတဲ့ သိကြားမင်းစည်းစိမ်ဆိုယင် ပိုပြီးတော့တောင် အထင်ကြီးကြ၊ လိုချင်ကြသေး
တယ်။ သိကြားမင်းကိုတောင် ရိုးရိုးမခေါ်ပဲ “ဘိုးတော်”ဆိုတဲ့ ဘွဲ့တပ်ပြီး ဘိုးတော်သိကြားမင်းလို့
ချစ်စနိုး ခေါ်လေ့ရှိကြတယ်။

အဲဒီ နတ်တို့သနင်း သိကြားမင်း ဖြစ်စေနိုင်တဲ့တရားခုနစ်ပါးရှိပါတယ်။ အဲဒါကို “ဗေပြုစု၊ ကြီးသူ၊ ကျိုးနွံ၊ နှုတ်သံ ညက်ညော၊ ကုန်းမချောတည့်၊ နှုတ်မြောမနှောင့်၊ သစ္စာစောင့်လျက်၊ အမျက် နည်းစွာ၊ ခုနင့်ဖြာသည်၊ မှန်စွာသိကြားဖြစ်ကြောင်းတည်း” လို့ ရှေးဆရာမြတ်တို့က လင်္ကာစီပြထား ပါတယ်။

အဲဒီ သိကြားမင်းဖြစ်ကြောင်း တရားခုနစ်ပါးထဲမှာ “အမျက်ဒေါသနည်းခြင်း” ဆိုတာလည်း တပါးအပါအဝင်ဖြစ်ပါတယ်။ ကဲ... သိကြားမင်း ဒေါသနည်းခံပုံလေး အမြက်မျှ ဆက်ကြဦးစို့။

သိကြားမင်းဟာ အယင်ဘဝက မဂဓတိုင်း မလေရွာမှာ မဃအမည်ဖြင့် လုလင်တဦးဖြစ်ခဲ့ ဖူးတယ်။ သူဟာ ရွာအမှုလုပ်ရာ ရွာနသို့ သွားရောက်နေရာယူတဲ့အခါ မြေမှုန့်ကို ခြေဖျားဖြင့် ယက် ယုပြီး သူရပ်တည်ရာ နေရာကို နှစ်သက်မို့ လျော်ဖွယ်ဖြစ်အောင် ပြုလုပ်တယ်။ ပြောင်စင်သန့်ရှင်း ညီညွတ်တဲ့နေရာမှာ ရပ်နေပါတယ်။

မကြာမီ ရွာသားတယောက်ရောက်လာပြီး မဃလုလင်ကိုတုန်းဖယ်ပစ်တယ်။ သူက ချစ်ပြုပြင် ရှင်းလင်းထားတဲ့နေရာသန့်မှာ ဝင်ရပ်တယ်။ ဒါဟာ သက်သက် အနိုင်ကျင့်တဲ့သဘောပဲ။ ဒေါသလဲ ထွက်လောက်တယ်။

မဃလုလင်ဟာ သူရှင်းထားတဲ့နေရာအလှခံရပေမယ့် လူသူကို အမျက်မထွက်ပဲ နောက်တနေ ရာမှာ ပြောင်းရပ်တယ်။ အဲဒီ နေရာကိုလဲ နှစ်သက်ဖွယ်ဖြစ်အောင် ပြုလုပ်တယ်။ နောက် ရွာသား တယောက် ထပ်ရောက်လာတဲ့အခါ သူ့ကိုတုန်းဖယ်ပစ်ပြီး သူရှင်းထားတဲ့နေရာမှာ ဝင်ရပ်ပြန်တယ်။

ဒီလိုချည်း အပြုလုပ်ခံရပေမယ့် မဆာဟာ စိတ်မဆိုးတဲ့အပြင် ကောင်းတဲ့အကြံတခုကိုပင် ရလာတယ်။ “ဒီလူတွေဟာ ငါပြုပြင်ထားတဲ့ သန့်ရှင်းပြောင်စင် ညီညွတ်တဲ့နေရာမှာနေရလို့ စိတ်ချမ်းသာကြတယ်။ ဒါ ငါ့ကြောင့် သူတို့စိတ်ချမ်းသာရခြင်းပဲ။ ဒီလူတွေအတွက် သန့်ရှင်းပြောင်စင်တဲ့နေရာတခု ပြုလုပ်လှူဒါန်းမယ်”လို့ အကြံဖြစ်လာတယ်။

အဲဒီခနာက် ရွာလယ်မှာ ကောက်နယ်တလင်းခန့်ရှိ မြေကွက်တခုကို လူအများ အပန်းဖြေ နားနေဖို့ ရှင်းလင်းပြုပြင်တယ်။ ဆောင်းအခါမှာ လူအများမီးလုံဖို့ မီးဖိုပေးတယ်။ သိကြားမင်း အလောင်းမဆာဟာ မတရားနေရာ အလုံခံရတာတောင် ဒေါသထွက်ပဲ ကုသိုလ်ပြုဖို့သာအကြံထွက် ပါသတဲ့။

ဒါကြောင့် အမျက်ဒေါသထွက်တာ၊ မထွက်အောင် ထိန်းသိမ်းတာဟာလည်း နတ်ပြည် ရောက်ကြောင်း တရားကောင်းဖြစ်တယ်ဆိုတာ သတိပြု လိုက်နာကြဖို့ပါပဲ။

လူဖြစ်ပြန်က အဆင်းလှ

အမျက်ဒေါသထွက်သူဟာ လူပြန်ဖြစ်တဲ့အခါ ရုပ်အဆင်း လှပတယ်တဲ့။

အလောင်းတော် သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားရဲ့ ယောကျ်ားမြတ်လက္ခဏာ ၃၂-ပါးထဲမှာ “သိင်္ဂီနိက် ရွှေစင်လို ဝါဝင်းတဲ့ အသားအရေရှိခြင်း”လည်း တပါးအပါအဝင်ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလိုလက္ခဏာရှင် များဟာ လူအဖြစ်နေယင် စကြာမင်း၊ ရဟန်းပြုယင် သူရားဖြစ်နိုင်တယ်တဲ့။

အလောင်းတော်ဟာ ရှေးရှေးဘဝကြီးငယ်တွေမှာ နူးညံ့တဲ့အဝတ်အထည်များ လှူခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါ့အပြင် အထူးအားဖြင့် ဒေါသအမျက် အထွက်နည်းတယ်။ ဒေါသထွက်ယင်လဲ ချက်ချင်းပြေပျောက် အောင် အားထုတ်တယ်။ ရန်ငြိုးလဲ မထားတတ်ဘူးတဲ့။ အမျက်ဒေါသနည်းခွဲပုံကတော့ စောစောက ဖော်ပြခဲ့တဲ့ ခန္တီဝါဒီ ရှင်ရသေ့ဇာတ်ကြောင်းနဲ့ပဲ ရိပ်စားမိကောင်းပါပြီ။

ဒီလို အမျက်ဒေါသမပွား၊ ရန်ငြိုး မထားခဲ့လို့လဲ သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား ဘဝမှာ ရွှေအဆင်းလို ဝါဝင်းတဲ့ အရေအဆင်းရှိပြီ သူမတူအောင် လှပရခြင်း ဖြစ်တယ်တဲ့။

ကဲ...တတိယ အမေးအဖြေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောလာလိုက်တာ စကားကြောအောင် တော်တော် ရှည်သွားပြီ။ အကျဉ်းချုပ် ဆောင်ပုဒ်ကဗျာလေးတွေ ဆိုပြီး အဆုံးသတ်ကြဦးစို့။

- မေး။ ။အချို့လူတွေ ရုပ်ရည်မလှလို့၊ အချို့လူက ချောလှတယ်။
ဒီလိုဖြစ်တာ ဘာကြောင့်လဲလို့၊ ကွဲကွဲပြားပြား သိချင်တယ်။
- ဖြေ။ ။ဒေါသကြီးသူ သေယင်မလွဲပဲ၊ အပါယ်ငရဲ ကျလိမ့်မယ်။
လူဖြစ်ပြန်သော် စိတ်ဆင်းရဲဖို့၊ ရုပ်အဆင်းလဲ ဆိုးတတ်တယ်။
ဒေါသနည်းသူ သေယင်မှတ်တော့၊ နတ်ပြည်ခြောက်ထပ် ရောက်ရမယ်။
လူဖြစ်ပြန်သော် ရုပ်ရည်သန့်လို့၊ လူချောလူခန့် ဖြစ်နိုင်တယ်။
မှတ်ကွယ်၊.... မှတ်ကွယ်။

စတုတ္ထ မေး၊ဖြေ စကားဖြေ

မြတ်စွာဘုရား....အချို့လူတွေဟာ ဘုန်းကံ အခြံအရံ မရှိကြပါ။ အချို့ လူတွေကျတော့ ဘုန်းကံအခြံအရံ ရှိကြပါတယ်။ လူချင်းတူပါလျက် ဒီလို “ဘုန်းကံအခြံအရံ အနည်းအများ” ကွဲပြားရတာ ဘာကြောင့်ပါလဲ။

သုတပုဏ္ဏား....ဒီလောကမှာ ယောကျ်ားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မိန်းမပဲဖြစ်ဖြစ် အချို့လူတွေဟာ မနာလိုစိတ် ရှိကြတယ်။ သူတပါးလာဘ်လာဘ ပေါ်တာ၊ အရိုအသေခံရတာ၊ အပူဇော်ခံရတာကို မြင်ယင် ငြူစူတတ်တယ်။ ငြူစူတဲ့စိတ်နဲ့ ဆဲရေးပြစ်မှားတတ်တယ်။

ဒီ မနာလိုငြူစူတဲ့စိတ်ဟာ မကောင်းတဲ့ကံဖြစ်တယ်။ ဒီလို မနာလိုမရှုဆိတ်တဲ့စိတ်ထားရှိသူများ သေယဉ် ချမ်းသာကင်းရာ၊ မကောင်းတဲ့လားရာ၊ ဖရိုဖရဲကျရာ ငရဲရွာသို့ ရောက်ရတတ်တယ်။

တကယ်လို့ ငရဲမကျပဲ လူပြန်ဖြစ်တောင် အခြံအရံ ဘုန်းကံနည်းတတ်တယ်။ ဒီလို မနာလိုမရှုဆိတ်တဲ့ စိတ်ထားဟာ အခြံအရံ ဘုန်းကံနည်းစေတတ်တဲ့ အကျင့်ပင်ဖြစ်တယ်။

သုဘပုဏ္ဏား....ဒီလောကမှာ ယောက်ျားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မိန်းမပဲဖြစ်ဖြစ် အချို့လူတွေဟာ ငြူစူတဲ့ စိတ်၊ မနာလိုတဲ့စိတ် မရှိကြဘူး။ သူတပါးတို့ လာဘ်ရတာ၊ အရိအသေပြုခံရတာ၊ အပူတော်ခံရ တာကိုမြင်ယင် မနာလို မရွံ့ဆိတ်တဲ့စိတ်ထား မဖြစ်ပွားဘူး။

ဒီလို မနာလိုမရွံ့ဆိတ်တဲ့စိတ်မျိုး မမွေးမြူတာဟာ ကောင်းတဲ့ကံ ဖြစ်တယ်။ ဒီလိုလူမျိုးသေယင် ကောင်းတဲ့လားရာ နတ်ပြည်နတ်ရွာသို့ ရောက်ရတတ်တယ်။

တကယ်လို့ နတ်ပြည်မရောက်တာတောင် လူပြန်ဖြစ်တဲ့အခါ ဘုန်းကံ အခြံအရံများတယ်။ ဒီလို မနာလိုမရွံ့ဆိတ်တဲ့စိတ်မျိုး မမွေးမြူတာဟာ အခြံအရံ ဘုန်းကံများစေကြောင်း အကျင့်ကောင်းပင် ဖြစ်တယ်။

ယခု ဖော်ပြခဲ့တာတွေကတော့ စတုတ္ထ အမေး-အဖြေ ဆိုလိုချက် စကားပြေ ဖြစ်ပါတယ်။

မနာလိုက အပါယ်ကျ

သူတပါး ချမ်းသာကြီးပွား ကောင်းစားတာကို မနာလိုတာဟာ မိမိအတွက် အလကား သက်သက် အကုသိုလ် ဖြစ်နေရခြင်းပါပဲ။ အဲဒီစိတ်နဲ့ သေယင် ဘာမှ အမြတ်မထွက်ပဲ အပါယ် ကျတာသာ အဖတ်တင်မယ်။

သာဝတ္ထိပြည်မှာ သူကြွယ်တဦး ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ သူဟာ ကံ,ကံရဲ့ အကျိုးကို ယုံကြည်တယ်။ ရတနာသုံးပါးကိုလည်း ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်တယ်။

သူ့ဇနီး မတ္တာကတော့ အမျက်ဒေါသထွက်လွယ်တယ်။ မနာလိုငြူစူတတ်တယ်။ ကံ၊ ကံရဲ့ အကျိုးကိုလည်း မယုံကြည်၊ ရတနာသုံးပါးကိုလည်း မကိုးကွယ်ဘူးတဲ့။

မတ္တာဟာ သားသမီးမထွန်းကားတဲ့ အမြဲမ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကြွယ်ဟာ အမျိုး အနွယ် ပြတ်မှာစိုးတာနဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာထူ “တိဿာ” အမည်ရှိတဲ့ အမျိုးသမီးကို ဒုတိယ ဇနီးအဖြစ် ထပ်ယူတယ်။

တိဿာဟာ သဘောထားနူးညံ့တယ်။ ကံ၊ ကံရဲ့အကျိုးကိုလည်း ယုံကြည်၊ ရတနာသုံးပါးကို လည်း ကိုးကွယ်တယ်။ မကြာမီ “ဘူတ” အမည်ရှိတဲ့ သားကလေးတယောက်ကို ဖွားမြင်ပါတယ်။

သူ့ကြွယ်ဟာ ဒုတိယဇနီးကိုပိုပြီး ချစ်တယ်။ သွားစရာ လာစရာရှိယင်လဲ ဒုတိယဇနီးကိုပဲ ခေါ်သွားတာများတယ်။ ဒါကြောင့် မတ္တာဟာ တိဿာတို့သားအမိအပေါ် တနေ့တခြား မနာလို မရှုဆိတ်ဖြစ်လာတယ်တဲ့။

တနေ့မှာ ရေမိုးချိုး၊ ခေါင်းလျှော်၊ အဝတ်သစ် အစားသစ် ဝတ်ပြီး ထိုင်နေတဲ့ တိဿာရဲ့ ခေါင်းပေါ်ကို မတ္တာက မနာလိုစိတ်နဲ့ တမြက်ချေး အမှိုက်သရိုက်တွေ လောင်းချခဲ့တယ်။

တခါမှာလဲ သူ့ကြွယ်နဲ့အတူ အပြင်သွားမည့် တိဿာရဲ့ အဝတ်ကောင်းတွေကို မနာလိုစိတ်နဲ့ ဂှက်ထားတယ်။ အလှပြင်စရာ အမွှေးနံ့သာစတဲ့ ပစ္စည်းတွေကိုလည်း မစင်တိုင်းလဲ တိတ်တဆိတ် လွှင့်ပစ်တယ်။ ယားယံစေတတ်တဲ့ ခွေးလေးယားသီးတွေကို တောမှယူခဲ့ပြီး တိဿာရဲ့အိပ်ရာပေါ်မှာ မနာလိုစိတ်နဲ့ တိတ်တဆိတ် ကြဲဖြန့်ခဲ့ဖူးတယ်တဲ့။

အဲဒီလို မနာလိုမရှုဆိတ်တဲစိတ်နဲ့ မတ္တာသေတဲအခါ ပြိတ္တာမ ဖြစ်သွားပါသတဲ့။ မတ္တာပြိတ္တာမ ဟာ (၁) တကိုယ်လုံး ဖုံ့မုန့်တွေ အလိမ်းလိမ်းကပ်နေခြင်း၊ (၂) အဝတ် လုံးဝ မဝတ်ခြင်း၊ (၃) အပုပ်နံ့ တထောင်းထောင်းထွက်ခြင်း၊ (၄) တကိုယ်လုံး ယားနာစွဲခြင်း၊ (၅) အစားအစာ မစားရခြင်း ဆိုတဲ့ မကောင်းကျိုးတွေကို ခံစားရတယ်။

ဒီလိုဖြစ်ရတာကို သူ့ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ရောင်ပြပြီး တိဿာကို ဝန်ခံပြောကြားခဲ့ပါတယ်။ တိဿာက သနားတာနဲ့ မတ္တာအတွက် ကုသိုလ်ပြုအမျှပေးဝေဖို့ သူ့ကြွယ်ကို ပြောကြားပေးပါတယ်။ သူ့ကြွယ်က ကုသိုလ်ပြုပြီး အမျှအတန်းဝေလိုက်မှ မတ္တာခမြာ ပြိတ္တာဘဝက လွတ်မြောက်သွားပါသတဲ့။

အဲဒီ ပြိတ္တာမ ခံစားရတဲ့ မကောင်းကျိုး ငါးမျိုးအနက် အစာမစားရတာ တခုတည်းသာ ရှေးဘဝက မလှူခဲ့လို့ဖြစ်ပါတယ်။ ကျန်မကောင်းကျိုးလေးမျိုးကတော့ တိဿာအပေါ် မနာလို မရှုဆိတ်တဲစိတ်နဲ့ မကောင်းမှုပြုခဲ့လို့ချည်း ဖြစ်ပါတယ်တဲ့။

အခြံအရံနည်းတာ သူ့ကြောင့်သာ

မနာလို မရှုဆိတ်တဲသဘောဟာ မိမိထက်ပိုပြီး ချမ်းသာသူ၊ ပိုပြီးကြီးပွားသူ၊ ပိုပြီး ကောင်းစားသူ၊ သာသူတွေကိုကြည့်ပြီး အလကားနေယင်း ထိုင်ယင်း ဖြစ်နေတဲ့ အကုသိုလ် (စေတသိက်) ပါပဲ။ ပါဠိလိုတော့ “ဣဿာ” လို့ခေါ်ပါတယ်။ ဒေါသနဲ့အတူ ဖြစ်ဖော်ဖြစ်ဘက်တရားလည်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် မနာလိုစိတ်သိပ်များလားလို့ အပြောမှား၊ အဆိုမှား၊ အပြုမှားတွေ ပြောဆိုပြုလုပ်မိတဲ့ အထိ ဒေါသမီး ကူစက်ကုန်တတ်တယ်။

“ကိုယ့်သက်သွားမှ သူ့လက်လာ” ဆိုသလို ကိုယ်က သူများကိုစေတနာထားမှ သူများကလည်း ကိုယ့်အပေါ် စေတနာထားလေ့ရှိပါတယ်။ ဒါဟာလူ့ သဘာဝပါပဲ။ ကိုယ်ကမှသူတပါးကို အလကား နေယဉ်း မနာလိုမရှုဆိတ်ဖြစ်နေယဉ် သူတပါးကလည်း ကိုယ့်ကို ခင်မင်ချင်၊ လေးစားချင်၊ ဝိုင်းဝန်း ခြံရံချင်မယ် မဟုတ်ဘူး။

ဒါကြောင့် ဒီလိုမနာလို မရှုဆိတ် စိတ်ထားရှိသူဟာ ဒီဘဝမှာတင် ကိုယ့်ကို ဝိုင်းဝန်းခြံရံမည့် အပေါင်းအသင်းကောင်း၊ မိတ်ဆွေသားဟောင်း၊ တည့်တမ်းကောင်းများများရဖို့လွယ်ပါတဲ့။

ဒါကိုကြည့်ရုံနဲ့ပဲ “မနာလိုသူများသေလို့ လူပြန်ဖြစ်ယဉ် ဘုန်းကံ အခြံအနည်းတတ်တယ်” ဆိုတဲ့ ဘုရားဟောစကား မှန်ကန်ကြောင်း စာရှုသူ မှန်းဆ သိနိုင်ကောင်းပါပြီ။

ဘုရင့်အလှူ မနာလိုသူ

မနာလိုစိတ်ထား မွေးမြူသူများဟာ ဒီဘဝမှာတင် စည်းစိမ်ဂုဏ်သိရှိ၊ အခြံအရံ ယုတ်လျော့ ရပုံလေး ဆက်ကြဦးမို့။

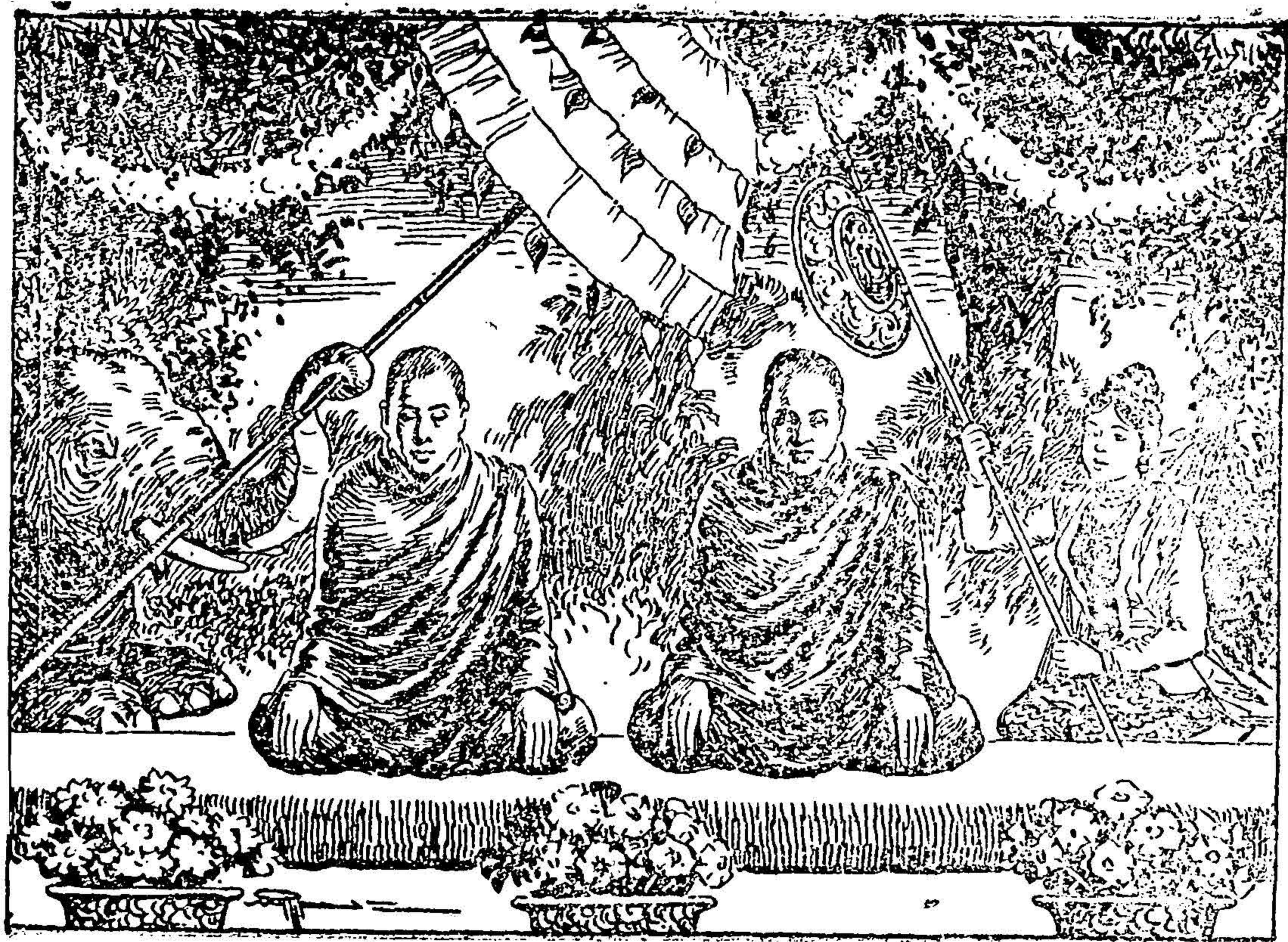
အခါတပါးမှာ ခြံဘေးဘုရားဟာ ရဟန်းတော် ၅၀၀ နှင့်အတူ ခရီးဒေသစာရီ လှည့်လည်ရာမှ သာသနာ့ပြည်သို့ ပြန်လည်ဆိုက်ရောက်တော်မူလာပါတယ်။

အဲဒီအခါ မြို့သူမြို့သားများနှင့် ကောသလဘုရင်တို့ဟာ ဘုရားအမှူးရှိတဲ့သံဃာတော်များအား အာဂန္တုကဆွမ်းကို သူနိုင် ငါနိုင် အပြိုင်ပြုလုပ်လှူဒါန်းကြပါတယ်။ မြို့သူမြို့သားတွေက နိုင်လိုက်၊ ဘုရင်က ပြန်နိုင်လိုက်နဲ့ ဘတပြန်ကျားတပြန် ဖြစ်နေကြတယ်။ နောက်ဆုံး ဘုရင်အလှည့်မှာ ပြည်သူ့ ပြည်သားတွေကို နိုင်အောင်ပြုလုပ်လှူဒါန်းဖို့ ဘုရင် မကြံနိုင်အောင် ဖြစ်နေပါတယ်။

ဒါကို အကြောင်းပြုပြီး မလ္လိကာမိဖုရားဟာ အသဒိသ အလှူပွဲကို စီမံပေးပါတယ်။ အသဒိသ အလှူဆိုတာ သူများလိုက်တုလို့ မရတဲ့ အလှူလို့ ဆိုလိုပါတယ်။ ဒီအလှူမျိုးဟာ ဘုရားတဆူ တဆူ လက်ထက်မှာ တကြိမ်သာ ပေါ်ပေါက်လေ့ရှိပါတယ်။

ရှေးဦးစွာ သံဃာတော် ၅၀၀ ထိုင်စရာ နံ့သာမဏ္ဍပ်ကြီးကို နန်းတော် မြေဝန်း အတွင်းမှာ ဆောက်လုပ်စေတယ်။ ထီးဖြူတော်အလက် ၅၀၀ ကို ပြုလုပ်စေတယ်။ မင်းသမီးအပျိုစင် ၅၀၀ နှင့် ဆင်အကောင် ၅၀၀ တို့ကို ရွေးချယ်ထားတယ်။ ရဟန်းတော် တပါးစီ တပါးစီအတွက် တနေရာစီ တနေရာစီ သီးသန့်နေရာ ပြင်ထားတယ်။

[၂၄] ကောသလမင်း၏ အသဒိသ အလှူပွဲမြင်ကွင်း တဖတ်တဒေသကို တွေ့မြင်ရပုံ။

အလှူပွဲနေ့မှာ ရဟန်းတော် တပါးစီတပါးစီရဲ့နေ့ဘက်၌ ဆင်စာကောင်စီ တကောင်စီက ထီးဖြူကို နှာမောင်းဖြင့်ကိုင်ပြီး ထီးဖြူဆောင်းမိုးပေးယင်း ဝပ်နေရပါတယ်။

ရဟန်းတော် ၂ ပါးကြား ၂ ပါးကြားမှာ အပျိုစင်မင်းသမီး ၂ ဦးစီ ၂ ဦးစီ ရှိသေစွာ နေရာယူခဲ့တယ်။ တဦးက နံ့သာသွေးငုတယ်။ ကျန်တဦးက ရဟန်းတော် ၂ ပါးကို ယပ်လေ ခပ်ပေးရတယ်။

မဏ္ဍပ်အလယ်မှာ ရွှေလှေတို့ (၈) စင်း (၉) စင်းလောက် ပြင်ထားတယ်။ အပျိုစင်မင်းသမီးအချို့က သွေးပြီးသား နံ့သာတေ့ကိုယူပြီး လှေတို့ထဲ ထည့်ကြရတယ်။ အချို့မင်းသမီးအပျိုစင်များက လှေတို့ထဲရှိ နံ့သာရေကို ကြာပန်းဖြင့် မွှေနှောကပ်တို့ယူပြီး မဏ္ဍပ်အတွင်းမှာ နေရာအနှံ့ လိုက်လံပတ်ဖျန်းရတယ်။

အလှူမဲ့လား ဧည့်ပရိသတ်တွေက မဏ္ဍပ်အပြင်ဘက်ပတ်ပတ်လည်မှာ နေရာယူကြရတယ်။

ထီးဖြူကိုင် ဆင် ၅၀၀ အနက် အရှင်အင်္ဂုလိမာလကို ထီးဆောင်းပေးရတဲ့ ဆင်တကောင်သာ ဆင်ရိုင်းဖြစ်တယ်။ ကျန်ဆင်တွေကတော့ ဆင်ယဉ်တွေချည်းပဲတဲ့။

မထေရ်ကလဲ လူ့ဘဝတုန်းက လူကြမ်းလူဆိုး၊ ဆင်ကလဲ ဆင်ရိုင်းဆိုတော့ အလှူပွဲလား ပရိသတ်ဟာ အရှင်အင်္ဂုလိမာလနှင့် ဆင်ရိုင်းကို ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားကြတယ်။

မထေရ်ရဲ့တန်ခိုးစွမ်းကပဲ ဆင်ကိုလွှမ်းနိုင်မလား၊ ဆင်ရိုင်းကပဲ ထကြမ်းလိုက်လေမလားလို့ ဘေးနေကြဟန် တူပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မထေရ်ရဲ့တန်ခိုးစွမ်းကြောင့် ဆင်ရိုင်းဟာ ဆင်ယဉ်ထက်ပိုလိမ္မာပြီး နားရွက်တောင်မလှုပ်ပဲ ငြိမ်နေပါသတဲ့။

မြို့သူမြို့သားတွေအနေနဲ့ ပစ္စည်းအရာမှာ ဘုရင်ကိုနိုင်အောင် လှူနိုင်ပေမယ့် ဆင် ၅၀၀ နှင့် မင်းသမီးအပျိုစင် ၅၀၀ ကိုတော့ ဘယ်ရနိုင်ပါ့မလဲ။ ဒါကြောင့် ဒီအလှူပွဲမှာ မြို့သူမြို့သားတွေဟာ ကောသလဘုရင်ကို ပြန်မလှူနိုင်၊ ပြန်မတူနိုင်အောင် ဖြစ်သွားပြီး အရှုံးပေးကြရပါတယ်။

ဒီ အသဒိသအလှူပွဲမှာ ကောသလဘုရင်ဟာ တရက်တည်းနဲ့ ၉၉-၀၄-ကုဋေအကုန်အကျခံပြီး လှူဒါန်းခဲ့ပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရားအား လှူဒါန်းတဲ့ထီးဖြူတော်၊ ပလ္လင်တော်၊ သပိတ်ခြေနဲ့ခြေနင်းခုံတို့ ဟာ အဖိုးမဖြတ်နိုင်အောင် တန်ဖိုးရှိပါသတဲ့။

ဒါပေမယ့် တရားဟောချိန်ကျတော့ မြတ်စွာဘုရားက အလှူနဲ့လိုက်အောင်ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် အနုမောဒနာတရားမဟောပဲ တဂါထာလေးကံသာ ဟောပြီး ကျောင်းတော် ပြန်ကြွသွားပါတယ်။

ကောသလဘုရင်ဟာ တော်တော်စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး ကျောင်းတော်သို့ လိုက်သွားပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရားအား တရားရှည်ရှည်မဟောတဲ့အကြောင်းကို မေးလျှောက်ပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားက “သင်မင်းကြီးရဲ့ ကာဠအမတ်ဟာ သင့်အလှူကို မနာလိုဖြစ်နေတယ်၊ တရား ရှည်ရှည်ဟောယင် ကာဠအမတ်ဟာ ဦးခေါင်း၇-စိတ်ကွဲပြီး သေလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် ကြီးကြီးကျယ် ကျယ် မဟောတာဖြစ်တယ်”လို့ ရှင်းလင်းမိန့်ကြားတော်မူပါတယ်။

ဒီ အသဒိသအလှူပွဲမှာ ကာဠအမတ်နဲ့ ဇုဏ္ဏအမတ်တို့ဟာ တယောက်တမျိုးစီ အကြံဖြစ်နေကြ ပါတယ်။

ကဋ္ဌအမတ်က “ကြည့်စမ်း၊ ဒီ မင်းမိုက်ဟာ တနေ့တည်းနဲ့ ငွေ ၁၄ ကုဋေတောင်ကုန်အောင် လှူပစ်တယ်။ သူ့ရဟန်းတွေဟာ ဗိုလ်တန်းအောင် ကောင်းတာတွေစားပြီး ကျောင်းရောက်တော့ သိုးနေအောင် အိပ်ကြမှာဖြစ်တယ်။ ဒီ မင်းမိုက်ဟာ ပစ္စည်းတွေကို အလဟဿဖြုန်းဘီးပစ်တာပဲ” လို့ ကြံစည်ကာ မနာလိုဖြစ်နေပါတယ်။

ဇုဏ္ဏအမတ်ကတော့ “ဒီမင်းကြီးဟာတော်ပါပေတယ်၊ တနေ့တည်းနဲ့ ငွေ ၁၄ ကုဋေတောင်အကုန် ခံပြီး လှူဒါန်းနိုင်ပါပေတယ်။ ဒီအလှူအဖို့ကို အမျှငယ်ငယ် ငါတို့လဲသာဓုအနုမောဒနာ ခေါ်ရတော့ မှာပဲ” လို့ ကြံစည်ပြီး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားမိန့်ကြားတဲ့စကားတော်ကိုကြားရတဲ့အခါ ကောသလဘုရင်ဟာ ကဋ္ဌအမတ်ကို ခေါ်ပြီး မေးပါတယ်။ ကဋ္ဌကလဲ မနာလိုမိက်ဖြစ်မိကြောင်းကို အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံပြောကြားတယ်။ ဒါကြောင့်ကောသလဘုရင်ဟာ ကဋ္ဌအမတ်နှင့် သားယေားတွေကိုပါ တိုင်းပြည်မှနှင်ထုတ်ပစ်ပါတယ်။

ဒီလို ကဋ္ဌအမတ်ဟာ ထိမ်းပြည်မှနှင်ထုတ်ခံရပြီး ရာထူးဂုဏ်သိရ်အခြံအရံ ယုတ်လျော့သွားရ တာ တခုကြောင့်လဲဆိုတင် ဘုရင့်မိလ္လာကို မနာလိုမိက်ထားခဲ့တဲ့ အကုသိုလ်ကံ တရားကြောင့်ပင် ဖြစ် ပါတယ်။

နာလိုဒိင်္ဂတား နတ်ပြည်သွား

သူ့ဘဝါး ချမ်းသာကြီးပွားကောင်းစားတာကို နာလိုဝမ်းမြောက်တာဟာ ပိုက်ဆံမကုန်ပဲရတဲ့ ကုသိုလ်ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီ နာလိုဝမ်းမြောက်စိတ်မျိုးဟာ ဗြဟ္မစိုရ်တရားလေးပါးထဲက “မုဒိတာခေါ် ချမ်းသာသူကို အာရုံပြုပြီးဖြစ်တဲ့ ဓမ်းမြောက်စိတ်” နဲ့ သဘောချင်းအတူတူပါပဲ။

မုဒိတာတရားပွားများသူဟာ အနည်းဆုံးလူ့ချမ်းသာ၊ နတ်ချမ်းသာ ရနိုင်ပါတယ်။ စျာန်ရတဲ့အထိ မုဒိတာတရားပွားများနိုင်ယင် ဗြဟ္မာကောင်ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် သူတပါး ချမ်းသာကြီးပွားတာကို နာလိုဝမ်းမြောက်မှုဟာလည်း နတ်ပြည်ရောက်ကြောင်း တရားကောင်းပဲလို့ မှတ်ရမယ်။ ဒီလိုစိတ်မျိုးကိုလည်း များများပွားများနိုင်အောင် အားထုတ်သင့်ကြပါတယ်။

ဒီဘဝမှာပင် ကောင်းကျိုးထင်

ဝမ်းမြောက်နာလိုတဲ့စိတ်ထား မွေးမြူသူများဟာ ဒီဘဝမှာတင် ကောင်းကျိုး ခံစားရတတ်ပါတယ်။

စောစောကပြောခဲ့တဲ့ ကောသလဘုရင်ရဲ့ အသဒိဏအလှပဲ့မှာ နာလိုဝမ်းမြောက်စိတ် ထားသူ ဇုဏ္ဏအမတ်ရဲ့စိတ်အကြံကို မြက်စွာဘုရားက ပြန်လည်မိန့်ကြားတော်မူလို့ ဘုရင်ကြီး သိသွားပါတယ်။ အဲဒီအခါ ဘုရင်က ဇုဏ္ဏအမတ်ကို ၇-ရက်တိုင်တိုင်အလှူကြီးပေးလှူစေတယ်။ ဇုဏ္ဏအား မင်းစည်းစိမ်ကိုလည်း ၇-ရက်တိုင်တိုင် လွှဲအပ်ပေးခဲ့တယ်တဲ့။

ဒီ ဇုနာအမတ် မင်းစည်းစိမ် ခံစားရတာဟာ ဘုရင့်အလှူကို နာလိုဝမ်းမြောက်စိတ် ထားခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်ကံတရားကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါတယ်။

ကဲ....စတုတ္ထအမေးအဖြေနဲ့ပတ်သက်တာတော့ တော်လောက်ပါပြီ။ ဒါနဲ့ဆိုင်တဲ့ အကျဉ်းချုပ် ဆောင်ပုဒ်ကဗျာလေးတွေ ဆိုကြဦးစို့။

မေး။ ။အချို့လူတွေ ဘုန်းကံကြီးလို့၊ အချို့ဘုန်းမီး နည်းလှတယ်။
ဒီလိုဖြစ်တာဘာကြောင့်လဲလို့၊ ကွဲကွဲပြားပြား သိချင်တယ်။

ဖြေ။ ။မနာလိုသူ သေယင် မလွဲပ၊ အပါယ်ငရဲ ကျလိမ့်မယ်။
လူဖြစ်ပြန်သော် အခြံအရံနည်းလို့၊ ဘုန်းရှိန်ဝါလည်း မဲ့တတ်တယ်။
နာလိုတတ်သူ သေယင်မှတ်တော့၊ နတ်ပြည်ခြောက်ထပ် ရောက်ရမယ်။
လူဖြစ်ပြန်သော် တန်ခိုးထွားလို့၊ အခြံအရံများ ပေါ်နိုင်တယ်။
မှတ်ကွယ်၊ မှတ်ကွယ်။

ပဉ္စမ မေး, ဖြေ စကားဖြေ

မြတ်စွာဘုရား....အချို့လူတွေဟာ စည်းစိမ်ဥစ္စာနည်းကြပါတယ်။အချို့လူတွေကျတော့ စည်းစိမ်ဥစ္စာများလှပါတယ်။ လူချင်းတူပါလျက် ဒီလို “စည်းစိမ်ဥစ္စာ အနည်းအများ” ကွဲပြားရတာ ဘာကြောင့်ပါလဲ။

သုဘပုဏ္ဏား....ဒီလောကမှာ ယောက်ျားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မိန်းမပဲဖြစ်ဖြစ် အချို့လူတွေဟာ ရဟန်းသံဃာ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်များအား “ထမင်း၊ အဖျော်၊ အဝတ်၊ ယာဉ်၊ ပန်း၊ နံ့သာ၊ နံ့သာပျောင်း၊ အိပ်ရာ နေရာ၊ ကျောင်း၊ ဆီမီး”တို့ကို မပေးလှကြဘူး။

ဒီလို အလှူအတန်းမပြုတာဟာ မှားယွင်းတဲ့ကံပဲ။ဒီလူမျိုးသေယင် ချမ်းသာကင်းရာ၊မကောင်းတဲ့ လားရာ၊ ဖရိုဖရဲကျရာ ငရဲရွာသို့ ရောက်ရတတ်တယ်။

တကယ်လို့ အပါယ်ငရဲမကျတာတောင် လူပြန်ဖြစ်တဲ့အခါ စည်းစိမ်ဥစ္စာ နည်းပါးတတ်တယ်။ ဒီလို လှူပဲမတန်းပဲ နေတာဟာ စည်းစိမ်ဥစ္စာ နည်းပါးစေတတ်တဲ့ အကျင့်ဆိုးဖြစ်တယ်။

သုဘပုဏ္ဏား... ဒီလောကမှာ ယောက်ျားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မိန်းမပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အချို့လူတွေဟာ ရဟန်းသံဃာ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်များအား “ထမင်း၊ အဖော်၊ အဝတ်၊ ယာဉ်၊ ပန်း၊ နံ့သာ၊ နံ့သာပျောင်း၊ အိပ်ရာ နေရာ၊ ကျောင်း၊ ဆိမီး”တို့ကို ပေးလှူကြတယ်။

ဒီလိုပေးလှူတာဟာ ကောင်းတဲ့ကံ ဖြစ်တယ်။ ဒီလိုလူမျိုးသေယင် ကောင်းတဲ့လားရာ နတ်ပြည် နတ်ရွာသို့ ရောက်ရတယ်။

တကယ်လို့ နတ်ပြည်မရောက်တာတောင် လူပြန်ဖြစ်တဲ့အခါ ဥစ္စာစီးပွား ပေါများပါတယ်။ ဒီလို အလှူအတန်းပြုတာဟာ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ပေါများစေကြောင်း အကျင့်ကောင်းပင် ဖြစ်တယ်။

အခုဖော်ပြခဲ့တာတွေကတော့ ပဉ္စမ အမေးအဖြေ ဆိုလိုချက် စကားပြေပါပဲ။

မလ္လဒါနိက ငရဲကျ

မလ္လဒါနိကတို့သည် သူများ သေယင် ငရဲကျတတ်တယ်ဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဝတ္ထုကြောင်းလေး ဆက်ကြည့်စို့။

မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်က သာဝတ္ထိပြည်မှာ ပစ္စည်းဥစ္စာ ကြွယ်ဝချမ်းသာတဲ့ အာဂန္တုက အမည်ရှိတဲ့ သဌေးတဦး ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ သူဟာ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ကြွယ်ဝချမ်းသာပေမယ့် အဲဒီစည်းစိမ်ကို ကိုယ်တိုင်လည်း မသုံးဆောင် မစားသောက်ဘူး။ သူတပါးကိုလည်း မပေးကမ်း လှူဒါန်းဘူးတဲ့။

သူ့မှာ ကောင်းပေ၊ အရသာရှိပေဆိုတဲ့ မှန်မြတ်တဲ့ အစားအစာတွေ ရှိပေမယ့် စားပဲ၊ ဆန်ကဲ့သို့မင်းနဲ့ ပုန်းရည်ဟင်းကိုသာ စားတယ်။ ငတ်စရာ ကောင်းပေ၊ ချောပေဆိုတဲ့ အဝတ် အထည်တွေရှိပေမယ့် မဝတ်ပဲ၊ ထူပေ၊ ကြမ်းပေဆိုတဲ့ ဖျင်ကြမ်းကိုသာ ငတ်တယ်။ စီးစရာ အာဇာနည်မြင်း က၊ တဲ့ မှန်စီရွှေချ မင်္ဂလာရထားရှိပေမယ့် မစီးပဲ ခနော်ခနဲ မြင်းလှည်းစုတ်ကိုသာ စီးတယ်။ ဆောင်းစရာ ရွှေထီးရှိပေမယ့် မဆောင်းပဲ သစ်ရွက်ထီးကိုသာ ဆောင်းတယ်။

“အာဂန္တုက”ဆိုတာ မြန်မာလို “ညွှန့်သည်” ဖြစ်တယ်။ သူ့နံ့မည်နဲ့ သူ့ရဲ့ နေပုံထိုင်ပုံကတော့ တကယ်လိုက်ဖက်ပါတယ်။ သဌေးဖြစ်နေပေမယ့် ဘာမှ ထိုက်ထိုက်တန်တန် စားသုံးမှုမပြုပဲ ခေတ္တခဏ လာရောက်လည်ပတ်တဲ့ ညွှန့်သည်အတိုင်းပါပဲ။

သူ့ဟာ အသက်ဆုံးသည့်တိုင်အောင် ဘာကုသိုလ်မှပြုမသွားဘူး။ သူ့မှာ အမွေဆက်ခံမည့် သားသမီးလည်းမရှိဘူး။ ဒါကြောင့် သူသေတဲ့အခါ သူ့ရဲ့ ပစ္စည်းအားလုံးဟာ မင်းဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းယူခံရတယ်။ သူ့ ပစ္စည်းတွေကို ဘုရင့်နန်းတော်သို့ ခုနစ်နေ့နဲ့ခုနစ်ညတိုင်တိုင် သယ်ယူရတယ်။

သူကတော့ ဘယ်ရောက်သွားသလဲဆိုယင် ရောရဝငရဲရောက်သွားတယ်။ ဒီငရဲဟာ “ငရဲမီးလှုံ နှိပ်စက်လို့ ပူလောင်လှတဲ့ ငရဲသူ ငရဲသားတွေရဲ့ အော်သံ ဟစ်သံ ငိုယိုသံနဲ့ ဆူညံနေတဲ့ငရဲ” လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။

မလ္လမတန်းပဲ နေလာခဲ့တဲ့ အာဂန္တုက သဌေးဟာ အဲဒီငရဲထဲ ရောက်သွားရပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီသဌေးမျိုးလို မဖြစ်ရအောင် သတိပြုကြဖို့ပါပဲ။

သဌေးဝင်စား ဆင်းရဲသား

မလ္လမတန်းသူများသေလို့ လူပြန်ဖြစ်တဲ့အခါ မစွည်းဥစ္စာ ဆင်းရဲမဲ့ပြာကျတတ်တယ်ဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဝတ္ထုကြောင်းလေး ဆက်ကြဦးစို့။

မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်က သာဝတ္ထိပြည်မှာ ကုဋေရှစ်ဆယ် ကြွယ်ဝပြီး အလွန်ကပ်စေးခဲ့တဲ့ အာနန္ဒာအမည်ရှိတဲ့ သဌေးတဦး ရှိခဲ့ဖူးတယ်။

သူဟာ သူ့သား မူလသီရိကိုပင် သူပိုင်ပစ္စည်း ဘယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတာ အကုန် ပြောပြ မထားဘူး။ သားဖြစ်သူကို အသိမပေးပဲ ရွှေအိုးကြီးငါးလုံးကို တိတ်တဆိတ် မြှုပ်နှံထားတယ်တဲ့။

သူဟာ လစဉ် ဆယ့်ငါးရက်တကြိမ်၊ ဆယ့်ငါးရက်တကြိမ်၊ ဆွေတွေမျိုးတွေကို စည်းဝေး စေတယ်။ မလ္လဖို့ မတန်းဖို့ သူ့သားကို ဆွေတွေမျိုးတွေရွှေ့မှာ တိုက်တွန်းသြဝါဒပေးလေ့ရှိတယ်တဲ့။

အဲဒီလို မလ္လမတန်းပဲနေလာတဲ့ အာနန္ဒာသဌေးကြီးသေတဲ့အခါ သာဝတ္ထိပြည်မြို့တံခါးနားက ဒွန်းစဏ္ဍားရွာကြီးမှာ သွားဖြစ်ပါတယ်။ ဟိုခေတ်က အလုပ်ကြမ်းသမားကို ဒွန်းစဏ္ဍားလို့ ခေါ်ပါတယ်။

[၂၅] ကပ်စေးခဲ့အာဂန္တုကသဌေး သင်္ဂြိုဟ်ထီးဆောင်းပြီး သွားလာနေပုံ။

အဲဒီရွာကြီးဟာ အိမ်ခြေတစ်ထောင်ရှိတယ်။ ရွာသူရွာသားတွေဟာလည်းရှေးအခါက အလုပ် အကိုင် အပေါက်အလမ်း ပြောင့်ကြတယ်။

ဒါပေမယ့် အာနန္ဒာသဌေးဝင်စားတဲ့သူငယ် ပဋိသန္ဓေယူတဲ့အချိန်ကစပြီး ရွာသူရွာသားတွေ အလုပ်အကိုင် အပေါက်အလမ်းမတည့် ဖြစ်လာကြတယ်။

ဒါကြောင့် သူတို့ဟာ “တို့ရွာထဲကိုတော့ သူယုတ်မာတဦးဦးရောက်လာပြီ” လို့ ဆိုပြီး ရွာကို အိမ်ခြေငါးရာစီ နှစ်ခြမ်းခွဲလိုက်ကြတယ်။

• အဲဒီအခါ အာနန္ဒာသဌေးဝင်စားတဲ့သူငယ်ပါတဲ့အခြမ်းက အလုပ်အကိုင်မကောင်းပဲ၊ မပါတဲ့ အခြမ်းက အလုပ်အကိုင် အဆင်ပြေလာတယ်။

ဒါနဲ့ အိမ်ခြေ ၂၅၀ စီ၊ ၂၅-အိမ်စီ စသည်ဖြင့် ခွဲလိုက်တဲ့အခါမှာလည်း သဌေးဝင်စားတဲ့ သူငယ်ပါတဲ့အခြမ်းကသာ အလုပ်အကိုင် အဆင်မပြေဖြစ်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဆက်လက်ပြီး ခွဲလာလိုက်ကြတာ နောက်ဆုံးမှာ သူ့မိဘတစ်အိမ်ပဲ ကျန်တော့တယ်တဲ့။

အဲဒီအခါ သူတို့တစ်အိမ်တည်းသာ အလုပ်အကိုင် အဆင်မပြေတာတွေ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် အိမ်ထောင်ရှင်အမျိုးသားက “ဒီအမျိုးသမီးကိုယ်ဝန်ရှိကတည်းက တရွာလုံးအလုပ်အကိုင်အဆင်မပြေဖြစ်တယ်၊ သန္ဓေသားဟာ လူယုတ်မာဖြစ်ရမယ်” ဆိုပြီး သူ့ဇနီးကိုယ်ဝန်သည်ကိုအိမ်ပေါ်ကနှင်ချပစ်တယ်။

[၂၆] ကိုယ်တိုင်လည်းမလူ သူများကိုလည်းမလူအောင် မဟာပြောခဲ့သူ အာနန္ဒာသဌေးဝင် ဆုံးပြီးနောက် အရှုပ်ဆိုး သူတွေဝင်စားလေး ဖြစ်နေရပုံ။

အဲဒီအမျိုးသမီးဟာ ဆင်းဆင်းရဲရဲ အသက်မွေးရပြီး မွေးဖွားချိန်စေ့တော့ သားယောက်ျား ဖွားမြင်တယ်။ အဲဒီသူငယ်ဟာ မျက်စိ၊ နား၊ နှာ၊ လက်၊ ခြေ စတဲ့ ကိုယ်အင်္ဂါတွေဟာ ရှိသင့်တဲ့နေရာ မှာ မရှိလို့ ဘီလူး သဘက်လို ဖြစ်နေတယ်။ အလွန် အရုပ်ဆိုးတယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့် ရင်သွေးဆိုတော့ မိခင်အနေနဲ့ မပစ်ရက်ဘူးပေါ့။

အဲဒီအမျိုးသမီးဟာ ကလေးငယ်ပါသွားယင် ရှာလို့ဖွေလို့ ဘာမှမရဘူး။ ဒါကြောင့် သူငယ်ကို အိမ်မှာ ထားခဲ့ပြီးမှ အရှာအဖွေထွက်ရတယ်။ ဒီလို ဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့ မွေးမြူလာလိုက်တာ သူငယ်လေး သူ့ဝမ်းသူကျောင်းနိုင်တဲ့အရွယ် ရောက်လာတယ်။

ဒီတော့မှ မိခင်ဖြစ်သူဟာ မတတ်သာတော့တာနဲ့ သားသူငယ်ကို စွန့်ပစ်လိုက်ရတယ်။ ခွက် ကလေးတလုံးပေးကာ တောင်းရမ်းစားခိုင်း လိုက်ရပါတယ်။ ခွက်တောင် ခွက်ကောင်း မဟုတ်ဘူး။ မြေအိုးကဲ့သို့ခွက်စုတ်ကလေး ဖြစ်တယ်တဲ့။

အဲဒီ သူငယ်လေးဟာ တနေ့မှာ မြို့ထဲလျှောက်တောင်းယင်း သူ့အာနန္ဒာသဌေးဘဝကနေခဲ့တဲ့ အိမ်ဝ ရောက်သွားတယ်။ သူ့အိမ်ပဲဆိုပြီး အတင်းဝင်တယ်။ ပထမ၊ ဒုတိယနဲ့ တတိယတံခါးမုခ်တွေကို ကျော်ပြီး စတုတ္ထတံခါးမုခ်နားအထိ ရောက်သွားပါတယ်။ အဲဒီနားမှာ မူလသီရိသဌေးရဲ့ သားသမီး ငယ်တွေ ဆော့ကစားနေကြတယ်။

[၂၇] အာနန္ဒာသဌေးဖြစ်စဉ်က နေခဲ့ဖူးသော အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာသူ အရုပ်ဆိုး သူတောင်းစားလေးကို အိမ်ထဲက လူတွေက စိုင်းရိုက်နေကြပုံ။

အဲဒီကလေးငယ်တွေဟာ အရုပ်ဆိုး သူတောင်းစားငယ်လေးကို ရုတ်တရက်မြင်လိုက်ရတော့ ကြောက်လန့်ပြီး အော်ဟစ်ငိုယိုကြပါတယ်။

ဒါနဲ့ လူကြီးတွေရောက်လာကာ “ကျက်သရေမရှိတဲ့ သူယုတ်” ဆိုပြီး သူငယ်ကို ဝိုင်းရိုက်ကြတယ်။ အရိုက်အနှက်ခံရပြီးမေ့မြောနေတဲ့ သူတောင်းစားလေးကို အမှိုက်ပုံမှာ ပစ်ထားကြတယ်တဲ့။

အဲဒီအခိုက်မှာ မြတ်စွာဘုရားကြွရောက်တော်မူလာပါတယ်။ မူလသီရိသဌေးကိုခေါ်တော်မူပြီး သူငယ်ဟာ အာနန္ဒာသဌေး ဝင်စားသူဖြစ်ကြောင်း မိန့်ကြားပါတယ်။ အစတော့ ဘုရားစကားကို မူလသီရိက မယုံကြည်ဘူး။ ဒါနဲ့ အာနန္ဒာသဌေးဘဝက မြုပ်ထားခဲ့တဲ့ ရွှေအိုးတွေပြပေးဖို့ သူငယ်လေးကို မြတ်စွာဘုရားက မိန့်ကြားပါတယ်။ ရွှေအိုးတွေကိုမြင်ရတော့မှပဲ မူလသီရိလည်း ယုံကြည်သွားတယ်။

ဒီ အာနန္ဒာသဌေးရဲ့ အဖြစ်အပျက်ကိုကြည့်ပါက မလ္လမတန်းသူများသေယင် အပါယ်ငရဲမကျတာတောင် လူပြန်ဖြစ်တဲ့အခါ ဆင်းရဲတတ်တယ်။ မိမိဆင်းရဲရုံမျှမက၊ မိမိရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်ကိုပါ ဆင်းရဲစေနိုင်တယ်ဆိုတာ တွေ့ရပါတယ်။

ဒါတင်မျှမက သူတောင်းစားသူငယ်ဟာ အာနန္ဒာသဌေး ဝင်စားသူဖြစ်ကြောင်း မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တိုင် ဖြေရှင်းပေးခဲ့တာကို သိရခြင်းဖြင့် နောက်ဘဝ ရှိ မရှိဆိုတဲ့ ပြဿနာဟာလည်း အလိုအလျောက် ရှင်းသွားပါတယ်။

လူပင်မရောက် ဗိမာန်ပေါက်

အလှူအတန်းပြုသူများသေယင် နတ်ရွာနတ်ပြည် ရောက်ကြတာ များတယ်။ အချို့အလှူရှင် များမှာ လူမသေခင်ကပင် နတ်ပြည်၌ မိမိတို့အတွက် နတ်ဗိမာန်ကြိုတင်ပေ ပေါက်လျက်ရှိကြတယ်တဲ့။

မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်က ဗာရာဏသီပြည်မှာ နန္ဒိယအမည်ရှိတဲ့ သူကြွယ်သားတဦး ရှိခဲ့ဖူး ပါတယ်။ သူဟာ သဒ္ဓါတရားပြည့်စုံသူ၊ မိဘလက်ထက်ကစပြီး သံဃာတော်များကိုဆည်းကပ်ကိုးကွယ် လုပ်ကျွေးခဲ့သူဖြစ်ပါတယ်။ မိဘတွေပေးစားတဲ့ အိမ်ထောင်ဘက် အမျိုးသမီးကို လက်ခံတာတောင် သူ့ဆရာရဟန်းသံဃာတော်တွေကို ရိုရိုသေသေ ပြုစုလုပ်ကျွေးပါ့မယ်လို့ ဝန်ခံကတိပြုစေပြီးမှ လက်ခံ ခဲ့တယ်တဲ့။

မိဘများသေလွန်လို့ သူကိုယ်တိုင် အိမ်ထောင်ဦးစီး ဖြစ်လာတဲ့အခါမှာလည်း အလှူအတန်း အကြီးအကျယ်ပြုတယ်။ ရဟန်းသံဃာတော်တွေကို ဆွမ်းလှူတယ်။ ဆင်းရဲသူဆင်းရဲသား ခိုကိုးရာမဲ့ များကိုလည်း အမြဲတန်း အစားအစာ ပေးကမ်းလေ့ ရှိတယ်တဲ့။

ဒါတင်မျှမက မိဂဒါဝုန် တောအရပ်မှာ ဆင်ဝင်ဆောင် လေးခုပါတဲ့ လေးဆောင်တွဲကျောင်း ကြီးတဆောင် ဆောက်လုပ်ပြီး ဘုရားအမှူးရှိတဲ့ သံဃာတော်များအား လှူဒါန်းတယ်။ မြတ်စွာဘုရားရှဲ့ လက်တော်မှာ ရေစက်သွန်းချလိုက်တာနဲ့တပြိုင်နက် တာဝတိံသာနတ်ပြည်ထက်မှာ သူ့အတွက် နတ် ဗိမာန်ကြီးပေ ပေါက်ထွက်နှင်ပြီး ဖြစ်နေတယ်တဲ့။

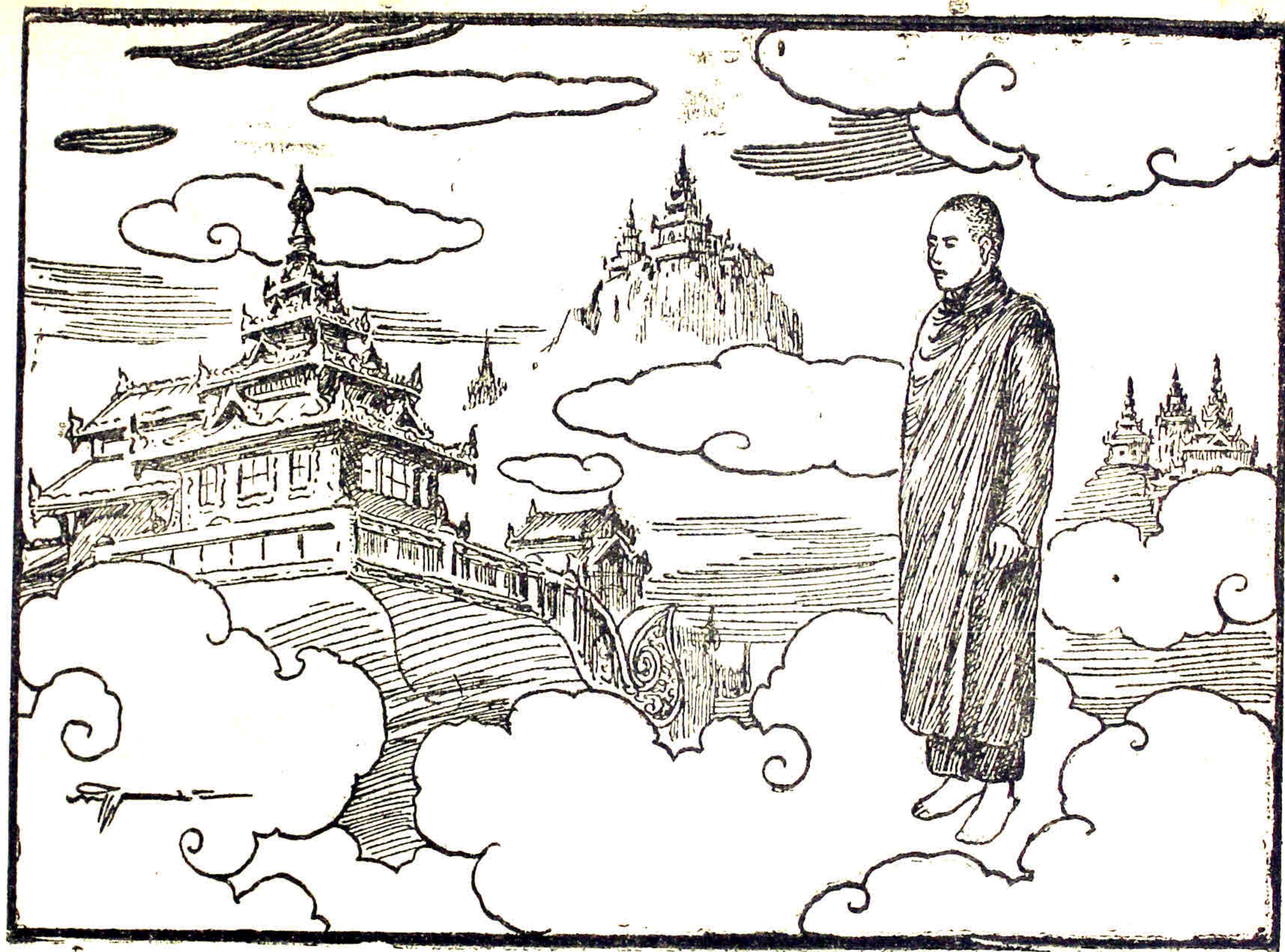
အဲဒီဗိမာန်ဟာ အရှေ့ အနောက် တောင် မြောက် ၁၂ ယူဇနာကျယ်ပြီး အမြင့်ယူဇနာ ၁၀၀ ခန့်တယ်။ ဇုတနာ ၇-ပါးနဲ့ပြီးတဲ့ နတ်ဗိမာန်ကြီးတဲ့။ ဒီအကြောင်းကို နန္ဒိယသုကြွယ်ကတော့ မသိသေးဘူးပေါ့။

တနေ့မှာ ရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးဟာ တာဝတိံသာနတ်ပြည်ကြွပြီး နန္ဒိယရဲ့ ဗိမာန်နားမှာ ရပ်နေတဲ့အခါ နတ်တွေ အဖူးအမြော်ရောက်လာကြပါတယ်။ ရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်က ဗိမာန်အသစ်အကြောင်းကို စုံစမ်းကြည့်တဲ့အခါ မိဂဒါဝုန်တောကျောင်းဒကာ နန္ဒိယသုကြွယ်အတွက် ကြိုတင်ပေါ်ထွက်နေတဲ့ ဗိမာန်ဖြစ်ကြောင်း နတ်သားတွေက လျှောက်ထားကြပါတယ်။

အဲဒီအခါ နန္ဒိယရဲ့အလုပ်အကျွေးဖြစ်မည့်နတ်သမီးတွေလဲ ဗိမာန်မှဆင်းသက်လာပြီး ရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်ကို ရိုသေစွာရှိခိုးကြတယ်။ နန္ဒိယသုကြွယ်ထံ စကားလက်ဆောင် ပါးကြတယ်။

“အရှင်ဘုရား.....၊ တပည့်တော်တို့ဟာ နန္ဒိယမောင်တော်ရဲ့ အလုပ်အကျွေးဖြစ်မည့် သူတွေပါ။ နန္ဒိယမောင်တော်ကို စောင့်မျှော်ရတာ ကြာလို့ ငြီးငွေ့လှပါပြီ။ မြေအိုးကိုခွဲပြီး ရွှေအိုးကိုယူသလို လူ့စည်းစိမ်ကို စွန့်ပြီး နတ်စည်းစိမ်ကို ယူဖို့ နတ်ပြည်သို့ အမြန်လာဖို့ မှာလိုက်တဲ့အကြောင်း အရှင်ဘုရားပြန်ရောက်ယင် မောင်တော်နန္ဒိယကို မိန့်ကြားတော်မူလိုက်ပါ” လို့ နတ်သမီးတွေက ဝိုင်းလျှောက်ကြတယ်တဲ့။

[၂၀] ကျောင်းဒကာနန္ဒိယသုကြွယ်အတွက်မသေမီကပင်နတ်ပြည်မှာ နတ်ဗိမာန်ပေါ်ထွက်နှင့်လျက်ရှိနေပုံ။

ရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန် ကိုယ်တော်မြတ်လဲ လူ့ပြည်ပြန်ရောက်တဲ့အခါ မြတ်စွာဘုရားထံ ချဉ်းကပ်ပြီး “ဘုန်းတော်ကြီးသောမြတ်စွာဘုရား၊ လူ့ပြည်ကကောင်းမှုရှင် မသေမီ သူ့အတွက် နတ်ပြည်ထက်မှာ ဘုံဗိမာန်ပေါ်ထွက်နှင့်ပါသလားဘုရား” လို့ မေးလျှောက်ပါတယ်။

အဲဒီအခါ မြတ်စွာဘုရားက “ချစ်သားမောဂ္ဂလာန်၊ နန္ဒိယသုကြွယ်အတွက် ပေါ်ထွက်ဖြစ်ထွန်းနှင့်နေတဲ့ နတ်စည်းစိမ်ကို တာဝတိံသာနတ်ပြည်မှာ သင်ကိုယ်တိုင်မြင်ခဲ့ပြီးပြီပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ငါဘုရားကို ပြန်မေးနေရတာလဲ” လို့ မိန့်ကြားတော်မူပါတယ်။

ဒါကြောင့် အလှူအတန်းပြုသူများ သေယင် နတ်ပြည်ရောက်တယ်။ မသေမီကပင် ဘုံဗိမာန်များလဲ ပေါက်နိုင်တယ်ဆိုတာကို သတိပြုကြပြီး တတ်စွမ်းသမျှ ဒါနပြုကြဖို့ပါပဲ။

လူဖြစ်ပြန်က လိုရာရ

အလှူအတန်းပြုသူများသေယင် နတ်ပြည်မရောက်တာတောင် လူပြန်ဖြစ်တဲ့အခါ ဥစ္စာ စီးပွားပေါများတယ်၊ လိုရာမရှား ရနိုင်တယ်တဲ့။

[၂၉] လူ့ပြည်ပြန်ရောက်ယင် နန္ဒိယသုကြွယ်အား ပြောကြားပေးပါရန် နန္ဒိယ၏အလုပ်အကျွေးဖြစ်မည့် နတ်သမီးများက ရှင်မောဂ္ဂလာန်ကို လျှောက်ထားနေကြပုံ။

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှာ မဟာသေနအမည်ရှိတဲ့ ပုဏ္ဏားကြီးတဦး ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ သူဟာ ရှင်သာရိပုတ္တရာရဲ့ဖခင် ဝဏ်ဇ္ဇပုဏ္ဏားကြီးရဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်တယ်။ ရှင်သာရိပုတ္တရာကိုလဲ သားအရင်းလို နှလုံးသွင်းရှိဟန် တူပါတယ်။

တနေ့မှာ ရှင်သာရိပုတ္တရာ ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးဟာ ဆွမ်းခံလှည့်လည်ယင်း သူ့အိမ်တံခါးဝရောက်လာပါတယ်။ သူ့ကိုသနားတာနဲ့ ချီးမြှောက်ဖို့ ကြွလာခြင်းပါပဲ။

ဒါပေမယ့် ပုဏ္ဏားကြီးခမြော ပစ္စည်းဥစ္စာပျက်ပြားပြီး ဆင်းရဲနွမ်းပါးနေချိန်ဖြစ်လို့ ဘာတခုမျှ လှူစရာမရှိတာနဲ့ ရှင်သာရိပုတ္တရာကို အတွေ့မခံပဲ ရှောင်တိမ်းနေရှာတယ်။

ရှင်သာရိပုတ္တရာလဲ နောက်နေ့ ဆက်ကြွပြန်တယ်။ သူလဲ အတွေ့မခံပဲ ဆက်လက် ရှောင်တိမ်းမြဲ ရှောင်တိမ်းနေတယ်။ သားအရင်းလို သူထင်မှတ်တဲ့ အရှင်မြတ်ကို ဘာတခုမျှ လှူစရာမရှိလို့ စိတ်မကောင်းတာနဲ့ ရှောင်နေခြင်းပါပဲ။

တနေ့မှာ သူ့အတွက်ရလာတဲ့ ပုဆိုးကြမ်းတထည်နဲ့ နို့ဆွမ်းတထပ်စာကို အရှင်မြတ်အား လှူဖို့ စောင့်မျှော်နေပါတယ်။

ဈာန်သမာပတ်မှ ထစဖြစ်တဲ့ အရှင်သာရိပုတ္တရာလဲ ပုဏ္ဏားကြီးရဲ့ အကြံအစည်ကို သိတာနဲ့ သူ့ကို ချီးမြှောက်ဖို့ ကြွရောက်တော်မူလာပါတယ်။

[၃၀] မဟာသေနပုဏ္ဏားကြီးသည် ဘာမျှလှူစရာမရှိ၍ ရှင်သာရိပုတ္တရာကို အတွေ့မခံပဲ ရှောင်ပုန်းနေရှာပုံ။

မဟာသေနပုဏ္ဏားကြီးလဲ ပုဆိုးကြမ်းနဲ့ နို့ဆွမ်းတထပ်စာကို အရှင်မြတ်အား အကုန်ဆက်တပ် လှူဒါန်းလိုက်တယ်။ ဒီကောင်းမှုကြောင့် အရှင်ဘုရားတို့ သိအပ်တဲ့တရားကို သိရပါလို့လဲဆိုတော့တည်း တယ်တဲ့။

အဲဒီ မဟာသေနပုဏ္ဏားကြီး သေတဲ့အခါ သာသတ္တိပြည်မှာ ရှင်သာရိပုတ္တရာရဲ့ အလုပ်အကျွေး ဆွမ်းဒကာတဦးအိမ်မှာ သွားဖြစ်ပါတယ်။

သူ့မိခင်ဟာ သန္ဓေသား စွဲကပ်တဲ့အချိန်ကစပြီး ကောင်းမြတ်တဲ့ ချင်ခြင်းတပ်ပါတယ်။ အဲဒီ ချင်ခြင်းက ရှင်သာရိပုတ္တရာ အမှူးရှိတဲ့ သံဃာတော်ငါးရာကို နို့ ဃနာဆွမ်းဆက်ကပ်လှူဒါန်းချင်တယ်။ သံဃာတော်များစားလို့ကျန်တဲ့ နို့ဆွမ်းကို သူကိုယ်တိုင် ယောဂီအဝတ်ဝတ်ပြီး စားချင်တယ်တဲ့။

ဒါနဲ့ သူ့ရဲ့ဆွေတွေမျိုးတွေက ရှင်သာရိပုတ္တရာ အမှူးရှိတဲ့ သံဃာတော်တွေကို နို့ ဃနာဆွမ်း လှူဒါန်းပြီး မိခင်လောင်း ချင်ခြင်းတပ်တာကို ပြောပျောက်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးကြတယ်။

အဲဒီအမျိုးသမီးဟာ ကိုးလလွန်မြောက် ဆယ်လရောက်တော့ သားယောက်ျားလေးဖွား မြောက်ပါတယ်။ ကလေးရဲ့ မွေးနေ့မင်္ဂလာပွဲမှာ ရှင်သာရိပုတ္တရာ အမှူးရှိတဲ့ သံဃာတော်တွေကို နို့ ဃနာဆွမ်း ဆက်ကပ်လှူဒါန်းတယ်။ ကလေးငယ်ကိုလဲ ရေမိုးချိုးပေးပြီး တစ်သိန်းတန် ကမ္မလာအခင်း ပေါ်မှာ သိပ်ထားပါတယ်။

[၃၁] မိမိအတွက် ရှားရှားပါးပါးရလာသော ပုဆိုးကြမ်းနှင့် နို့ဆွမ်းတထပ်စာကို မဟာသေနပုဏ္ဏားကြီးက ရှင်သာရိပုတ္တရာအား အကုန် လှူဒါန်းနေပုံ။

အဲဒီကလေးငယ်ဟာ ရှင်သာရိပုတ္တရာကိုမြင်တဲ့အခါ “ဒါ ငါ့ဆရာပဲ၊ ငါ့ဆရာကြောင့်ဒီစည်းစိမ်ကို ငါရတာပဲ၊ ငါ့ဆရာကို ဒီကမ္မလာ အခင်းလှူမှပဲ” လို့ အကြံဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကျောအောက်က ကမ္မလာအခင်းကို သူ့လက်ချောင်းကလေးများနဲ့ တဖြည်းဖြည်းဆွဲကာ လုံးယူတယ်။ လူကြီးတွေက ကလေးလက်နဲ့ ကမ္မလာအခင်း ပြုတယ်ထင်ပြီး ဖြုတ်ပယ်ဖို့ကြိုးစားယင် ကလေးက ငိုတယ်တဲ့။

ဒါနဲ့ ကမ္မလာနဲ့အတူ ကလေးငယ်ကို ရှင်သာရိပုတ္တရာကိုယ်တော်မြတ်ရဲ့ ခြေရင်းမှာ ကပ်ပြီး ချပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီအခါ ကလေးငယ်ဟာ လက်ထဲကကမ္မလာကို သူ့ဆရာဟောင်းအား လှူဒါန်းတဲ့အနေနဲ့ လွှတ်ချလိုက်တယ်တဲ့။

ဒီတော့မှ လူကြီးတွေက ကလေးရဲ့ဆန္ဒကိုရိပ်စားမိသွားပါတယ်။ ကလေးကိုလဲရှင်သာရိပုတ္တရာရဲ့ လူနာမည် ဥပတိဿကိုစွဲယူပြီး ‘တိဿ’ လို့ အမည် ပေးပါတယ်။

တိဿလေး ၇-နှစ်သားရောက်တဲ့အခါ သူ့ဆန္ဒအတိုင်း မိဘတွေက ရှင်သာရိပုတ္တရာထံမှာ ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ ရှင်ပြုပေးကြတယ်။ ဘုရားအမှူးရှိတဲ့သံဃာတော်တွေကို ရေမရေတဲနို့ ဃနာဆွမ်းကိုချည်း ၇-ရက်လုံးလုံး ဆက်တိုက် လှူဒါန်းဆက်ကပ်တယ်တဲ့။

[၃၂] မဟာသေနဝင်စားသူ ကလေးငယ်က မိမိကျောအောက်က တစ်သိန်းတန် ကမ္မလာ အခင်းကို ရှင်သာရိပုတ္တရာအား လှူလို၍ လက်ကလေးများနှင့်ဆွဲပြီး လုံးယူနေပုံ။

၈-ရက်မြောက်နေ့မှာ ရှင်တိဿ ဆွမ်းခံထွက်တယ်။ မြို့သူမြို့သားတွေက ကိုရင်လေးကို ဆွမ်းပွဲ (ဆွမ်းသပိတ်) ငါးရာနှင့် ဆွမ်းပွဲအောက်ခံ ကရွတ်ခွေ(သပိတ်ခြေ)အဖြစ် ပုဆိုး အထည် ငါးရာပါ လောင်းလှူကြတယ်။

နောက်နေ့ကျတော့ အလှူရှင်တွေက ဆွမ်းပွဲငါးရာနှင့် ပုဆိုးအထည်ငါးရာကို ကျောင်းနားအထိ လာရောက်လောင်းလှူကြပါတယ်။ ၂ ရက်ပေါင်းမှာ ဆွမ်းပွဲတစ်ထောင်နှင့် ပုဆိုးတစ်ထောင် ရရှိ ပါတယ်။ ဒါတွေအားလုံးကိုလဲ သံဃာတော်များအား ကိုရင်တိဿက လှူဒါန်းပစ်တယ်တဲ့။

အခါတပါး ချမ်းအေးတဲ့နေ့အနေမှာ ခုနစ်နှစ်အရွယ် သာမဏေငယ် ရှင်တိဿဟာ ကမ္မလာ ခြုံထည်အလိုရှိကြတဲ့ သံဃာပေါင်းတစ်ထောင်ကို ဦးဆောင်ပင့်သွားပြီး ကမ္မလာခြုံထည် အလှူခံကြ ပါတယ်။ မြို့ထဲမရောက်မီပင် ခြုံထည်ငါးရာ ရတယ်။ မြို့ထဲရောက်တော့ နောက်ထပ် ကမ္မလာ ခြုံထည် ငါးရာ ရပြန်တယ်တဲ့။

ဒီလို လှူတဲ့တန်းတဲ့ သူတွေ ပေါများပြီး ဧည့်သည်တွေ အလာများလွန်းလို့ ရှင်တိဿဟာ မြို့မှာနေရတာ ငြီးငွေ့လာပါတယ်။ ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားထံ ကမ္မဋ္ဌာန်းတောင်း၊ ဘောကျောင်း တကျောင်းမှာ သွားရောက် ဝါကပ်၊ တရားအလုပ်ကို မပြတ်ကြိုးစားအားထုတ်လိုက်တာ ခုနစ်နှစ် သားအရွယ်မှာပဲ ရဟန္တာ ဖြစ်သွားပါတယ်တဲ့။

[၃၃] ကမ္မလာခြုံထည်အလိုရှိသူသံဃာတစ်ထောင်ကိုပင့်ဆောင်ပြီးရှင်တိဿလေးကမ္မလာအလှူခံထွက်နေပုံ

ဒီ ရှင်တိဿလေးဟာ ဆွေမျိုးမိဘတွေကလဲ ချမ်းသာ၊ လှူဒါန်းသူ ဒကာဒကာမတွေကလဲ ပေါများပြီး လိုရာမရှားရနိုင်တာဟာ ဘာကြောင့်လဲဆိုယင် မဟာသေနပုဏ္ဏားကြီးဘဝက အလှူဒါန ပြုခဲ့လို့ပါပဲတဲ့။

ကဲ....ပဉ္စမ အမေးအဖြေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောလာလိုက်တာ တော်တော်တောင် များလွန်း သွားပြီ။ အကျဉ်းချုပ် ဆောင်ပုဒ်ကလေးတွေဆိုပြီး အဆုံးသတ်ကြဦးစို့။

မေး။ ။အချို့လူတွေ ဆင်းရဲလှလို့၊ အချို့လူက ချမ်းသာတယ်။
ဒီလိုဖြစ်တာ ဘာကြောင့်လဲလို့၊ ကွဲကွဲပြားပြား သိချင်တယ်။

ဖြေ။ ။မလှူဒါန်းသူ သေယင်မလွဲပဲ၊ အပါယ်ငရဲ ကျလိမ့်မယ်။
လူဖြစ်ပြန်သော် ဥစ္စာမဲ့လို့၊ ဆင်းရဲတွင်းလဲ နက်တတ်တယ်။
လှူဒါန်းတဲ့သူ သေယင်မှတ်တော့၊ နတ်ပြည်ခြောက်ထပ် ရောက်ရမယ်။
လူဖြစ်ပြန်သော် ဥစ္စာများလို့၊ လိုရာမရှား ရနိုင်တယ်။
မှတ်ကွယ်၊ မှတ်ကွယ်။

ဆဋ္ဌမ မေး၊ ဖြေ စကားဖြေ

မြတ်စွာဘုရား.....အချို့လူတွေဟာ အမျိုးယုတ်ကြပါတယ်။ အချို့လူတွေကတော့ အမျိုးမြတ်ကြပါတယ်။ လူချင်းတူပါလျက် ဒီလို “အမျိုးယုတ်၊ အမျိုးမြတ်” ကွဲပြားရတာဟာ ဘာကြောင့်ပါလဲ။

သုဘပုဏ္ဏား.....ဒီလောကမှာ ယောကျ်ားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မိန်းမပဲဖြစ်ဖြစ် အချို့လူတွေဟာ ခက်ထန်တယ်၊ ထောင်လွှားတက်ကြွတယ်၊ ရှိခိုးထိုက်သူကိုလဲ ရှိမခိုး၊ ခရီးဦး ကြိုဆိုထိုက်သူကိုလဲ ခရီးဦးမကြိုဆို၊ နေရာပေးထိုက်သူကိုလဲ နေရာမပေး၊ လမ်းဖယ်ပေးထိုက်သူကိုလဲ လမ်းဖယ်မပေး၊ အရိုအသေပြုထိုက်သူကိုလဲ အရိုအသေမပြု၊ အလေးပြုထိုက်သူကိုလဲ အလေးမပြု၊ မြတ်နိုးထိုက်သူကိုလဲ မမြတ်နိုး၊ ပူဇော်ထိုက်သူကိုလဲ မပူဇော်ကြပေ။

ဒီလို ကြီးမြတ်သူကို အရိုအသေ မပြုတာဟာ မှားယွင်းတဲ့ ကံပဲ။ ဒီလူမျိုးသေယင် ချမ်းသာကင်းရာ၊ မကောင်းတဲ့လားရာ၊ ဖရိုဖရဲကျရာ ငရဲရွာသို့ ရောက်ရတတ်တယ်။

တကယ်လို့ ငရဲမကျပဲ လူပြန်ဖြစ်ယင်လဲ အမျိုးယုတ်တတ်တယ်။ ဒီလိုအရိုအသေ ပြုထိုက်သူ ပူဇော်ထိုက်သူကို အရိုအသေမပြုတာ၊ မပူဇော်တာဟာ ယုတ်နိမ့်တဲ့အမျိုးမှာ ဖြစ်စေတတ်တဲ့အကျင့်ဆိုးပင် ဖြစ်တယ်။

သုတပုဏ္ဏား....ဒီလောကမှာ ယောကျ်ားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မိန်းမပဲဖြစ်ဖြစ် အချို့ လူတွေကျတော့ ခက်ထန်ထောင်လွှားမှု မရှိဘူး၊ ရှိခိုးထိုက်သူကိုလဲ ရှိခိုးတယ်၊ ခရီးဦး ကြိုဆိုထိုက်သူကိုလဲ ခရီးဦးကြိုဆိုတယ်၊ နေရာပေးထိုက်သူကိုလဲ နေရာပေးတယ်၊ လမ်းဖယ်ပေးထိုက်သူကိုလဲ လမ်းဖယ်ပေးတယ်။ အရိုအသေပြုထိုက်သူကိုလဲ အရိုအသေပြုတယ်၊ အလေးပြုထိုက်သူကိုလဲ အလေးပြုတယ်၊ မြတ်နိုးထိုက်သူကိုလဲ မြတ်နိုးတယ်၊ ပူဇော်ထိုက်သူကိုလဲ ပူဇော်တယ်။

ဒီလို ကြီးမြတ်သူကို ရိုသေတာ ပူဇော်တာဟာ ကောင်းတဲ့ကံ ဖြစ်တယ်။ ဒီလူမျိုး သေယင် ကောင်းတဲ့လားရာ နတ်ပြည်နတ်ရွာ ချောက်ရတယ်။

လူပြန်ဖြစ်ယင်လဲ မြင့်မြတ်တဲ့ အမျိုးမှာ ဖြစ်ရတယ်။ ဒီလို ပာနိမာနမရှိပဲ ကြီးမြတ်သူကို အရိုအသေပြုတာ ပူဇော်တာဟာ မြင့်မြတ်တဲ့အမျိုးမှာ ဖြစ်စေတတ်တဲ့ အကျင့်ပင် ဖြစ်တယ်။

အခု ဖော်ပြခဲ့တာတွေကတော့ မြောက်ဥဠေကံ အမေးအဖြေ ဆိုလိုချက် စကားပြေပါပဲ။

မိဟင်္ဂေကံ ဝါသွား

မိမိထက် အသက်အရွယ် ဂုဏ်သိက္ခာကြီးသူ မိဘ၊ ဆရာသမား၊ ရဟန်း၊ သံဃာစတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို မရိုမသေ မထီမဲ့မြင် ပြုသူများ သတိတရားရကြစေဖို့ အမိကို စော်ကားလို့ ငရဲရောက်သွားတဲ့ သဌေးသားအကြောင်း ဆက်ကြဦးစို့။

ကဿပ မြတ်စွာဘုရားရှင် လက်ထက်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ ဘုရားအလောင်းတော်ဟာ တန်ခိုးကြီး ရုက္ခစိုး နတ်မင်းတဦး ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ အဲဒီ နတ်မင်းဟာ အခါတပါးမှာ ဥဿဒငရဲသို့ အခြေ အရံများနှင့်အတူ သွားရောက်လည်ပတ် ကြည့်ရှုပါတယ်။

အဲဒီငရဲက ငရဲသူငရဲသားတွေဟာ ခေါင်းပေါ်မှာ အသွားထက်လှတဲ့ဓားစက်ကို ရှက်ထား ကြရတယ်။ ဓားစက်ရှုလို့ သွေးတွေစီးကျပြီး အလွန်ကြီးမားတဲ့ ဆင်းရဲဒုက္ခကို ခံစားကြရတယ်။

အဲဒီမှာ အလောင်းတော်နတ်မင်းကို မိတ္တဝိန္ဒက အမည်ရှိတဲ့ ငရဲသားက သူဟာ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို ဓားစက်ကြီးရှက်ရပြီး ဆင်းရဲခံရတာလဲလို့ မေးမြန်းတယ်။ နတ်မင်းက “သင်ဟာ အလိုရမက် ကြီးတယ်။ မိဘစကားနားမထောင်ခဲ့ဘူး၊ အမိကို စော်ကားခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီလို ဆင်းရဲမျိုး ခံစားနေရတာဖြစ်တယ်” လို့ ဖြေကြားပါတယ်။

အဲဒီ မိတ္တဝိန္ဒကဟာ ဗာရာဏသီပြည်မှာ ကုဋေရှစ်ဆယ် ကြွယ်ဝတဲ့ သဌေးသားဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်။ သူ့မိဘတွေဟာ သောတာပန်အရိယာတွေဖြစ်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် သူကတော့ ကိုယ်ကျင့်သီလမရှိ ဘူး၊ ရတနာသုံးပါးကိုလဲ ယုံကြည်လေးစားမှု မရှိဘူးတဲ့။

သူ့ဖခင်သေဆုံးတဲ့အခါ မိခင်က အိမ်ထောင်ဦးစီးဖြစ်လာတယ်။ အမိဖြစ်သူဟာ ဘဦးတည်း သောသား မိတ္တဝိန္ဒကကို လိမ်မာရေးခြားရှိစေလိုတယ်။ လူဖြစ်ရကျိုး နပ်စေလိုတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့သားကို အလှအတန်းပြုခိုင်းတယ်၊ သီလယူခိုင်းတယ်၊ ဥပုသ်စောင့်ခိုင်းတယ်၊ တရားနာခိုင်းတယ်။

သူကတော့ မိခင်စကားကို လုံးဝနားမထောင်ဘူး။ “ဒါတော့ ကျုပ်ကို လာမပြောနဲ့၊ သေယင် ရောက်ချင်တဲ့နေရာ ရောက်ပစေ” လို့ မချီမသေ ပြန်ပြောလေ့ရှိတယ်။

အမိဖြစ်သူကလဲ လက်မလျှော့ဘူး။ တနေ့မှာ အမျိုးမျိုးချော့မော့ပြီး ဥပုသ်စောင့်ခိုင်းတယ်။ ဥပုသ်စောင့်ရာက ပြန်လာယင် ငွေတစ်ထောင်ပေးမယ်လို့ ပြောပါတယ်။

မိတ္တဝိန္ဒကဟာ ငွေတစ်ထောင်လိုချင်တာနဲ့ ကျောင်းတော်သွားတယ်။ သီလယူရုံယူပြီး ဇရပ် တခုမှာ ညအိပ်တယ်။ သူ့မိခင်ကတော့ တညလုံး သူ့သား တရားနာနေတယ်လို့ ထင်ရှာတယ်။

ဒါကြောင့် သားပြန်လာယင် တရားဟော ဘုန်းကြီးတပါးပါး ပါလာလိမ့်မယ်ထင်ပြီး နေရာ အသင့် ခင်းထားတယ်။ ယာဂုံလည်း အသင့် ကျိုထားတယ်တဲ့။

မိုးလင်းတော့ မိတ္တဝိန္ဒကဟာ အိမ်ကို တယောက်တည်းရောက်လာတယ်။ အမိက တရားဟော ဘုန်းကြီး ပါမလာဘူးလားလို့ မေးတဲ့အခါ “ခင်ဗျား တရားဟောဘုန်းကြီးကို ကျုပ်က ဘာလုပ် ရမှာလဲ၊ ငွေတစ်ထောင်သာ လိုချင်တယ်၊ မြန်မြန်ပေး” လို့ အတင်းတောင်းတယ်တဲ့။

ငွေတစ်ထောင်ရတဲ့အခါ အဲဒီငွေနဲ့အရောင်းအဝယ်လုပ်လိုက်တာ ကံအားလျော်စွာငွေတစ်သိန်း နှစ်သောင်းရတယ်။ သူဟာ လေ့ဖြင့် ကုန်ရောင်းသွားမည်ပြုတဲ့အခါ အမိက သူ လက်ကိုဆွဲပြီး အတင်း

[၃၄] သားမိုက်မိတ္တဝိန္ဒကကို အမိက ဆုံးမစကား ပြောကြားနေပုံ။

တားတယ်။ သားမိုက် မိတ္တဝိန္ဒကဟာ အမိစကားနားမထောင်ရုံတင်မက အမိကို ချီနှက် တွန်းလှဲ ထားခဲ့ပြီး သမုဒ္ဒရာသို့ လှေဖြင့် ထွက်သွားတယ်တဲ့။

နောက် ၇-ရက်အကြာမှာ သူတို့စီးလာတဲ့လှေဟာ သမုဒ္ဒရာအလယ်မှာ သူ့ကြောင့် ရပ်နေ ပါတယ်။ သူယုတ်မာ မဲချတဲ့အခါ ၃-ကြိမ်တိုင်တိုင် မိတ္တဝိန္ဒကချည်း မဲကျပါတယ်။ ဒါနဲ့ လှေသမား တွေဟာ သူ့ကို ဖောင်ပေါ်တင်ပြီး သမုဒ္ဒရာထဲ မျှောချထားခဲ့ပါတယ်။ ဒီတော့မှ လှေလဲ ခရီး ဆက်ထွက်လို့ ရသွားတယ်။

မိတ္တဝိန္ဒကဟာ ဖောင်ပေါ်မှာ အိပ်လိုက်သွားတဲ့အခါ ကျန်းငယ်တစ်ခုကို ရောက်သွားပါတယ်။ အဲဒီမှာ ဖန်ဗိမာန်ရှင် ၇-ရက်စံ၊ ၇-ရက်ခံ ဝေမာနိက ပြိတ္တာမ ၄-ဦးနဲ့တွေ့ပြီး ၇-ရက် နတ် စည်းစိမ် စံစားရတယ်။

အဲဒီ ပြိတ္တာမများ ၇-ရက် ဆင်းရဲခံဖို့အသွားမှာ သူလဲ ရွှေဆက် ခရီးထွက်ခဲ့ပြန်တယ်။

နောက်တကျန်းသို့ အရောက်မှာ ငွေဗိမာန်ရှင် ၇-ရက်စံ၊ ၇-ရက်ခံ နတ်ပြိတ္တာမ ၈-ယောက်နဲ့ တွေ့ပြီး ၇-ရက်တိုင်တိုင် နတ်စည်းစိမ် စံစားရတယ်။ အဲဒီ နတ်ပြိတ္တာမများ ၇-ရက် ဆင်းရဲခံဖို့ အသွားမှာ သူလဲ ရွှေဆက်ပြီး ခရီးထွက်ခဲ့ပြန်တယ်။

တတိယအကြိမ် ကျန်းငယ်တစ်ခုကို ရောက်တဲ့အခါ ပတ္တမြားဗိမာန်ရှင် ၇-ရက်စံ၊ ၇-ရက်ခံ နတ်ပြိတ္တာမ ၁၆ ဦးနဲ့တွေ့ပြီး ၇-ရက်တိုင်တိုင် နတ်စည်းစိမ် စံစားပျော်မွေ့ခဲ့ရပြန်တယ်။

အဲဒီ နတ်ပြိတ္တာမများ ဆင်းရဲခံဖို့အသွားမှာ သူလဲ ခရီးဆက်ပြီးထွက်ခဲ့ပြန်ရာ ကျွန်းငယ်တခု အရောက်မှာ ရွှေဗိမာန်ရှင် နတ်ပြိတ္တာမ ၃၂-ဦးနှင့် တွေ့ပြီး နတ်စည်းစိမ်ကို ၇-ရက်စံစားရပြန်တယ်။

အဲဒီ နတ်ပြိတ္တာမများ ၇-ရက် ဆင်းရဲခံဖို့အသွားမှာ သူတို့ပြန်လာတဲ့အထိ စောင့်ဖို့မှာကြား တာတောင် မသိစောင့်တော့ပဲ ဆက်ပြီး ခရီးထွက်ခဲ့ပြန်ရာ တံခါး ၄-ခုရှိပြီး သံတံတိုင်းကာရံထားတဲ့ ဥဿဒဇရဲထဲ ရောက်သွားရတယ်။ “ဒီတိုင်းပြည်မှာဝင်ပြီး မင်းလုပ်ဦးမယ်” ဆိုတဲ့အကြံကြီးနဲ့ဝင်ရောက် ခဲ့ခြင်းပါပဲ။

မိတ္တဝိန္ဒကဟာ ခေါင်းပေါ်မှာ ဓားစက်ရွက်ပြီး ကြီးမားစွာ ဆင်းရဲခံစားနေရတဲ့ ငရဲသား တယောက်ကိုတွေ့တဲ့အခါ ဓားစက်ကိုပုဒုမ္မာကြာပန်းထင်ပြီးတောင်းတယ်တဲ့။ “ငရဲပန်းကိုရွှေပန်းထင်” ဆိုတဲ့ ဆိုရိုးစကားဟာ ဒီဝတ္ထုကိုအကြောင်းပြုပြီး ပေါ်လာဟန် တူပါတယ်။

ပထမတော့ ငရဲသားက ပုဒုမ္မာကြာပန်းမဟုတ်ကြောင်း၊ ကြောက်စရာကောင်းအောင်အသွား ထက်လှတဲ့ ဓားစက်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပါသေးတယ်။ ပြောမရပဲ အကြိမ်ကြိမ်တောင်းလွန်းတာနဲ့ နောက်ဆုံးမှာ မိတ္တဝိန္ဒကကို ဓားစက် ပေးသွားတယ်။ မိတ္တဝိန္ဒကလဲ ခေါင်းပေါ်ရောက်မှပဲ အသွား ထက်တဲ့ဓားစက်မှန်း သိတော့တယ်။

ပထမငရဲသားမှာ အကုသိုလ်ကံကုန်လို့ ငရဲပြည်ကလွတ်မြောက်သွားပေမယ့် သူ့မှာတော့ အဲဒီ အချိန်ကစပြီး အသွားထက်လှတဲ့ ဓားစက်ကြီး ခေါင်းပေါ်ရွက်ကာ ဆင်းရဲဒုက္ခ ခံရပါတော့တယ်။

မိတ္တဝိန္ဒကဟာ ဝေမာနိကပြိတ္တာမမျှားနှင့်တွေ့ပြီး နတ်စည်းစိမ်စံစားရတာကတော့ အမိစကားကို တကြိမ်မျှ နားထောင်ပြီး တရက်တာမျှ ဥပုသ်စောင့်ခဲ့လို့ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီအချက်ကိုကြည့်ယင် မိဘဆရာသမားတို့ရဲ့ ကောင်းမြတ်တဲ့အဆုံးအမကို လိုက်နာကျင့်ကြံတာဟာ မိမိတို့အတွက် အကျိုးအမြတ်ထွက်နိုင်တယ်ဆိုတာကို လူငယ်လူရွယ်များ သတိပြုကြဖို့ပါပဲ။

အသွားထက်လှတဲ့ ဓားစက်ကြီးရွက်ပြီး ကြီးမားလှတဲ့ဆင်းရဲခံစားရတာကတော့ အမိစကားကို နားမထောင်ပဲ အမိကို စော်ကားခဲ့လို့ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် ကြီးမြတ်သူကိုမရိုမသေပြုယင် ငရဲရောက်တတ်တယ်ဆိုတာ သတိပြုကြပြီး မရိုမသေ မပြုမိကြဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။

လူဖြစ်ပြန်က မျိုးညွှတ်

ကြီးမြတ်သူကို မရိုမသေပြုမိလို့ လူပြန်ဖြစ်တဲ့အခါ အမျိုးညွှတ်တဲ့ ဝတ္ထုကြောင်းလေးဆက်ကြည့်စို့။

မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်က သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းဒကာ အနာထပိုဏ်သဌေးအိမ်မှာ ပုဏ္ဏိကာအမည်ရှိတဲ့ ကျွန်မငယ်တဦး ရှိခဲ့ဖူးတယ်။

[၃၅] အမိကိုစော်ကားခဲ့သူ မိတ္တဝိန္ဒ က ဥဿဒငရဲ၌ ဓားစက်ရွက်ပြီး ဆင်းရဲဒုက္ခခံနေရပုံ။

သူဟာ ရေခပ်ကျွန်မတဦးရဲ့ သမီးဖြစ်တယ်။ အနာထပိဏ်သဌေးရဲ့ တစ်ရာမြောက် ကျွန်မငယ် ဖြစ်လို့ သူ့ကို ပါဠိလို “ပုဏ္ဏိကာ” လို့ ခေါ်ခြင်းပါပဲ။ မြန်မာလို ခေါ်မယ်ဆိုရင်တော့ “ရာပြည့်ကျွန်” လို့ ခေါ်နိုင်ပါတယ်။ အဲဒီ ပုဏ္ဏိကာလေးဟာ ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းအေးလှတဲ့အခါမျိုးမှာတောင် အရှင်သခင်တွေ ဆူမှာ ကြိမ်းမှာ အပြစ်ပေးမှာ ကြောက်တာနဲ့ မြစ်ဆိပ်သွားပြီး ရေထဲဆင်းကာ ရေခပ်ရရှာတယ်တဲ့။

ဒါပေမယ့် နောက် အတော်ကြာတော့ သဌေးက သူ့ကို ကျွန်အဖြစ်မှ လွတ်ငြိမ်းခွင့်ပေးလိုက် ပါတယ်။ အဲဒီအခါ ပုဏ္ဏိကာဟာ သဌေးထံခွင့်ပန်ပြီး ရဟန်းမ ပြုသွားပါတယ်။ ဝိပဿနာတရား အလုပ် အားထုတ်တဲ့အခါ မကြာမီ ရဟန္တာမဖြစ်သွားတယ်တဲ့။

အဲဒီ ပုဏ္ဏိကာထေရီဟာ ပရိနိဗ္ဗာန်မပြုခင်မှာ မြတ်စွာဘုရားကို သူ့အကြောင်းတွေပြန်ပြောင်း လျှောက်ထားသွားပါတယ်။

သူဟာ ဝိပဿီ၊ သိခီ၊ ဝေဿဘူ၊ ကကုသန်၊ ကောဏာဂုံနှင့် ကဿပ ဒီ ဘုရား ၆-ဆူရဲ့ သာသနာမှာ ရဟန်းမ ပြုခဲ့ဖူးပါတယ်။ တရားအလုပ် ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ပညာရှိပြီး ဣန္ဒြေစောင့်စည်းသူလဲ ဖြစ်ခဲ့တယ်။ တရား အဟောအပြော ကောင်းသူလဲ ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်တဲ့။

[၃၆] ရှေးဘုရားခရီးကဆူ လက်ဆက်ငယ် ပညာတတ် အပြောအဟောကောင်း ဘိက္ခုနီမ ဖြစ်ခဲ့စဉ်က ကြီးမြတ်သူကို မရိုမသေပြုခဲ့မိ၍ ယခု ဘုရားလက်ထက်၌ ရေခပ်ကျွန်မ လာဖြစ်နေရသူ ပုဏ္ဏိကာ။

ဒါပေမယ့် အဲဒီ ပညာဗဟုသုတကို အကြောင်းပြုပြီး မာန်မာန အလွန် ခက်ထန်ခဲ့ဖူးတယ်။ သိသရှိသူ အခြားရဟန်းမများကို မထိမဲ့မြင် မရိုမသေ ပြုခဲ့ဖူးတယ်တဲ့။

အဲဒီလို မရိုမသေပြုခဲ့မိလို့ ယခု ပုဏ္ဏိကာဘဝမှာ ကျွန်မ လာဖြစ်ရခြင်း ဖြစ်တယ်လို့ သူ့အကြောင်းကို သူ့ကိုယ်တိုင် ထုတ်ဖော်ဝန်ခံ လျှောက်ကြားသွားပါတယ်။

ဒါကြောင့် ကြီးမြတ်သူကို မရိုမသေ ပြုမိယင် အမျိုးညွတ်တတ်တယ်ဆိုတာကို သတိပြုကြဖို့ပါပဲ။

ခါငှက်၊ ဆင်၊ မျောက်၊ နတ်ပြည်ရောက်

ကြီးမြတ်သူကို အရိုအသေပြုခြင်းဟာ ရှေးသူတော်ကောင်းတို့ရဲ့ အစဉ်အလာကောင်းတရပ် ဖြစ်တယ်။ ရှေးအခါက ဘုရားအလောင်း ခါ၊ ရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်အလောင်း ဆင်နဲ့ ရှင်သာရိပုတ္တရာ အလောင်း မျောက်တို့ဟာ ဟိမဝန္တာတောက ပညောင်ပင်တပင်မှာ အတူနေထိုင်ကြပါတယ်တဲ့။

သူတို့ဟာ အစကတော့ အချင်းချင်း အရိုအသေမပြုပဲ အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ ပေါ့ပေါ့ဆဆနေခဲ့ကြပါတယ်။ နောက်ကျမှ “ငါတို့ဟာ ဒီလိုနေလို့မသင့်ဘူး၊ ကြီးသူကို ငယ်သူက ရိုသေပြီးနေကြမှ သင့်မယ်” လို့ တိုင်ပင် သဘောတူ ဆုံးဖြတ်ကြပါတယ်။ အသက်ကြီးသူကို ရှာတဲ့အခါ ပညောင်ပင်ရဲ့ အသက်ကို စံထားပြီး ရှာကြပါတယ်။

ရှေးဦးစွာ မျောက်က “ငါဟာ ငယ်ငယ်တုန်းက မြေကြီးပေါ်မှာထိုင်ပြီး ဒီပညောင်ပင်ရဲ့ ခေါင်ဖျားကို ငါ့လက်နဲ့ လှမ်းကိုင်ဆွတ်ခဲ့ဖူးတယ်” လို့ ပြောပါတယ်။

အဲဒီနောက် ဆင်က “ငါဟာ ငယ်ငယ်တုန်းက ဒီ ပညောင်ပင်ငယ်ကို ပေါင်ကြားနဲ့ ခုခံပြီး ကျော်လွှားသွားခဲ့ဖူးတယ်” လို့ ပြောဆိုပါတယ်။

နောက်ဆုံး ခါအလှည့်ရောက်တော့ “ဒီ ပညောင်ပင်ဟာ ငါ ပညောင်သီးစားပြီး စွန့်ပစ်ခဲ့တဲ့ မစင်မှ ပေါက်လာတာဖြစ်တယ်” လို့ ပြောပြပါတယ်။

သူတို့သုံးဦးရဲ့ ပြောစကားကို ပြန်လည်တိုက်ဆိုင်ကြည့်လိုက်တော့ ခါငှက်ဟာ အသက်အကြီး ဆုံးဖြစ်တယ်ဆိုတာ သိလာကြပါတယ်။

အဲဒီအချိန်ကစပြီး အသက်ကြီးသူ ခါမင်းကို ဆင်နှင့်မျှော်တို့က အရိုအသေ ပြုကြတယ်။ ခါမင်းကလဲ အသက်ငယ်သူများကို ဆုံးမသြဝါဒပေးတယ်။

သူတို့အားလုံးဟာ တုံ့ရစ္ဆာန်တွေ ဖြစ်ကြပေမယ့် ကြီးသူကို ငယ်သူက ရိုသေ၊ ငယ်သူကို ကြီးသူက မေတ္တာထားပြီး နေသွားကြလို့ သေဆုံးတဲ့အခါ နတ်ပြည်ရောက်ကြရတယ်တဲ့။

ဒါကြောင့် ကြီးမြတ်သူကို အရိုအသေပြုတာဟာ နတ်ပြည်ရောက်ကြောင်း တရားကောင်း ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သတိပြု လိုက်နာကြဖို့ပါပဲ။

လူဖြစ်ပြန်က အကျိုးရ

မိမိထက် အသက် သိက္ခာ ဂုဏ်ဝါကြီးသူများအား အရိုအသေ အလေးအမြတ် ပြုတတ်သူကို “ဆရာကောင်းတပည့်ပီသပါပေတယ်။ မိကောင်းဖခင်သားသမီးမှန်ပါပေတယ်။ လူလိမ္မာလူယဉ်ကျေး

လေးတွေပဲ၊ အမျိုးကောင်းသား၊ အမျိုးကောင်းသမီးလေးတွေ ဖြစ်ပါပေတယ်” စသည်ဖြင့် မြင်ရသူ အပေါင်း သူတော်ကောင်းတို့က ချီးမွမ်းပြောဆိုကြမြဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီလိုအရိုအသေပြုတတ်သူဟာ ဒီ ဘဝမှာတင် “လူလိမ္မာ၊ လူယဉ်ကျေး၊ အမျိုးကောင်းသား သမီးအဖြစ်” အသိအမှတ်ပြုခံရတာကို ကြည့်ရှုရခြင်းအားဖြင့် “ကြီးမြတ်သူကို ရိုသေသူများ သေလို့ လူပြန်ဖြစ်ယင် အမျိုးမြတ်တယ်” ဆိုတဲ့ ဘုရားဟောစကား မှန်ကန်ကြောင်း စာရှုသူ မှန်းဆသိနိုင် ကောင်းပါပြီ။

ကဲ... ၆-ခုမြောက် အမေးအဖြေနဲ့ ပတ်သက်လို့တော့ တော်လောက်ပါပြီ။ အကျဉ်းချုပ် ဆောင်ပုဒ်ကဗျာလေးတွေဆိုပြီး အဆုံးသတ်ကြစို့။

မေး။ ။ အချို့လူတွေ မျိုးရိုးညံ့လို့၊ အချို့မျိုးဇာတ် မြတ်ပါတယ်။

ဒီလိုဖြစ်တာ ဘာကြောင့်လဲလို့ ကွဲကွဲပြားပြား သိချင်တယ်။

ဖြေ။ ။ ကြီးမြတ်သူကို မရိုသေပြုတော့၊ အပါယ်ရောက်မှု ဖြစ်ကြောင်းကွယ်။

လူဖြစ်ပြန်သော် အမျိုးညံ့လို့၊ လူသူမခန့် ဖြစ်တတ်တယ်။

ကြီးမြတ်သူကို ရိုသေတတ်တော့၊ နတ်ပြည်ခြောက်ထပ် ရောက်ရမယ်။

လူဖြစ်ပြန်သော် ရှေးကံမြတ်ကြောင့်၊ အမျိုးဇာတ်လဲ မြတ်နိုင်တယ်။

မှတ်ကွယ်...မှတ်ကွယ်။

သတ္တမ မေး၊ ဖြေ စကားဖြေ

မြတ်စွာဘုရား.... အချို့လူတွေဟာ ပညာမဲ့ကြပါတယ်။ အချို့လူတွေကြတော့ ပညာရှိကြပါတယ်။ လူချင်းတူပါလျက် ဒီလို “ပညာရှိ မရှိ” ကွဲပြားရတာ ဘာကြောင့်ပါလဲ။

သုဘပုဏ္ဏား....ဒီလောကမှာ ယောက်ျားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မိန်းမပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အချို့လူတွေဟာ ရဟန်းစတဲ့ ပညာရှိများထံချဉ်းကပ်ပြီး “ဘယ်တရားဟာ ကုသိုလ်ဖြစ်တယ်၊ ဘယ်တရားဟာ အကုသိုလ်ဖြစ်တယ်၊ ဘယ်တရားက အပြစ်ရှိတယ်၊ ဘယ်တရားက အပြစ်ကင်းတယ်၊ ဘယ်တရားက မှီဝဲထိုက်တယ်၊ ဘယ်တရားက မမှီဝဲထိုက်ဘူး၊ ဘယ်ဟာကိုပြုလုပ်ယင် တသက်ပတ်လုံး ဆင်းရဲနိုင်တယ်၊ ဘယ်ဟာကိုပြုလုပ်ယင် တသက်ပတ်လုံး ချမ်းသာနိုင်တယ်” ဆိုတာကို မေးမြန်းစုံစမ်းခြင်း မပြုခဲ့ဘူး။

ဒီလို ပညာရှိထံ မှီဝဲဆည်းကပ်ပြီး မေးမြန်းစုံစမ်းခြင်းမပြုတာဟာ မှားယွင်းတဲ့ ကံဖြစ်တယ်။ ဒီလိုလူမျိုးသေယင် မကောင်းတဲ့လားရာ၊ ချမ်းသာကင်းရာ၊ ဖရိုဖရဲ ကျရာ ငရဲရွာသို့ ရောက်ရတယ်။

တကယ်လို့ ငရဲမကျပဲ လူပြန်ဖြစ်ယင်လဲ ပညာမဲ့တတ်တယ်။ ဒီလို ပညာရှိကို မမှီဝဲဆည်းကပ်တာ၊ မေးမြန်းစုံစမ်းခြင်း မပြုတာဟာ ပညာမဲ့ စေတတ်တဲ့အကျင့်ပင် ဖြစ်တယ်။

သုဘပုဏ္ဏား....ဒီလောကမှာ ယောက်ျားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မိန်းမပဲဖြစ်ဖြစ် အချို့လူတွေဟာ ရဟန်း စတဲ့ ပညာရှိများထံ ချဉ်းကပ်ပြီး “ဘယ်တရားဟာ ကုသိုလ်ဖြစ်တယ်၊ ဘယ်တရားဟာ အကုသိုလ် ဖြစ်တယ်၊ ဘယ်တရားက အပြစ်ရှိတယ်၊ ဘယ်တရားက အပြစ်ကင်းတယ်၊ ဘယ်တရားက မှီဝဲထိုက်တယ်၊ ဘယ်တရားက မမှီဝဲထိုက်ဘူး၊ ဘယ်ဟာကိုပြုလုပ်ယင် တသက်လုံး ဆင်းရဲနိုင်တယ်၊ ဘယ်ဟာကိုပြုလုပ် ဟင်တသက်ပတ်လုံး ချမ်းသာနိုင်တယ်” ဆိုတာကို အဖန်ဖန် မေးမြန်း စုံစမ်းခဲ့တယ်။

ဒီလို ပညာရှိထံ ဆည်းကပ်မှီဝဲပြီး စုံစမ်းမေးမြန်းတာဟာ ကောင်းတဲ့ကံ ဖြစ်တယ်။ ဒီ လူမျိုး သေယင် ကောင်းတဲ့လားရာ နတ်ပြည် နတ်ရွာသို့ ရောက်ရတယ်။

တကယ်လို့ နတ်ပြည်မရောက်ပဲ လူပြန်ဖြစ်ယင်လဲ ပညာရှိဖြစ်ရတယ်။ ဒီလိုပညာရှိကို ဆည်းကပ် မှီဝဲတာ၊ အသိပညာနဲ့ပတ်သက်ပြီး စုံစမ်းမေးမြန်းတာဟာ ပညာကြီးခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်တဲ့ အကျင့် ပင် ဖြစ်တယ်။

အခု ဖော်ပြခဲ့တာတွေကတော့ “သတ္တမ အမေးအဖြေ” ဆိုလိုချက်စကားပြေ ဖြစ်ပါတယ်။

အဇာတသတ်မင်း ငရဲဆင်း

ပညာရှိကို မမှီဝဲမဆည်းကပ်သူများဟာ အပြစ်ရှိတဲ့အလုပ်၊ အပြစ်မရှိတဲ့အလုပ်၊ လုပ်သင့်တဲ့ အလုပ်၊ မလုပ်သင့်တဲ့အလုပ်များကို ကွဲကွဲပြားပြား မသိနိုင်ကြဘူး။ ဒီလို မသိယင် လုပ်သင့်တာကို မလုပ်မိပဲ မလုပ်သင့်တာတွေ လျှောက်လုပ်မိတတ်တယ်။

ဒီလို မလုပ်သင့်တာတွေ လျှောက်လုပ်မိယင် ဒီဘဝမှာလဲ မကောင်းကျိုးတွေ ခံစားရတတ်တယ်။ နောင်ဘဝမှာလဲ အပါယ်ငရဲ ကျရတတ်ကယ်။

ဒီလို ပညာရှိကို မမှီဝဲ မဆည်းကပ်မိလို့ မလုပ်သင့်တာတွေ လုပ်မိတာနဲ့ ငရဲကျသွားရတဲ့ အဇာတသတ်မင်းအကြောင်း နည်းနည်းဆက်ကြဦးစို့။

မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်က အားလုံးအသိများကြတဲ့အဇာတသတ်မင်းသားဟာ ဘုရားကျောင်းဒါယကာသား ဖြစ်ပါလျက်နဲ့ အတုမဲ့ အမြတ်ဆုံး ပညာရှိဖြစ်တဲ့ ဘုရားထံ အယင် မချဉ်းကပ်မိပဲ ဒေဝဒတ်မိုက်ထံ အယင်ဆုံး ချဉ်းကပ် ကိုးကွယ်မှားခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ဒေဝဒတ်ဆရာမိုက်ရဲ့ ပြောဆိုတိုက်တွန်းချက်အရ ဖခင်ဖြစ်သူ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးကို ရက်ရက်စက်စက်ကြီး သတ်ဖြတ်ခဲ့ပါတယ်။

နောက်မှ မှားမှန်းသိပြီး ဘုရားထံ ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်ခဲ့ပါတယ်။ တကယ်လို့သာ သူဟာ အဖသတ်ကံ မကျူးလွန်မိခဲ့ယင် ဒီဘဝမှာတင် တမင်တဖိုလ် ရနိုင်ခဲ့ပါ့တယ်။ ရနိုင်သောက်တဲ့ဉာဏ် ပါရှိသူလဲ ဖြစ်တယ်။ မြတ်စွာဘုရားကို ကြည်ညိုတဲ့ ပုထုဇဉ်တွေထဲမှာတော့ သူဟာ အသွန်ကဲဆုံး ဖြစ်တယ်တဲ့။

ဒါပေမယ့် မဆည်းကပ်ထိုက်သူ ဆရာမိုက်ကို အယင်ဆုံး ဆည်းကပ်ကိုးကွယ် မှားမိတဲ့အတွက် မလုပ်ထိုက်တဲ့ အဖသတ်ကံ ကျူးလွန်မိပြီး သေဆုံးတဲ့အခါ လောဟကုမ္ဘီငရဲမှာ မချီမဆန့် ခံနေရရှာပါတယ်တဲ့။

[၃၀] ဒေဝဒတ်ဆရာမိုက်ကို ဆည်းကပ်မှားမိ၍ အဖသတ်ကံကျူးလွန်မိသူ အဇာတသတ်မင်း လောဟကုမ္ဘီငရဲ၌ ဆင်းရဲခံနေရပုံ။

ဒါတောင် နောက်ပိုင်းမှာ မြတ်စွာဘုရားကိုဆည်းကပ်မိလို့ သက်သာခွင့် နည်းနည်းရသွားတာ၊ မဟုတ်ယင် သူ့ဆရာ ဒေဝဒတ်မိုက်လို့ အပီစိ ငရဲအထိ ဆိုက်ရောက်သွားဖို့ သေချာတယ်တဲ့။

ဒါကြောင့် ပညာရှိကို မမှီဝဲမဆည်းကပ်တာဟာလဲ အပါယ်ငရဲကျကြောင်း ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သတိပြုကြဖို့ပါပဲ။

လူနံ့လူအာ ဖြစ်ပြန်ရ

ဒီလောကမှာ စာပေပညာ၊ နှုတ်မှုပညာ၊ လက်မှုပညာ၊ စက်မှုပညာ စတဲ့ အတတ်ပညာ တခုခုကျွမ်းကျင်တတ်မြောက်ပြီး အသိပညာရှင်၊ အတတ်ပညာရှင်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခံရသူတွေဟာ အလကား နေယင်း ထိုင်ယင်း အလိုအလျောက် ပညာရှင်တွေ ဖြစ်လာကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့ ဟာ သူတို့အယင် ရှိနှင့်ကြတဲ့ ပညာရှင်များထံချဉ်းကပ်နည်းခံပြီး အနည်းနှင့်အများဆိုသလို ဆည်းပူး လေ့လာ သင်ယူခဲ့ကြရပါတယ်။

ဒီလိုမှ မသင်ယူ မလေ့လာခဲ့ယင် ဘာပညာ၊ ဘာဗဟုသုတမှ ရနိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဘာပညာ၊ ဘာဗဟုသုတမှ မရှိတဲ့သူဟာ ဒီ ဘဝမှာတင်ပဲ လူနံ့ လူအာ အဖြစ် အများရဲ့ မှတ်ထင်ခြင်းကို ခံရ တတ်မြဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီလို ပညာရှိထံချဉ်းကပ်နည်းခံပြီး ပညာဗဟုသုတ မရှာမိသူဟာ ဒီ ဘဝမှာတင် “ပညာမဲ့သူ လူနံ့ လူအာ” ဖြစ်ရတာကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် “ပညာရှိကို မမှီဝဲ မဆည်းကပ်သူများ သေလို့ လူပြန်ဖြစ်ယင်

ပညာမဲ့သူဖြစ်တတ်တယ်”ဆိုတဲ့ ဘုရားဟောစကား မှန်ကန်ကြောင်း မှန်းဆ သိနိုင်ကောင်းလောက် ပါပြီ။

ဖုံ၊ မြေခွေး၊ မျောက် ကောင်းရာရောက်

ပညာရှိကို ဆည်းကပ်မှီဝဲသူများသေယင် ကောင်းရာသူဂတိ ရောက်နိုင်ပုံနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဝတ္ထု ကြောင်းလေး ဆက်ကြဦးစို့။

ရှေးအခါ ဗာရာဏသီပြည် ဗြဟ္မဒတ်မင်းလက်ထက်မှာ ဘုရားလောင်းဟာ ယုန်မျိုး၌ဖြစ်ပြီး တောတခုမှာ နေပါတယ်။ ယုန်မင်းနေရာ တောရဲ့တဘက်မှာ တောင်ခြေ၊ အခြားတဘက်မှာ မြစ်၊ နောက်တဘက်မှာ ပစ္စန္ဓရစ် ရွာငယ်ရှိတယ်။

အလောင်းတော်ယုန်မင်းမှာ အရှင်အာနန္ဒာအလောင်း ဖုံ၊ ရှင်မောဂ္ဂလာန်အလောင်းမြေခွေး၊ ရှင်သာရိပုတ္တရာအလောင်း မျောက် ဆိုတဲ့ အတူနေမိတ်ဆွေ ၃-ယောက်လဲ ရှိတယ်။

သူတို့ဟာ မိမိတို့နဲ့ဆိုင်ရာ စားကျက်များမှာ အစာရှာ စားသောက်ကြပြီး ညနေချမ်းကျမှ တနေရာတည်းပေါင်းဆုံ နေထိုင်ကြတယ်။ ယုန်ပညာရှိက ကျန်မိတ်ဆွေ ၃-ဦးကို ဒါနပြုဖို့၊ သီလ စောင့်ဖို့၊ ဥပုသ်ကျင့်သုံးဖို့ ဩဝါဒတရား ဟောကြားလေ့ရှိတယ်။ သူ့မိတ်ဆွေများကလဲသူ့အဆုံး အမကို လက်ခံ နာယူကြတယ်။

တနေ့မှာ ဘုရားအလောင်း ယုန်မင်းဟာ ကောင်းကင်က လပင်းကို မော့ကြည့်တဲ့အခါ နက်ဖြန် ဥပုသ်နေ့ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို သိရတယ်။ ဒါနဲ့ သူ့ မိတ်ဆွေ ၃ - ယောက်ကိုခေါ်ပြီး “နက်ဖြန် ဥပုသ်နေ့ ဖြစ်တယ်၊ သီလယူကြ၊ ဥပုသ်စောင့်ကြ၊ သီလရှိချိန်မှာ အလှူအတန်းပြုယင် အကျိုးပိုကြီးတယ်။ ဒါကြောင့် အလှူခံလာယင် သင်ဟို့ရဲ့အစားအစာထဲက ခွဲဝေလှူဒါန်းပြီးမှ စားကြ” လို့ တိုက်တွန်း စကားပြောကြားပါတယ်။

နောက် ဥပုသ်နေ့မှာ ဖုံက မိမိရှာဖွေရလာတဲ့ပုံသဏ္ဌာန်ကြင်းသေ ၇-ကောင်ကို အလှူခံလာ ယင် လှူဖို့ထားပြီး ဥပုသ်စောင့်တယ်။

မြေခွေးကလဲ မိမိရှာဖွေရလာတဲ့ အမဲကင်၊ ဗတ်ကင်နှင့် နို့၊ ဓမ္မအိုးတို့ကို လှူဖို့ထားပြီး ဥပုသ် စောင့်တယ်။

မျောက်ကလဲ မိမိရှာဖွေရလာတဲ့ သရက်သီးခိုင်ကို လှူဖွယ်အဖြစ်ထားပြီး အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ကို စောင့်မျှော်ယင်း ဥပုသ်သီလ ဆောက်တည်ပါတယ်။

ဘုရားအလောင်း ယုန်မင်းကိုယ်တိုင်လည်း သူ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်အား လှူဒါန်းဖို့ ရည်မှန်းပြီး ဥပုသ်စောင့်သုံးခဲ့ပါတယ်။

[၃၉] ပညာရှိယုန်မင်းထံချဉ်းကပ်ဖွဲ့ဝင်နေထိုင်သူ ဖျံ၊ မြေခွေးနှင့်မျောက်တို့ကို ယုန်မင်းက ဆုံးမစကား ပြောကြားနေပုံ။

ဒီ ဖုံ၊ မြေခွေးနဲ့မျောက်တို့ဟာ တိရစ္ဆာန်တွေဖြစ်ကြပေမယ့် ပညာရှိယုန်မင်းကို ဆည်းကပ် မှီဝဲမိတဲ့အတွက် အလှူပြုရမှန်း၊ သီလဆောက်တည်ရမှန်း၊ ဥပုသ်စောင့်သုံးရမှန်း သိရှိလာကြတယ်။

ဒီ အလုပ်တွေဟာ နတ်ပြည်နတ်ရွာ ရောက်ရာရောက်ကြောင်း ကောင်းမှုကံတွေ ဖြစ်တယ်။ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တယ်ဆိုတာ ယုံကြည်ကြတယ်။

ဒီလို သိရှိ ယုံကြည်တဲ့အတိုင်းလဲ စွမ်းအားရှိသမျှကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ ပြုကြတယ်။ ဒါဟာ ပညာရှိကို ဆည်းကပ်မှီဝဲရတဲ့အတွက်ကြောင့်ပါပဲ။

သူတို့ဟာ သေတဲ့အခါ ကံအားလျော်စွာ လားရောက်ကြရတယ်လို့ ဇာတ်အဋ္ဌကထာမှာတော့ သာမန်ပဲပါရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ဟာ အသက်ထက်ဆုံး ဒါနပြု၊ သီလဆောက်တည်၊ ဥပုသ် ကျင့်သုံးပြီး သေကြဘာဖြစ်လို့ နတ်ပြည်မရောက်တာတောင် အနည်းဆုံး လူဖြစ်ဖို့ကတော့ သေချာ ပါတယ်။

လူဖြစ်ပြန်က ပညာရ

ပညာရှိကို မှီဝဲဆည်းကပ်သူများသေလို့ လူပြန်ဖြစ်ယင် ပညာဉာဏ် ကြီးမားတယ်ဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့အကြောင်း နည်းနည်းဆက်ကြဦးစို့။

မြတ်စွာဘုရားရှဲ့ယောကျ်ားမြတ် လက္ခဏာ ၃၂-ပါးထဲမှာ “ချောမွေ့တဲ့ အသားအရေရှိပြီး ကိုယ်ကာယ၌ မှူအညစ်အကြေးမကပ်ငြိခြင်း”လဲ တပါးအပါအဝင် ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီလို လက္ခဏာရှင်မျိုးဟာ လူအဖြစ်နေယဉ် စကြာမင်း ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ပညာ ကြီးတယ်။
လောကီလူသားတွေထဲမှာ ပညာအရှိဆုံးသူ ဖြစ်တယ်။

ရဟန်းပြုယဉ် ဘုရားဖြစ်နိုင်တယ်။ ကြီးသောပညာ၊ များသောပညာ၊ ရှင်သောပညာ၊ လျင်
သောပညာ၊ ထက်သောပညာ၊ ထိုးထွင်းသိနိုင်သောပညာ ရှိတယ်။ ဘုရားဆိုတာ အတုမဲ့ အမြတ်ဆုံး
ဉာဏ်ပညာဖြစ်တဲ့ အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို ပိုင်ဆိုင်တဲ့ အတုမဲ့ အမြတ်ဆုံး ပညာရှိ
ဖြစ်တယ်။

မြတ်စွာဘုရားဟာ ဒီလိုအကြီးမားဆုံး၊ အမြင့်မြတ်ဆုံး၊ အတုမဲ့ပညာရှိဖြစ်တာဟာ အကြောင်းမဲ့
သက်သက်မဟုတ်ပါဘူး။ ရှေးရှေး ဘဝကြီးငယ်တွေမှာ ပညာရှိများထံ ဆည်းကပ်မှီဝဲပြီးတော့
“ဘယ်ဟာက ကုသိုလ်ဖြစ်တယ်၊ ဘယ်ဟာက အကုသိုလ်ဖြစ်တယ်၊ ဘယ်ဟာက လုပ်ထိုက်တယ်၊
ဘယ်ဟာက မလုပ်ထိုက်ဘူး” စတဲ့ အသိပညာနဲ့ပတ်သက်တဲ့ မေးမြန်းစုံစမ်း ဆည်းပူးလေ့လာမှုတွေကို
ပြုခဲ့လို့သာ ဖြစ်ပါတယ်တဲ့။

ဒါကြောင့် ပညာရှိကို ဆည်းကပ်မှီဝဲတာဟာ ခုရော နောင်ပါ အသိပညာ ကြီးမားစေတဲ့
အကြောင်းဖြစ်တယ်ဆိုတာ သတိပြု လိုက်နာကြဖို့ပါပဲ။

ကဲ...နောက်ဆုံးဖြစ်တဲ့ သတ္တမ အမေး အဖြေတော့ ဆုံးသွားပြီ။ အကျဉ်းချုပ် ဆောင်ပုဒ်
ကဗျာလေးတွေ ဆိုကြဦးစို့။

- မေး။ ။ အချို့လူတွေ ပညာတတ်လို့၊ မတတ်သူလဲ ရှိပါတယ်။
ဒီလိုဖြစ်တာ ဘာကြောင့်လဲလို့၊ ကွဲကွဲပြားပြား သိချင်တယ်။
- ဖြေ။ ။ ပညာရှိကို မဆည်းကပ်တော့၊ အပါယ်လေးရပ် ရောက်လိမ့်မယ်။
လူဖြစ်ပြန်သော် ပညာမရလို့၊ လူနဲ့ လူအ ဖြစ်တတ်တယ်။
ပညာရှိကို မှီဝဲကပ်တော့၊ နတ်ပြည်ခြောက်ထပ် ရောက်ရမယ်။
လူဖြစ်ပြန်သော် ပညာတတ်လို့၊ ရှင်လူဆည်းကပ် ခံရတယ်။
မှတ်ကွယ်...မှတ်ကွယ်။ ။

ရုပ်သေးပမာ ကံဆိုတာ

အခု ဟောခဲ့ပြီးတဲ့အကြောင်းအရာတွေကို ခြုံကြည့်လိုက်ရင် သတ္တဝါတွေဟာ ဘဝအမျိုးမျိုး၊ ဘုံအမျိုးမျိုးတွေမှာ အခြေအနေ အမျိုးမျိုးတွေ ကွဲပြားပြီး ကျင်လည်နေကြရတာတွေဟာ ကံရဲ့ ခြယ်လှယ်မှုကြောင့် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ထင်ရှားပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ဒီကံဟာ သူ့ချည်းသက်သက်တော့ ခြယ်လှယ်နိုင်တာမဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ကိုနောက် ကွယ်က ကြိုးကိုင်နေသူရှိတယ်။ အဲဒါကတော့ တဏှာပဲ။ ကံကို တဏှာက အထောက်အပံ့ပေးတယ်။ တဏှာက ကြိုးကိုင်နေတယ်။ ကံဆိုတာ တဏှာရုပ်သေးဆရာကြီးဆွဲမှ လှုပ်ရှားကခုန်တတ်တဲ့ ရုပ်သေး ရုပ်နဲ့ တူတယ်လို့ ဆိုချင်ဆိုနိုင်ပါတယ်။

ကုသိုလ်ကံ(သို့မဟုတ်)အကုသိုလ်ကံဟာ တဏှာရဲ့အထောက်အပံ့ကိုမရယင် ဘဝသစ်ပဋိသန္ဓေကို မဖြစ်စေနိုင်ပါဘူး။ ဘဝသစ်မဖြစ်ရင် “အသက်တိုခြင်း၊ ရှည်ခြင်း၊ ရောဂါများခြင်း၊ ရောဂါနည်းခြင်း၊ အရပ်ဆိုးခြင်း၊ အရပ်ချောခြင်း” စတဲ့ စောစောကပြောခဲ့တဲ့ကွဲပြားမှုတွေဟာမဖြစ်တော့ပါဘူး။ တဏှာရဲ့အထောက်အပံ့ကို ရလို့သာ ကံတွေက ဘဝသစ်ပဋိသန္ဓေကို ဖြစ်စေနိုင်တာ၊ လူသားတွေကို ခြယ်လှယ်နေနိုင်တာ ဖြစ်ပါတယ်။

တဏှာဟူသမျှ ပယ်သတ်ကြ

ဒါကြောင့် ကံရဲ့ခြယ်လှယ်မှုကို မခံချင်ကြယင် ကံကိုကြိုးကိုင်နေတဲ့တဏှာကိုအပြတ်ရှင်းရမယ်။
တဏှာကိုအပြတ်ရှင်းရမယ်ဆိုတော့ တဏှာဆိုတာ ဘာလဲ၊ အဲဒီတဏှာကို ဘယ်လိုအပြတ်ရှင်း
ရမလဲဆိုတာ သိဖို့ လိုလာပါတယ်။

တဏှာနဲ့ပတ်သက်ပြီး “ဒိဋ္ဌိတဏှာ ပယ်ခွာရေး တရားစာအုပ်” မှာ တော်တော် ပြည့်ပြည့် စုံစုံ
ဖော်ပြထားပြီး ဖြစ်လို့ ဒီမှာတော့ နည်းနည်းလောက်သာ ဖော်ပြပါတော့မယ်။

တဏှာဆိုတာ ကောင်းတဲ့ အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အတွေ့အထိနဲ့ တွေးစရာတွေကို
နှစ်သက်တယ်သာ သာယာတပ်မက်တဲ့ သဘောဖြစ်တယ်။ အဲဒီတဏှာကို ဘယ်လိုရှင်းရမလဲဆိုတော့
မြင်တိုင်း၊ ကြားတိုင်း၊ နံတိုင်း၊ စားတိုင်း၊ ထိတိုင်း၊ တွေးတိုင်း၊ ကွေးတိုင်း၊ ဆန့်တိုင်း၊ သွားတိုင်း၊
ရပ်တိုင်း၊ ထိုင်တိုင်း၊ အိပ်တိုင်း၊ ဖောင်းတိုင်း၊ ပိန်တိုင်း၊ ဒီလိုအာရုံနဲ့ဒါရဆုံတိုင်းဆုံတိုင်းမှာ ထင်ရှား
ရှိတဲ့သဘော ရုပ်နာမ်တွေကို မြင်တယ်၊ ကြားတယ် စသည်ဖြင့် မပြတ်ရှုမှတ်ပြီး ပယ်ရမယ်တဲ့။

အကျဉ်းရှုဖွယ် ဖော်ပြမယ်

လိုရင်းကဒတာ ဝိပဿနာ ရှုမှတ်ပြီး ပယ်ရမယ်လို့ ဆိုလိုပါတယ်။ ဒါကြောင့် ခုအချိန်ကစပြီး
မဟာစည် ဝိပဿနာရှုနည်း အကျဉ်းချုပ်ကို သိသာရုံ ထုတ်နုတ်ဖော်ပြသွားပါမယ်။

ဝိပဿနာအားထုတ်မယ့် ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ လူပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်မယ်ဆိုယင် လူနဲ့ဆိုင်ရာ သီလကို ရှေးဦးစွာ ဆောက်တည်ထားရပါတယ်။ ရဟန်းတော် ဖြစ်မယ်ဆိုယင်လဲ ရဟန်းဆိုင်ရာ သီလကို ရှေးဦးစွာ စင်ကြယ်စေရပါတယ်။

အဲဒီနောက် ဆိတ်ငြိမ်ရာ အရပ်သို့ဖြစ်စေ၊ သစ်ပင်အောက်သို့ ဖြစ်စေ၊ တောထဲသို့ ဖြစ်စေ သွားရောက်ပြီး နေရာယူရပါတယ်။

တရားမထိုင်ခင် မိမိခန္ဓာကိုယ်ကို မြတ်စွာဘုရားအား လှူထားချင်ယင်လဲ လှူထားနိုင်ပါတယ်။ နောက်ပြီး ကိုယ်စောင့်နတ်၊ တောစောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်နတ် စသည်တွေကိုလဲ မေတ္တာပို့ထားပါ။ မိမိရဲ့ သီလဟာ မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်အထိ အထောက်အပံ့ ဖြစ်ပါစေလို့လဲ စိတ်က ညွတ်ထားပါတဲ့။

အဲဒီနောက် မျက်စိမှိတ်ထား၊ အသက်ကိုမှန်မှန်ရှူ၊ စိတ်က ဝမ်းဗိုက်ကို အာရုံပြုထားပါ။ အသက်ရှူသွင်းတိုင်း ရှူသွင်းတိုင်း ဝမ်းဗိုက်ဖောင်းတက်လာတဲ့အခါ ဖောင်းတာကို အာရုံပြုပြီးတော့ “ဖောင်းတယ်”လို့ မှတ်ပါ။ အသက်ရှူထုတ်တိုင်း ရှူထုတ်တိုင်း ဝမ်းဗိုက်ပိန်ကျသွားတဲ့အခါ ပိန်တာ ကို အာရုံပြုပြီးတော့ “ပိန်တယ်”လို့ မှတ်ပါ။

မှတ်တဲ့အခါ စိတ်နဲ့သာ မှတ်ပါ။ နှုတ်က လိုက်ဆိုစရာ မလိုပါဘူး။ နောက်ပြီး ဖောင်းအောင် ပိန်အောင်ဆိုပြီးတော့ အသက်ကိုလဲ တမင် ပြင်းပြင်းမရှူပါနဲ့၊ မှတ်တဲ့အခါမှလဲ တကယ် ဖောင်းမှ သာ ဖောင်းတယ်လို့ မှတ်ပါ။ တကယ် ပိန်မှသာ ပိန်တယ်လို့ မှတ်ပါ။

ဒီတော့ မှတ်ရမယ့် အမှတ်ဟာ “ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ်” ဖြစ်ပါတယ်။ အသက်ရှူ မြန်ယင် “ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ်” ဒီ ၂-ချက်သာ မှတ်ပါ။ အသက်ရှူနည်းနည်းနည်းနည်းယင်တော့ မိမိထိုင်နေတဲ့ အမှုအရာကိုပါ အာရုံပြုပြီးတော့ “ထိုင်တယ်” လို့ ထည့်မှတ်ပါ။ ဒီတော့ အမှတ်ဟာ “ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ်၊ ထိုင်တယ်” ၃-ချက် ဖြစ်ပါတယ်။

အသက်ရှူသိပ်နွေးယင် အထိအမျှားဆုံးနေရာကိုပါ အာရုံပြုပြီးတော့ “ထိတယ်” လို့ ထည့်မှတ်ပါ။ ဒီတော့ အမှတ်ဟာ “ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ်၊ ထိုင်တယ်၊ ထိတယ်” ၄-ချက် ဖြစ်လာပါတယ်။

ဒီနေရာမှာ “ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ်၊ ထိုင်တယ်၊ ထိတယ်” လို့ မှတ်တာဟာ “ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ်၊ ထိုင်တယ်၊ ထိတယ်” ဆိုတဲ့ အခေါ်အဝေါ် (ပညတ်) စကားလုံး သက်သက်ကိုသာ သိရုံ မှတ်တာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ငဲ့ဒီ စကားလုံးများနဲ့ ခေါ်ဆိုအပ်တဲ့ အခေါ်ခံသဘော ရုပ်တရား စစ်စစ်ကို ဘာဝနာမယဉာဏ်ဖြင့် အမှန်အတိုင်းသိအောင် မှတ်တာသာဖြစ်တယ်။ ဒါကို အထူးသတိ ပြုစေချင်ပါတယ်။

ဘာမှ ထွေထွေထူးထူး မှတ်စရာမရှိတဲ့အခါ ဒီ “ဖောင်းမှု၊ ပိန်မှု၊ ထိုင်မှု၊ ထိမှု” တွေကိုပဲ မပြတ်ရှုမှတ်သွားရပါတယ်။

ဤလိုမှတ်နေတုန်း တနေရာရာက နာလာမယ်၊ ကျင်လာမယ်၊ ကိုက်လာမယ်၊ ယားလာမယ် ဆိုယင် နာတဲ့သဘော၊ ကျင်တဲ့သဘော စသည်ကို အာရုံပြုပြီးတော့ “နာတယ်၊ ကျင်တယ်၊ ကိုက်တယ်၊

ယားတယ်” စသည်ဖြင့် အရပ်သုံးစကားနဲ့ပဲမှတ်ပါ။ လက်၊ ခြေ၊ ခေါင်း၊ ပေါင်း စတဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်တွေကိုတော့ ထည့်မမှတ်နဲ့။

“ဒီမှာလဲ “နာတယ်၊ ကျင်တယ်၊ ယားတယ်” စသည်ဖြင့် မှတ်တာဟာ အခေါ်အဝေါ်စကားလုံးသက်သက်ကို သိရုံ မှတ်တာတော့ မဟုတ်ဘူး။ အခေါ်ခံ နာမိသဘောစစ်စစ်တွေကို သိအောင် မှတ်တာသာ ဖြစ်တယ်။ ဒါကို သတိပြုဖို့မမေ့နဲ့ဦး။

ဒီလို နာတယ်၊ ကျင်တယ် စသည်ဖြင့် ဖြစ်တဲ့အတိုင်း လိုက်မှတ်လို့ ပျောက်သွားယင် မင်တိုင် အမှတ်ဖြစ်တဲ့ “ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ်၊ ထိုင်တယ်၊ ထိတယ်” ကို ပြန်မှတ်ပါ။

နာတာ၊ ကျင်တာ၊ ကိုက်တာ၊ ယားတာတွေကို မှတ်လို့မပျောက်တာနဲ့ နေရာပြင်ချင်ယင် “ပြင်ချင်တယ်၊ ပြင်ချင်တယ်” လို့မှတ်။ ယားတာမပျောက်လို့ ကုတ်ချင်ယင်လဲ “ကုတ်ချင်တယ်၊ ကုတ်ချင်တယ်၊ ကုတ်တယ်” စသည်ဖြင့် အရပ်သုံးအတိုင်းပဲ မှတ်ပါ။ နေရာပြင်ထိုင်ယင်လဲ “ပြင်တယ်၊ ရွှေ့တယ်” စသည်ဖြင့် မှတ်ပါ။

တံတွေးထွေးချင်ယင် “ထွေးချင်တယ်” မှတ်။ ထွေးယင် “ထွေးတယ်” မှတ်။ တံတွေးမျှီချင်ယင် “မျှီချင်တယ်” မှတ်။ မျှီယင် “မျှီတယ်” မှတ်။ ဘာမှ မှတ်စရာမရှိယင် အခြေခံအမှတ်၊ ပင်စိုင်း အမှတ်ဖြစ်တဲ့ “ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ်၊ ထိုင်တယ်၊ ထိတယ်” လို့ ပြန်မှတ်ပါ။

ဒီလိုမှတ်နေရာက စိတ်က တခြားကိုရောက်သွားမယ်ဆိုယင် “ရောက်တယ်၊ ရောက်တယ်” မှတ်။ စိတ်ကူးယင် “စိတ်ကူးတယ်၊ စိတ်ကူးတယ်” မှတ်။ စိတ်ကူးထဲမှာ တယောက်ယောက်နဲ့ တွေ့ယင်လည်း

“တွေ့တယ်၊ တွေ့တယ်” မှတ်။ စိတ်ဆိုးယင် “ဆိုးတယ်၊ ဆိုးတယ်” မှတ်။ ပျော်ယင် “ပျော်တယ်” မှတ်။ ပျင်းယင် “ပျင်းတယ်၊ ပျင်းတယ်” မှတ်။ စိတ်ထဲမှာ ရှိသမျှ အကုန်မှတ်ပါ။

ဒီနေရာမှာလဲ “စိတ်ကူးတယ်၊ စဉ်းစားတယ်” စသည်ဖြင့် မှတ်တာဟာ အခေါ်အဝေါ်စကား လုံးသက်သက်ကိုသာ သိရုံမှတ်တာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီစကားလုံးများနဲ့ ခေါ်ဆိုအပ်တဲ့ အခေါ်ခံ စိတ် နာမ်သဘောစစ်စစ်ကို သိအောင် မှတ်တာဖြစ်တယ်ဆိုတာကိုလဲ သတိပြုကြပါ။

စိတ်ထဲမှာရှိသမျှ အကုန်လိုက်မှတ်နေရာက ဘာမှ မှတ်စရာမရှိယင် အခြေခံဖြစ်တဲ့ “ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ်၊ ထိုင်တယ်၊ ထိတယ်” ကိုပဲ ပြန်မှတ်ပါ။

အဲဒီလိုမှတ်နေရာက မျက်စိထဲမှာ တခုခုမြင်လာယင် မြင်တာကိုအာရုံပြုပြီး “မြင်တယ်၊ မြင်တယ်” လို့ မှတ်ပါ။ မြင်တာ ပျောက်သွားယင် အခြေခံအမှတ်ဖြစ်တဲ့ ဖောင်းမှု၊ ပိန်မှု၊ ထိုင်မှု၊ ထိမှု တွေကို အာရုံပြုပြီးတော့ “ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ်၊ ထိုင်တယ်၊ ထိတယ်” ပြန်မှတ်ပါ။

အဲဒီလိုမှတ်နေရာက နားထဲမှာ ထူးထူးခြားခြား ကြားယင် ကြားတာကို အာရုံပြုပြီးတော့ “ကြားတယ်၊ ကြားတယ်” လို့ မှတ်ပါ။ နှာခေါင်းထဲမှာ အနံ့တခုခုနံလာယင်လဲ “နံတယ်၊ မှေးတယ်” စသည်ဖြင့် အရပ်သုံးကောင်းအတိုင်း မှတ်ပါ။

ဒီနေရာမှာလဲ “မြင်တယ်၊ ကြားတယ်” စသည်ဖြင့် မှတ်တာဟာ မြင်ခိုက်၊ ကြားခိုက်မှာ တကယ် ထင်ရှားရှိတဲ့သဘော ရုပ်နာမ်စစ်စစ်ကို သိအောင် မှတ်တာသာဖြစ်တယ်။ “မြင်တယ်၊ ကြားတယ်” စတဲ့ စကားလုံးသက်သက်ကိုသာ သိရုံမှတ်တာ မဟုတ်ဘူး။

မြင်တာ၊ ကြားတာ၊ နံတာ ပျောက်သွားလို့ ဘာမှ မှတ်စရာမရှိယင် မူလ မှတ်နေကျအတိုင်း “ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ်” စသည်ဖြင့် ပြန်မှတ်ပါ။ အခု ပြောခဲ့တာတွေကတော့ ထိုင်တဲ့အခါမှတ်ပုံ မှတ်နည်းတွေပါပဲ။

ထိုင်မှတ်နေရာက ထချင်လာယင် “ထချင်တယ်၊ ထချင်တယ်” လို့မှတ်။ ထတဲ့အခါ ခန္ဓာကိုယ် တဖြည်းဖြည်းကြွတက်လာတဲ့ အမူအရာကိုအာရုံပြုပြီးတော့ “ထတယ်၊ ထတယ်” လို့မှတ်ပါ။ ရပ်တဲ့အခါ “ရပ်တယ်” လို့မှတ်။ လှမ်းချင်ယင် “လှမ်းချင်တယ်၊ လှမ်းချင်တယ်” လို့မှတ်။ လှမ်းယင် “လှမ်းတယ်၊ လှမ်းတယ်” လို့မှတ်။ ဒါမှမဟုတ် “ဗယ်လှမ်းတယ်၊ ညာလှမ်းတယ်” မှတ်ပါ။ ဒါမှမဟုတ်ယင်လဲ ခြေ ကြွယင် “ကြွတယ်” ။ လှမ်းယင် “လှမ်းတယ်” လို့မှတ်။ ဒီလို “ကြွတယ်၊ လှမ်းတယ်” နှစ်ချက်မှတ်နိုင်ယင် ခြေကြွတာ လှမ်းတာ ခြေချတာကို အာရုံပြုပြီးတော့ “ကြွတယ်၊ လှမ်းတယ်၊ ချတယ်” သုံးချက်မှတ်ပါ။ သုံးချက်မှတ်နိုင်လောက်ယင်၊ ဒါမှမဟုတ် စိတ်အထွက်များလာယင် “ကြွတာ၊ လှမ်းတာ၊ ချတာ၊ ထိတာ” ကိုပါ အာရုံပြုပြီးတော့ “ကြွတယ်၊ လှမ်းတယ်၊ ချတယ်၊ ထိတယ်” လို့ လေးချက်မှတ်ပါ။

ဒီလို အမှတ်နဲ့သွားနေရာက ရပ်ယင်၊ “ရပ်တယ်၊ ရပ်တယ်” လို့မှတ်။ လှည့်ချင်ယင် “လှည့်ချင် တယ်၊ လှည့်ချင်တယ်” ၊ လှည့်ယင် “လှည့်တယ်၊ လှည့်တယ်” လို့မှတ်။ မှတ်တဲ့အခါမှာ ကိုယ်အမူအရာကို အာရုံပြုပြီးတော့ စိတ်နဲ့သာ မှတ်ပါ။

အဲဒီနောက် ဆက်သွားယင် “ကြွတယ်၊ လှမ်းတယ်” စသည်ဖြင့်ပြန်မှတ်ပါ။ ရေသောက်ချင်ယင် “သောက်ချင်တယ်” မှတ်။ ရေခွက်ဘက်သို့ လက်လှမ်းယင် “လှမ်းတယ်၊ လှမ်းတယ်” မှတ်။ ရေခွက်ကို

ကိုယ် “ကိုယ်တယ်၊ ထိတယ်” စသည်ဖြင့် မှတ်။ သောက်ယင် “သောက်တယ်” မှတ်။ မျိုယင် “မျိုတယ်” မှတ်။ လည်ချောင်းထဲမှာ အေးသွားယင် “အေးတယ်၊ အေးတယ်” မှတ်။ ရေခွက် ပြန်ထားယင် “ထားတယ်၊ ထားတယ်” မှတ်။ ပြန်သွားယင် “ကြွတယ်၊ လှမ်းတယ်” စသည်ဖြင့် ပြန်မှတ်ပါ။

သွားယင်း မှတ်နေရာက ကြည့်ချင်ယင် “ကြည့်ချင်တယ်”၊ “ကြည့်ယင် ကြည့်တယ်”၊ မြင်ယင် “မြင်တယ်” မှတ်။ ထိုင်ချင်လာယင် “ထိုင်ချင်တယ်၊ ထိုင်ချင်တယ်” လို့မှတ်။ ထိုင်ယင်လဲ ခန္ဓာကိုယ် တဖြည်းဖြည်း နိမ့်ကျသွားတာကို အာရုံပြုပြီးတော့ “ထိုင်တယ်၊ ထိုင်တယ်” လို့မှတ်။ ထိုင်ပြီးလို့ ဆက် မှတ်ချင်ယင် အယင်မှတ်သလိုပဲ - “ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ်” စသည်ဖြင့် ပြန်မှတ်ပါ။

ဒီလိုမှတ်နေရာက အိပ်ချင်ယင် “အိပ်ချင်တယ်၊ အိပ်ချင်တယ်” မှတ်။ အိပ်တဲ့အခါ ခန္ဓာကိုယ် တဖြည်းဖြည်း ယိုင်ကျသွားတဲ့ အမှုအရာကို အာရုံပြုပြီးတော့ “လွဲတယ်၊ အိပ်တယ်” စသည်ဖြင့် မှတ်။ လက်ထောက်ယင် “ထောက်တယ်”၊ ခေါင်းအုံးနဲ့ခေါင်းနဲ့ထိယင် “ထိတယ်၊ ထိတယ်” လို့မှတ်ပါ။

အိပ်တဲ့အခါမှာလည်း မှတ်ယင် နဲ့ပဲအိပ်ပျော်စေရမယ်။ ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ အသက်ကိုမှန်မှန်ရှု၊ ဝမ်းဗိုက်ကိုအာရုံပြုပြီးတော့ ထိုင်မှတ်တုန်းကလိုပါပဲ။ “ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ်၊ ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ်” လို့ မှတ်။ အသက်ရှူနေ့ယင် အိပ်တဲ့အမှုအရာနဲ့ အထိများတဲ့နေရာကို အာရုံပြုပြီးတော့ “အိပ်တယ်၊ ထိတယ်” လို့ ထည့်မှတ်။ ဒီတော့ အမှတ်ဟာ “ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ်၊ အိပ်တယ်၊ ထိတယ်” ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီကြားထဲ စိတ်ကူး စဉ်းစားမှု၊ နာမှု၊ ကျင်မှု စသည်တွေ ဖြစ်လာယင်လဲ အယင် ထိုင်မှတ်တုန်းကလိုပဲ

“စိတ်ကူးတယ်၊ စဉ်းစားတယ်၊ နာတယ် ကျင့်တယ်” စသည်ဖြင့် မှတ်။ ဘာမှ မှတ်စရာ မရှိယင် “ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ်၊ အိပ်တယ်၊ ထိတယ်” ပြန်မှတ်။ အိပ်ပျော်သွားတဲ့အထိ ဆက်မှတ်သွားပါ။

အိပ်ရာက နိုးလာလို့ မျက်စိဖွင့်ချင်ယင် “ဖွင့်ချင်တယ်၊ ဖွင့်ချင်တယ်”။ ဖွင့်ယင် “ဖွင့်တယ်၊ ဖွင့်တယ်”။ ထချင်ယင် “ထချင်တယ်၊ ထချင်တယ်”။ ထယင် “ထတယ်၊ ထတယ်”။ ယိမ်းယင် “ယိမ်းတယ်၊ ယိမ်းတယ်”။ လက်ထောက်ယင် “ထောက်တယ်၊ ထောက်တယ်” စသည်ဖြင့် မှတ်ရ ပါတယ်။ စားတဲ့အခါ၊ ရေချိုးတဲ့အခါ၊ ကွေးတဲ့အခါ၊ ဆန့်တဲ့အခါတွေမှာလည်း “ကွေးတယ်၊ ဆန့်တယ်၊ စားတယ်၊ ဝါးတယ်၊ မျှတယ်၊ ကိုင်တယ်၊ ထိတယ်” စသည်ဖြင့် မပြတ် မှတ်ရပါတယ်။

အချုပ်ပြောရယင်တော့ တရားအားထုတ်တဲ့ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အိပ်ပျော်နေချိန်မှ တပါး ကျန်အချိန်တွေမှာ (၁) ကိုယ်အမူအရာမှန်သမျှ ကြီးကြီးသေးသေး အကုန် မှတ်ရပါတယ်။ (၂) ခံစားမှုမှန်သမျှ ကောင်းကောင်းဆိုးဆိုး အကုန်မှတ်ရပါတယ်။ (၃) စိတ်ကူးတိုင်း၊ ကြံစည် တိုင်း၊ စဉ်းစားတိုင်း ကောင်းတာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ မကောင်းတာပဲ ဖြစ်ဖြစ် အကုန် မှတ်ရပါတယ်။ (၄) စိတ်ထဲမှာ ထင်လာတဲ့ အာရုံမှန်သမျှ အကုန်မှတ်ရပါတယ်။

အဲဒီလိုရှုမှတ်သွားယင်မှတ်တိုင်းမှတ်တိုင်းအခိုက်အတန့်အားဖြင့်တဏှာငြိမ်းငြိမ်းသွားပါတယ်။ အမြဲတမ်းတော့ မငြိမ်းသေးဘူး။ ဒီအတိုင်းဆက်မှတ်သွားလို့ ဝိပဿနာဉာဏ်စဉ် အဆင့်ဆင့်တက်ပြီး

နိဗ္ဗာန်ကို မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်ဖြင့် သိမြင်ဆိုက်ရောက် မျက်မှောက်ပြုသွားမယ်ဆိုယင် သောတာပန်ဖြစ် သွားတာပါပဲ။

ဒီနေ့ဟောတဲ့တရားက တရားအားမထုတ်ဘူးသေးတဲ့ လူငယ်လူရွယ်တွေကို အဓိကရည်ရွယ်ချက် ထားပြီး ဟောကြားတဲ့တရားဖြစ်လို့ ဉာဏ်စဉ်အဆင့်ဆင့်တက်ပို့ကို ဖော်မပြတော့ပဲ ချန်လှပ်ထားခဲ့ ပါတယ်။

ဉာဏ်စဉ်ဆိုတာက တရားကို တော်တော်ပြည့်ပြည့်စုံစုံအားထုတ်ပြီးသား ယောဂီများအတွက် သာ မိမိတို့ရဲ့ ကိုယ်တွေ့အသိဉာဏ်နဲ့ ဒေသနာလာဉာဏ်စဉ်ဟို့ကို တိုက်ဆိုင်ကြည့်ဖို့သာ အဓိက လိုအပ် မယ် ထင်ပါတယ်။

အထက်က ဖော်ပြခဲ့တဲ့အတိုင်း ရှုမှတ်သွားလို့ သောတာပန်ဖြစ်သွားယင် မိမိတို့ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ အကုသိုလ်ကံက အပါယ်မချနိုင်တော့ဘူး။ အပါယ်ရောက်တဲ့အထိ ကံက မခြယ်လှယ်နိုင်တော့ဘူး။ ကာမသုဂတိ ဘုံမှာလဲ ၇-ဘဝထက်ပိုပြီးတော့ ကံရဲ့ခြယ်လှယ်မှုကို မခံရတော့ဘူး။

သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အယင်မှတ်နည်းအတိုင်းပဲ ဆက်မှတ်သွားလို့ သကဒါဂါမ် ဖြစ်သွား မယ်ဆိုယင် ကာမသုဂတိဘုံမှာ ၂-ဘဝထက်ပိုပြီး ကံရဲ့ခြယ်လှယ်မှုကို မခံရတော့ဘူး။

အနာဂါမ်ဖြစ်တဲ့အထိ အားထုတ် နိုင်မယ်ဆိုယင် ကာမဘုံမှာ ကံရဲ့ ခြယ်လှယ်မှုကို တဖန် ဘယ်တော့မှ မခံရတော့ဘူး။

ရဟန္တာဖြစ်တဲ့အထိ အားထုတ်သွားမယ်ဆိုယင်တော့ တဏှာခပ်သိမ်း အပြီးတိုင် ကင်းငြိမ်း သွားမယ်။ တဏှာမရှိယင် ကံကလဲ ဘဝသစ်ပဋိသန္ဓေကို လုံးဝမဖြစ်စေနိုင်တော့ဘူး။ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ် ဟာ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုလိုက်တာနဲ့တပြိုင်နက် ဘဝဇာတ်ချုပ်ငြိမ်းပြီး ကံရဲ့ ခြယ်လှယ်မှုမှ ယတိပြတ် လွတ် မြောက်သွားပါတယ်။

ဒါကြောင့် ကံရဲ့ခြယ်လှယ်မှုမှ လွတ်မြောက်ချင်ကြယင် ကံကို ကြိုးကိုင်နေတဲ့ တဏှာမှန်သမျှ အပြီးတိုင်ကင်းငြိမ်းပြီး ရဟန္တာဖြစ်တဲ့အထိ ဝိပဿနာတရားအလုပ် ကြိုးစားအားထုတ်ရမယ်။

ကဲ.... “ကံနှင့် လူသားတရားတော်” တပုဒ်လုံးကို အကျဉ်းချုပ် ဖော်ပြတဲ့ ဆောင်ပုဒ် ကဗျာ လေးတွေဆိုပြီး တရားပွဲ အဆုံးသတ်ကြစို့။

ဟောပြီးသမျှ သိမ်းကျုံးပြ ကဗျာ

ကံ နှင့် လူသား ဤတရားကို၊ မောင်မယ်အများ ဖတ်သင့်တယ်။
အလုပ်၊ စေတနာ ကံပါပဲကွယ်၊ အသည်းစွဲအောင် မှတ်ကြကွယ်။
နှစ်သက်တွယ်တာ တဏှာပဲကွယ်၊ ချစ်ခင်တာလဲ တူပါတယ်။
တဏှာကြောင့်သာ ကံတရားက၊ သတ္တဝါများကို ခြယ်လှယ်တယ်။
တဏှာကြိုးကိုင် ကံရုပ်သေးလို့၊ ပမာပေးလဲ ဖြစ်နိုင်တယ်။

ခပ်သိမ်းတဏှာ အကုန်ပြတ်ယင်၊ ဘဝဇာတ်သိမ်း ငြိမ်းပါတယ်။
 တဏှာပြတ်အောင် ဘယ်တရားကို၊ ကြိုးစားအားထုတ် ကျင့်ရမယ်။
 ဝိပဿနာခေါ် မြတ်တရားကို၊ ကြိုးစားကျင့်မှ ပြတ်ပါမယ်။
 ဝိပဿနာ အလုပ်စခန်းမှာ၊ မဟာစည်နည်းလမ်း လိုက်သင့်တယ်။
 ဖောင်းပိန် ကိုသာ အခြေခံထားလို့၊ ထင်ရှားရုပ်နာမ် ရှုခိုင်းတယ်။
 စာသံ ပေသံ မပါငြားလဲ၊ ဉာဏ်စဉ်တိုးပွား မဂ်ဆိုက်မယ်။
 မဂ်ဖိုလ်ဆိုက်အောင် ရှုမှတ်ပွားတော့၊ တဏှာများလဲ ငြိမ်းပါတယ်။
 ခပ်သိမ်းတဏှာ ပြတ်အောင်ရှုတော့၊ ကံ ခြယ်လှယ်မှု လွတ်မြောက်တယ်။
 မှတ်ကွယ်....မှတ်ကွယ်။ ။

နိဂုံး အနေ ဆုမွန်ခြွေ

အမေ့သူ ယံ ဇဟန္ဓေသူ၊ ကမ္မံ နော နဝိဗာဓတိ။

တသ္မာတဏှံ ဇဟေယျာထ၊ ကယိရထ ဘဝက္ခယံ။ ။

သာဓဝေါ၊ တရားနာပရိသတ်အပေါင်း သူတော်ကောင်းတို့။ အမေ့သူ၊ ဘဝဇာတ်ကြော
မျောချင်တိုင်း မျောလာကြကုန်သော ငါတို့သည်။ ယံတဏှံ၊ ဘဝသစ်အထွေထွေကို အမှန်မသွေ
ဖြစ်စေတတ်သော နှစ်သက်တယ်တာ အကြင်တဏှာ မှန်သမျှကို။ ဇဟန္ဓေသူ၊ ဝိပဿနာဉာဏ် မဂ်ဉာဏ်
တို့ဖြင့် အမြစ်ပါမကျန်ရအောင် ပယ်စွန့်နိုင်ကြကုန်သည်ရှိသော်။ ကမ္မံ၊ တဏှာကြောင့်သာ တို့သူငါကို
ခြယ်လှယ်နိုင်ငြား ကံတရားသည်။ နော-အမေ့၊ လူနတ်ဗြဟ္မာ သတ္တဝါအစားစား သူစေရာသွားလာ
နေကြရသော ငါတို့တို့ကို။ ယသ္မာ၊ အကြံကြောင့်။ နဝိဗာဓတိ၊ ချုပ်ချယ်ကွပ်ကဲ၍ နှိပ်စက်
ညှဉ်းဆဲခြင်းပြုနိုင်တော့မည် မဟုတ်ချေ။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ တုမေ့၊ သင် တရားနာ ပရိသတ်
အပေါင်း သူတော်ကောင်းတို့သည်။ တံဘဏှံ၊ ကံခွဲဆရာ ထိုဘဏှာကို။ ဇဟေယျာထ၊ အမှန်မသွေ

ပယ်စွန့်သင့်ကြပါပေကုန်၏။ ငဟိတောန၊ ပယ်စွန့်နိုင်ကြကုန်သည်ဖြစ်၍။ ဘဝက္ခယံ၊ ဘဝဇာတ်သိမ်း
 ကုန်ခန်းချုပ်ငြိမ်းခြင်းကို။ ကယိရထ၊ ပြုလုပ်နိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။ ဝါ၊ မြင်တိုင်း၊ ကြားတိုင်း၊
 နံတိုင်း၊ စားတိုင်း၊ ထိတိုင်း၊ တွေးတိုင်း၊ ကွေးတိုင်း၊ ဆန့်တိုင်း၊ သွားတိုင်း၊ ရပ်တိုင်း၊ ထိုင်တိုင်း၊
 အိပ်တိုင်း၊ ဖောင်းတိုင်း၊ ပိတ်တိုင်း၌ တကယ်ထင်ရှားရှိနေတဲ့ ရုပ်နာမ်ဓမ္မ သဘာဝတရားတို့ကို မပြတ်
 ရှုမှတ် ပွားများကြပြီးလျှင် ဝိပဿနာဉာဏ် မဂ်ဉာဏ်တို့ဖြင့် တဏှာမှန်သမျှ မကျန်ရအောင် အမြင်လှန်
 အစပြုတ် ပယ်သတ်နိုင်ကြကုန်သည်ဖြစ်၍ ဒုက္ခဇာတ် သိမ်းနိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။ ။

သာဓု....သာဓု....သာဓု။

အရှင်သုန္ဒရ
 ပြန်တန်ဆာကျောင်း
 အလယ်တောရတိုက်၊ ဗဟန်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

သာသနာသက္ကရာဇ် ၂၅၂၂-ခုနှစ်၊
 ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၃၄၀-ခုနှစ်၊ ဝါဆိုလဆန်း [၅] ရက်။
 တနင်္ဂနွေနေ့ [၉-၇-၇၀] ကံ နှင့် လူသား တရားစာမူ ပြီးသည်။

ပြန်တန်ဆာ အရှင်သုန္ဒရ {ဓမ္မာစရိယ၊ ဘိ-ဘေ}

ရေ : ဖွဲ့သော

“ သူယုတ်စစ်တမ်းကဗျာပန်း ”

“ မှတ်စရာ ဝသလသုတ်ဂါထာ ”

[နောက်ဆက်တွဲအဖြစ်ထည့်သွင်းဖော်ပြပါသည်။]

သူယုတ်စစ်တမ်း ကဗျာပန်း

ဤ သူယုတ်စစ်တမ်း ကဗျာပန်းသည် အင်္ဂါယ ဘာရဒွါဇပုဏ္ဏားအား မြတ်စွာဘုရားဟောကြား
တော်မူသည့် ဝသလသုတ်လာ ပါဠိဂါထာများကို ဘာသာပြန်၍ ရေးစပ်ထားသော ကဗျာစုဖြစ်
ပါသည်။

စာရေးသူ၏ကျေးဇူးရှင် ဆရာတပါးဖြစ်သူ ပဲခူးတိုင်း၊ ကျောက်တံခါးမြို့၊ ဇရပ်ကုန်းအနောက်
ကျောင်းဆရာတော် အရှင်နန္ဒမာလာမဟာထေရ်မြတ်က စာရေးသူအား ဝသလသုတ်ဂါထာများကို
ပြ၍ “ကလေးများနှင့် သင့်လျော်အောင် ရေးပါ” ဟု ခိုင်းစေချက်အရ “ကလေးလက်ဆောင်” အဖြစ်
ဤကဗျာစုကို ရေးသားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကလေးများ ရွတ်ဖတ်သိဆိုရာ၌ လွယ်ကူ သွက်လက်စေရန် မင်းသုဝဏ်၏ သပြေသီးကောက်
ကဗျာသုံးကိုမှီ၍ ဖွဲ့ဆိုထားပါသည်။ မူရင်းသုတ်၌ ဂါထာပုဒ်ရေ ၂၀-ရှိသော်လည်း ကာရန်အခက်
အခဲကြောင့် အဓိပ္ပာယ်ဆင်တူရာ ဂါထာအချို့ကို ပေါင်းစပ်ဖွဲ့ဆိုထားသဖြင့် ကဗျာပုဒ်ရေမှာ ၁၇ ခု
သာဖြစ်နေပါသည်။ ပေါင်းစပ်ထားသော ဂါထာများ၏ နံပါတ်များကို သိနိုင်ရန် ပူးတွဲ ပြထား
ပါသည်။ ဥပမာ-ကဗျာထိပ်၌ နံပါတ် ၃/၄ ဟု တွေ့ရလျှင် ဂါထာနံပါတ် ၃ နှင့် ၄ တို့ ပေါင်း
စပ် ဖွဲ့ထားသည်ဟု မှတ်ယူရန် ဖြစ်ပါသည်။

“သုယုတ်ဆိုတာ သေချာသိဖို့၊ ကျမ်းဂန်အရှိ ဖော်ပြမယ်”

- ၁။ အမျက်ထွက်ကာ ရန်ငြိုးထားလို့၊ မကောင်းစိတ်များ သူ့မွေးတယ်။
ကျေးဇူးဖျက်ချေ အယူမှားနဲ့၊ မာယာများလဲ သုယုတ်ကွယ်။
- ၂။ လူ့တိရစ္ဆာန် တကြိမ်ဖွားနဲ့၊ နှစ်ကြိမ်ဖွား ငှက်၊ငါး၊မြွေရယ်။
သတ္တဝါအပေါ် သနားစိတ်ကင်းလို့၊ သတ်ဖြတ်ညှဉ်းဆဲ သုယုတ်ကွယ်။
- ၃/၄။ ရွာနိဂုံးကို ပိတ်ဆို့ဖျက်လို့၊ ပြည်ရွာဖျက်ဟု ထင်ရှားတယ်။
မြို့ရွာ တောမှာ ထားတာများကို၊ ခိုးယူစားလဲ သုယုတ်ကွယ်။
- ၅/၆။ ကြွေးမြီယူကာ ပြန်မပေးပဲ၊ ငြင်းဆိုထွက်ပြေး သုယုတ်ကွယ်။
ခရီးလမ်းမှာ သတ်ဖြတ်လုလဲ၊ သုယုတ်မာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။
- ၇။ သက်သေလိုက်ယင် မေးစစ်ကြောတော့၊ လိမ်လည်ပြောလို့ ထွက်ဆိုတယ်။
မိမိ၊ဥစ္စာ၊ သူ့အတွက်ကြောင့်၊ ငဲ့ညှာထွက်လဲ သုယုတ်ကွယ်။
- ၈။ ဆွေမျိုး မိတ်ဆွေ သူ့ဇနီးကို၊ ခြိမ်းခြောက်ဖျက်ဆီး လွန်ကျူးတယ်။
ဖြားယောင်းစိတ်တူ ကျူးလွန်တဲ့လဲ၊ သုယုတ်မာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

- ၉။ အိုခင်းရင့်ရော် မိဘများကို၊ ကျွေးနှိုင်းသားနဲ့ ပစ်ထားတယ်။
မကျွေးမွေးသူ ထိုသားမျိုးလဲ၊ လူယုတ် လူဆိုး ဖြစ်ပါတယ်။
- ၁၀။ မိဘ ညီနောင် နှမများနဲ့၊ ယောက္ခမအားလဲ မညှာတယ်။
ပုတ်ခတ်ပြစ်တင် ချုပ်ချယ်ပြုတော့၊ သူယုတ်မာဟု ခေါ်ရမယ်။
- ၁၁။ အကျိုးသိလို မေးသူများကို၊ အကျိုးမဲ့စကားနဲ့ ဆုံးမတယ်။
အကျိုးရှိရာ သိရက်သားနဲ့၊ ဖုံးလွှမ်းပြောကြား သူယုတ်ကွယ်။
- ၁၂။ မကောင်းမှုဆို မရှောင်ပြုလို့၊ လူမသိဖို့ လိုလားတယ်။
မိမိအပြစ်ကို ဖုံးလွှမ်းထားလဲ၊ သူယုတ်စားပဲ ဖြစ်ပါတယ်။
- ၁၃။ သူများအိမ်ကို အလည်ပတ်သွားတော့၊ စားလား သောက်လား နေခဲ့တယ်။
ကိုယ့်အိမ်လာသူ မိတ်ဆွေများကို၊ ဧည့်ဝတ်ပျက်ပြား သူယုတ်ကွယ်။
- ၁၄/၁၅။ ရဟန်းသံဃာ အလှူခံများကို၊ မမှန်စကားနဲ့ လှည့်ဖြားတယ်။
စားချိန်ရောက်သော် ချုပ်ချယ်ထားလို့၊ မပေးပဲထား သူယုတ်ကွယ်။
- ၁၆။ ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာ မရှိပဲနဲ့၊ ရှိလေဟန်လဲ ဆောင်တတ်တယ်။
ဝါကြွားလိမ်ယူ လှည့်ပတ်စားလဲ၊ သူယုတ်သားပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

- ၁၇။ မိမိကိုယ်ကို ချီးမြှောက်ကြွားလို့၊ သူများကျတော့ နှိမ်တတ်တယ်။
မာနကြောင့်သာ ဂုဏ်သိရိယုတ်ယင်၊ သူလဲ လူယုတ် ဖြစ်ပါတယ်။
- ၁၈။ တပါးသူကို အပြစ်ပြုလို့၊ ဝန်တိုမှုကဲ စဉ်းလဲတယ်။
အလိုဆိုး၊ ခက်ထန်၊ အရှက်၊ အကြောက် ကင်းတော့၊ လူယုတ် လူဖျင်း ဖြစ်ပါတယ်။
- ၁၉။ ဘုရားမြတ်စွာ တပည့်သားနဲ့၊ ရှင်လူများကို ထိပါးတယ်။
ချုပ်ချယ်ပြောကာ မြည်တွန်ပြုလဲ၊ သူယုတ်မာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။
- ၂၀။ ရဟန္တာစစ် မဖြစ်ပဲနဲ့၊ ဖြစ်တယ်လို့လဲ ဝန်ခံဘယ်။
သူယုတ်တကာတွင် အဆိုးစွန့်ယုတ်လို့၊ သူယုတ်ဗိုလ်ချုပ် ဖြစ်ပါတယ်။
“ဘာရဒွါဇ ထိုပုဏ္ဏားကို၊ မြတ်စွာဘုရားက ဟောခဲ့တယ်”
မှတ်ကွယ်၊ မှတ်ကွယ်။ ။

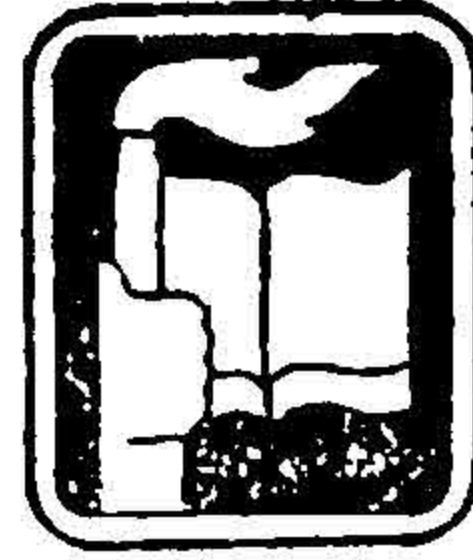

မဟာစည် နိုင်ငံခြားသားသနားပြု ဓမ္မကထိက
ပြန်တန်ဆာ အရှင်သုန္ဒရ (ဓမ္မာစရိယ၊ 'ဘိ-အေ')

ရေးသားသော စာအုပ်များ

- ၁။ ဒုစရိုက်အပြစ်ဘေး ကင်းလွတ်ရေးတရားတော်
- ၂။ ကံနှင့် လူသား ပုံပြတရားတော်
- ၃။ လူ့ကျင့်ဝတ် ပုံပြတရားတော်
- ၄။ ဒိဋ္ဌိ-တဏှာ ပယ်ခွာရေးတရားတော်
- ၅။ အမြတ်ဆုံးစစ်သည်နှင့် စကားစစ်ပွဲတရားတော်
- ၆။ ကုသိုလ်ပန်း ပုံပြတရားတော်
- ၇။ မြတ်သောတာပန် ပုံပြတရားတော်

ပင်ရင်းဖြန့်ချိရေး
သီရိရတနာ စာပေတိုက်
၁၆၆၊ ၃၃ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

သီရိရတနာစာပေတိုက်

၁၆၆၊ ၃၃-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့

သင့်တာဝန်

ဤစာအုပ်သည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် လူငယ်၊ လူရွယ်များအတွက် အထူး ရည်ရွယ်
ရေးသားထားသောစာအုပ်ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ကိုယ်တိုင်ဆုံးအောင်ဖတ်ကြည့်ပြီးပါက
လူကြီးများလည်း ဖတ်ရှုသင့်ကြောင်း သိလာပါလိမ့်မည်။

မြန်မာစာ ဖတ်တတ်သူတိုင်း လွယ်လွယ်ကူကူ နားလည်သဘောပေါက်နိုင်ရန်
အတတ်နိုင်ဆုံး ရေးသားထားပါသည်။ ဖတ်ရှု လိုက်နာ ကျင့်ကြံရန်မှာ သင့်တာဝန်သာ
ဖြစ်ပါသည်။

စာအုပ် စာစောင်၊ တွေ့မရှောင်၊ ဆုံးအောင်ဖတ်ရှုပါ။
မကောင်း ရှောင်ပယ်၊ ကောင်း ဆောင်ကုယ်၊
ကျင့်ကုယ် ကျင့်ပါ၊ သင့်ဝန်တာ။ ။